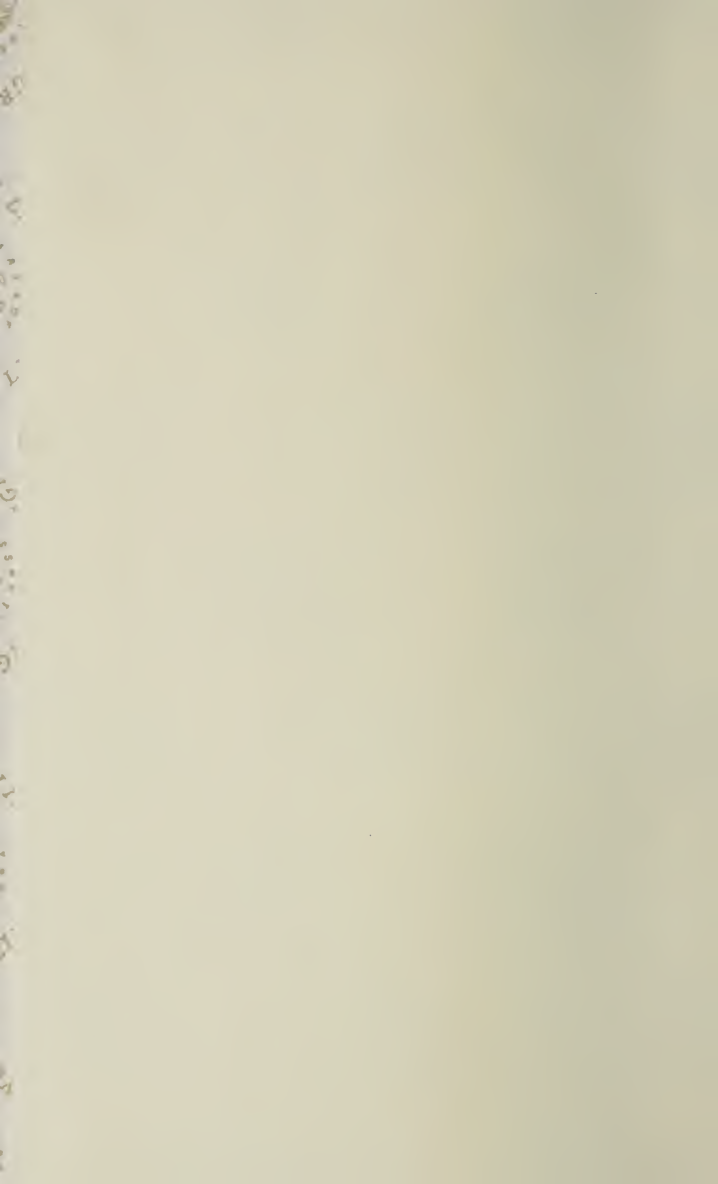

Handwritten text along the left margin, including the word "Amen" and other illegible characters.

Til
min kjære Nanna!

Minde sigte, Guds nære Bøynhøved
Landskjære kjærligst med sine Røst:
Og med i Hvalmsang den som
fra Mannigfærdens Fælder strøjer:
I stille, færdigh gjennem man sigter
den i færdig Bled, med færdig og Oud,
Og ænt og smulig færdigstjæved
Den Althing til et Gjemmelisov.

o. 14^d August 1843.

AM.

Psalmebog

til Brug

i

Arrester og Straffeanstalter,

fsamlet og udarbejdet

ved

Carl ^{Olger} Bisby,

residerende Capellan ved vor Frelser's Kirke, Ridder af Dannebrog,

og udgivet med Kongelig allernaadigst Understøttelse.

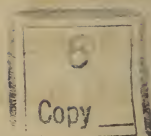
Kjøbenhavn, 1843.

Forlagt af Udgiveren.

Saaes i Commission hos Universitetsboghandler A. F. Høst.

Drykt i Bianco Lunos Bogtrykkerie.

BV491
LSV57

5333K

6 Aug 51

Law Ref.

Forord.

Nærværende Psalmesamling, bestemt saavel til Brug ved Gudstjenesten i Arresthuse og Straffeanstalter, som til Gjennemlæsning i de stille alvorfulde Timer, hvoraf en Fanges Liv har saa mange, slutter sig til den ifjor udgivne Bønebog og udkommer ligesom denne ifølge Kongelig allernaadigst Foranstaltning og efter det samme velvillige Gjennemsyn af Hr. Biskop, Dr. Mynster og Hr. Stiftsprovst Tryde.

Dens særegne Bestemmelse har gjort, at ikke ret mange Psalmer have kunnet optages aldeles uforandrede. En stor Deel forudsætter nemlig en anden Sindsstem-

ning end den, der kan antages at være den almindelige hos Fanger. Flere andre indeholde Udtryk, der ikke passende kunne lægges i Saadannes Mund, hvis Liv for det Meste har været forbryderisk, og hvis Skæbne er tung og sorgelig. Atter andre ere indklædte i en saa forældet Dragt eller støtte sig til saadanne gjængse Forestillinger fra en forsvunden Old, at de ikke ville være forstaaelige for dem, hvis religiøse Dannelse — for saa vidt de besidde nogen — falder i en anden Tid og støtter sig til andre Forestillingsmaader. De Forandringer, som jeg har troet det fornødent at foretage, er jeg derfor langfra at betragte som Forbedringer i sig selv; ja, jeg er meget villig til at indrømme, at mangen en Psalme virkelig har tabt derved. Men de vare nødvendige, hvis Psalmen skulde bruges under de særegne Forhold, til hvilke denne Samling er afpasset. Hvorledes skulde nemlig en Fange med Nr. 62 i den almindelige Psalmebog kunne synge:

„Med andagtsfuld, med henrykt Sjel

„Jeg priser Dig, o Herre!

„Du skaber, styrer Alt til Held;

„Dit Navn høilovet være!“

eller med Nr. 425:

„Lad Jorden synke og forgaae!

„Naar den forgaaer, skal jeg bestaae

„Og staae for Dig med Ære!“

Ogsaa har jeg maattet foretage adskillige Forandringer, for at afpasse de optagne Psalmer til nogenlunde bekendte Melodier, hvilket gjælder saavel om flere af de gamle, hvortil Melodier ikke findes i den autoriserede Choralbog, som om adskillige af de nyere, f. Ex. af Grundtvigs Sangværk. Antallet af Melodier borde ikke heller være for stort, og navnlig maatte de, der kunde antages at ville blive hyppigst benyttede ved den

offentlige Gudstjeneste, være af de simpleste og meest bekjendte, for at hele Forsamlingen kunde deeltage deri; thi Andagten vækkes og næres bedre, hvor de Forsamlede tage en activ Deel deri, som Medsyngende, end hvor de blot ere passive Tilhørere.

Alle disse Hensyn have imidlertid forarsaget, at mange Psalmer have undergaaet en saadan Forandring, at deres Forfattere maaskee ikke mere vilde kjendes ved dem og føle sig utilfredse med at finde sig anførte under denne Bencævnelse. Jeg har derfor ikke troet mig berettiget til at angive Navne, der dog i alt Fald kun vilde have litterair-historisk Betydning. Derimod vil jeg her nævne de Psalmesamlinger, som jeg ved Udarbejdelsen har benyttet. Da Begyndelseslinien af en Psalme sædvanligviis, om end ikke altid, er den samme som i dens Forbillede, vil da Enhver, som det maatte kunne interessere, være istand til at gaae tilbage til Kilden selv.

De afbenyttede Samlinger ere:

Flensborger Psalmebog, 1717.

Huus=Andagts Psalmebog, 1727.

Pontoppidans Psalmebog, 1742.

Guldbergs Psalmebog, 1783.

Evangelisk christelig Psalmebog, 1798.

Den nye svenske Psalmebog, 1833.

Tyge Rothe: en Christens Sange, 2 Hæfter, 1779.

Nordahl=Brun: evangeliske Sange, 1786.

Claus Frimann: Sange over Evangelierne, 1780.

Kingos Psalmer, ved Fenger, 1827.

Brorsons Psalmer, ved Holm, 1830.

Boye: aandelige Sange, 5 Hæfter, 1833—1840.

Jngemann: Høimessepsalmer, 1825.

Magister Schmidt: bibelske Sange, 1839.

Timm: aandelige Sange, 1834.

Timm: Søndags Psalmer, 1839.

Timm: Aftensangs Psalmer, 1843.

Grundtvig: Sangværk til den danske Kirke, 1837.

Provst Christensen: rimet Evangeliebog, 1811.

Peder Hjort: Psalmer og Bønner, 1838.

Welhaven: Antydninger til et forbedret Psalmeværk, 1840.

Biskop Mynster: Udkast til et Tillæg til Psalmebogen, 1843.

Hvad Valget af de optagne Psalmer angaaer, har jeg vel fornemmelig tænkt paa deres Tare, for hvem denne Samling nærmest var bestemt, og Antallet af de Psalmer, der handle om Taalmodighed, Erkjendelse, Anger og Forbedring maatte derfor blive større, end det vel vilde findes passende i en Psalmebog, der var bestemt til almindeligt Brug. Men jeg har dog ikke troet at burde indskrænke mig hertil alene. Mange af de Psalmer, der meest fattes i den almindelige Psalmebog, saasom om Christus, den Hellig Aand og Troen, og til hvilke Fangerne rimeligviis ellers ikke let vilde finde Afgang, ere nemlig saa opløftende, gribende og styr-

tende, at de ogsaa uden specielle Hentydninger til Fangernes Stilling, kunne antages mægtigen at ville tiltale dem og vække hos dem Anelsen om og Længselen efter et høiere og helligere Liv end det, de selv have ført, og til hvilket de almindeligst have været Bidner. Og naar det Omfang, som hans Majestæt Kongen har tilladt, at dette Bærk — der udgives med offentlig Understøttelse — maatte have, ikke overskredes derved, har jeg derfor vel troet at kunne forsvare Optagelsen af flere herlige Psalmer, der, om de end ikke ganske egne sig til Benyttelse ved en offentlig Gudstjeneste for Fanger, dog til megen Opbyggelse ville kunne benyttes af dem til Gjennemlæsning i Censomheden.

Maatte den christelige Omhu for Fangernes religiøse Tars, der har viist sig deri, at denne Samling er bleven foranstaltet, bære de tilsigtede Frugter! Maatte den stærke Tro og det faste Haab, som udtaler sig i de meddelte Psalmer, være dem til Opreisning, som føle

sig nedboiede under Synden og dens Følger! Og maatte den Aand, der rører sig i disse Sange, idet den dræger dem med sig mod en høiere Verden, luttre og rense deres Sjele for det evige Liv!

Christianshavn d. 28 Juni 1843.

Udgiveren.

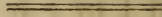
Indhold.

	Side
1-37. Om Gud	1.
1-22. Om Guds store og herlige Egenskaber	1.
23-33. Hengivenhed i Guds Villie	24.
34-37. Haab og Tillid til Gud	35.
38-96. Om Kristus	41.
38-39. Christi Bebudelse	41.
40-43. Adventspsalmer	43.
44-51. Christi Sædsel	48.
52. Træf af Christi Liv	58.
52. Jesus i Templet	58.
53. Jesu Daab	59.

	Side
54. Fristelsen i Orken	60.
55. Bryllupet i Cana	61.
56. Den Bærkbrudne	62.
57. Jesus paa Søen	63.
58. Den blodsottige Kvinde	64.
59. Jesus græder over Jerusalem	65.
60. Nadverens Indstiftelse	66.
61. Jesus i Gethsemane	68.
62-63. Jesus paa Veien til Golgatha	69.
64-67. Jesus paa Korset	71.
68-73. Jesu Opstandelse	77.
74. Jesus paa Veien til Emaus	83.
75. Jesus gaaer ind ad lukte Dørre	84.
76-80. Jesu Himmelfart	85.
81-96. Jesu Rige	92.
97-108. Om den Hellig Mand	109.
109-117. Om Troen	122.
118-134. Syndens Erkjendelse	132.
135-147. Anger	153.

	Side
148-152. Omvendelse	166.
153-154. Glæde over Guds gjensfundne Naade	172.
155-177. Troens Frugter i et helligt Levnet .	175.
155-165. Med Hensyn til Gud	175.
166-172. Med Hensyn til Næsten	186.
173-177. Med Hensyn til os selv	193.
178-203. Naademidlerne	198.
178-180. Guds Ord	198.
181-183. Daaben	201.
184-187. Confirmationen	203.
188. Nadveren	206.
188-192. For Aftergangen	206.
193-196. Under Aftergangen	211.
197-199. Efter Aftergangen	216.
200-203. Bynnen	218.
204-217. Om Døden	221.
218-224. Særegne Psalmer	237.
218. Ved Gudstjenestens Begyndelse	237.
219. Ved Gudstjenestens Ende	237.

	Side
220. Paa den sidste Søndag i Maret . . .	238.
221. Nytaarspsalme	239.
222. For den Gamle	240.
223-224. For en døende Synder	242.

Psalme bog.

Om Gud.

Om Guds store og herlige Egenskaber.

1.

Mel. Gud Hellig Aand i Tro og lær.

1. **A**lene Gud i Himmerig
Dor Lov og Priis tilhøre.
Han er saa mild og naaderig,
Til Held han Alt vil føre.
Til syndig Jord han sendte Fred;
Med Naade seer hans Die ned
Til Hver, som ham tilbeder.
2. Gud! selv Du gav Dig Faders Navn;
Din Hjælp er altid rede.
Du slutter kjærlig os i Favn,
Naar vi i Troen bede.
Men ogsaa Herre kaldes Du,
Og Ingen, fræk og ond i Hu,
Skal med Din Vælde spotte.
3. O Jesu! Guds eenbaarne Søn,
Fra Ewigbed udkaaret!
Til Frelse for det faldne Kjon
Har Retfærd's Straf Du baaret.
Al Jordens Konge, Midler, Gud!
Annam vor Bøn og fri os ud,
Fra hvad vor Sjæl kan øde!

4. O Hellig Mand! det er Dit Bærk,
 At vi til Jesum ledes.
 Ved Dig, som gjør den Svage stærk,
 Os Seieren beredes.
 Dværk mistrosligt Hjerles Mod!
 Før os igjennem Bøn og Bød
 Igjen til Naadens Rige!

2.

Met. Jeg beber Dig, min Herre og Gud.

1. **G**ud! Du est ene Gud og kan
 Alene Hjælp os sende.
 Formørket er enhver Forstand,
 Som dette ei kan kjende.
 Lad mig paa Dig alene troe,
 Til Dig i Nøden træde,
 Og søge Fred og Sjelero
 I Din Forenings Glæde!
2. Du est en Mand, o store Gud!
 I Mand Du vil tilbedes.
 Før mig fra Mørkets Rige ud!
 Lad mig til Sandhed ledes!
 Giv mig den Mand og Kraft, som kan
 Mig dertil ret berede,
 At jeg udi min Pilgrimsstand
 Din Gæde kan udbrede!
3. Du est, o Gud! foruden al
 Begyndelse og Ende.
 D lær mig derfor i mit Kald
 Fra Tiden mig at vende!
 Lær mig at bede Dag og Nat
 Og have vel i Minde,
 At hisset er en Himmelskat
 Og varig Kræft at vinde.

4. Gud! Du est hellig: Uret kan
Umuligt Dig behage;
Vil Noget staae i Naadens Stand,
Han Synden maa forsage.
D lad mig uafsladelig
Mod Hellighed da tragte,
Og Verdens Glæde som en Ewig
Af gandske Sjæl foragte!
5. Du est saa mild og kjærlig mod
Enhver, som Synden hader.
I Dig jeg har saa hjertegod
Og naaderig en Fader.
D lad Din store Kjærlighed
Mit Hjertes Bæc forsøde
Med den Forsikring, at jeg veed,
Du har forladt min Brøde!
6. Uryggelig Din Sandhed staaer;
Jeg har den lært at kjende.
Al Verdens Trofasthed forgaaer,
Men Din har ingen Ende.
Jeg bygger paa det Naadeord,
Som mig Din Søn har givet:
Naar jeg omvender mig og troer,
Jeg skal opstaae til Livet.

3.

Met. Nu velan! vær frisk tilmode.

1. Herre! evig stor i Ver,
Høihed, Kjærlighed og Magt!
Du, som skabte Himlens Hære!
Du, som danned Jerdens Pragt!

Dy til Dig min Tanke flye
 Som et Blik igjennem Sky!
 Naar Din Naade jeg betænker,
 Smerte mindre mine Lænker.

2. Naar Din Haand Du kun udstrækker,
 Bæver Bjerg og Dal og Flod;
 Mulmet Himlens Glands bedækker;
 Der er Sø, hver Staden stod.
 Men mod dem, som frygte Dig,
 Er Du mild og naaderig,
 Og i Hjertets dybe Stemme
 Faderen jeg kan fernemme.

3. Dndskab for Dit Die skjælver;
 Fromhed priser Dine Bud;
 Haabets Himmel lys sig hvælver,
 Vinker til en kjærlig Gud.
 Fra Din Himmels Herlighed
 Seer Du naadig til os ned.
 Lad med Hjertet paa vor Tunge
 Os Din Fadergodhed sjunge!

4.

Mel. Gud Hellig Aand i Tro og Iær.

1. **G**i af Dmskiftelse Du veed
 Og ei af Tidens Skranker.
 Du bliver, Gud! i Evighed,
 Høit ever vere Tænker.
 De svimle, naar de vove sig
 Paa Dybet ud, at tænke Dig,
 Som var, og er, og bliver.

2. Før end Din Sol fra hvalte Blaa
 Et Blik til Jorden sendte:
 Før Stjerner ned fra Himlen saae
 Dg Lys i Natten tændte:
 Før end i saligt Paradiis
 En Lysets Engel sang Din Priis,
 Var Du, og Du alene.

3. Dg hvad Du var, Du evig er,
 Dg evig Du det bliver.
 Ei Tid forandrer Dit Begjær,
 Ei Rum Dig Grændse sriver.
 Fra Evighed Du saae vor Nød;
 Fra Evighed Du Frelse bød,
 Dg evig skal den gjælde.

5.

Mel. Et lidet Barn saa Insteligt.

1. **V**or Gud er trofast. Han er Gud.
 Hans Ord kan ei bedrage.
 Fra Evigheden gif det ud,
 Dg vender ei tilbage.
 Hans Løfte er et sanddru Ja,
 Som Magten aldrig viger fra,
 Til alle Jordens Slægter.
 Hos ham vil Naaden altid boe;
 Er vi end utroe, Han er tro
 Dg selv sig ei fornægter.

2. **V**or Gud er trofast. Skjælv da ei
 For Verdens gamle Slange!
 Har han udsendt den paa Din Bei,
 At Du skal blive hange?

Ga! frem til Striden uforsagt!
 Han frister Dig ved Syndens Magt
 Gi over Din Formue.
 Han vil det just, Du skal bestaae.
 Saa tag hans fulde Rustning paa,
 Og lad kun Verden true!

3. Vor Gud er trofast. Stol paa ham,
 Du sønderknuste Hjerter!
 Er ei hans Søn det fromme Lam,
 Som bærer Syndens Smerte?
 Lad skjælve Himmel, Hav og Land
 Om Golgatha blev tændt i Brand
 Og sank i Dybets Flamme,
 Det Naadens Ord, som der blev sagt:
 „Alt Christus haver Alt fuldbragt,
 Skal aldrig staae til Skamme!

6.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg.

1. **S** Verden er ei Nød saa stor,
 Guds Naade er dog større.
 Er luft for mig hver Dør paa Jord,
 Staae aabne Himlens Dørre.
 Min Sjel! vær ei forsagt!
 Du staaer med Gud i Pagt.
 Blev end Din Dag til Nat,
 Blev Du af Hver forladt,
 Vær trostlig! Herren lever.
2. Og skeete der paa Himlen Tegn,
 Frembruste Stormens Kræfter,
 Og gav paa Kysten stærkest Hegn
 For Bølgens Vælde efter,

Ja kom med Lynets Brag
 Al Verdens sidste Dag,
 Min Sjæl! vær ei forsagt!
 Du staaer med Gud i Pagt.
 Vær trøstlig! Herren lever.

3. Forglem ei Pagtens store Ord,
 Naar sidste Time kommer!
 Oploft Dit Hoved, see fra Jord!
 Forbarmeren er Dommer.
 Gid sjelevaagen da
 Du med Hallelujah
 Maa prise Herrens Magt
 Og med Din Gud i Pagt
 Udraabe: Heren lever!

7.

Mel. Brede din aften.

1. **U**t, var jeg end en Helgen i Dit Tempel,
 Paa Kraft og Tro et lysende Exempel,
 Hvad var jeg dog foruden Dig, o Fader!
 Som Synd forlader?
2. Der var en Tid, da jeg foer vild i Blinde
 Som Syndens Ven og Christi Korsfes Fjende.
 Da satte jeg i Trods mod Dig, o Herre!
 Min Lyst, desværre!
3. Men Du mig fandt paa mine Syndeveie;
 Du gav mig Lys og Liv og Fred i Gie.
 Du skjænkte Haabets Styrke mig til Striden
 I Prøvetiden.

4. I Fængslet jeg Din Naade har erfaret.
 Du i Din Son har Dig mig aabenbaret.
 Du viste Veie mig gennem Dødens Leire
 Og lod mig seire.
5. Ved ham, min Gud! begrov Du mine Synder;
 Ved ham Dit Naades Ord Du mig forkynder.
 Dig, som til Frelse lod ham Veie mig vise,
 Dig vil jeg prise!

8.

Mel. Den pragtig' Sol, som hele Verden glæder.

1. **G**od er Du Gud. Utalte Englehære,
 Og vi, som Præg af Dig i Støvet bære,
 Ja selv en Dørm blev skabt til Livets Lyst.
 Hvert Foraar om Din Kjærlighed os taler,
 Hver Sommer den i Blomsters Prægt afmaler,
 Hver Frugt i Høst.
2. Du Meget gav, Du vilde givet Mere;
 Men syndigt Sind det kunde ikke bære;
 Da blev det henlagt til en anden Tid
 Nu maa der trænges, lides, savnes, sukses:
 Men Salighedens Dør vil hist oplukkes
 I Naadens Stund.
3. Hvi skulde da mit svage Hjerte grue?
 Jeg overalt jo kan Din Godhed skue,
 Som aldrig nogensinde slættes ud.
 Om Helveds Skræk end Jordens Kreds omspænder,
 Med freidigt Mod jeg dog mit Die vender
 Til Dig, min Gud!

4. Si frygter jeg for Dødens mørke Skygger:
 Bag dem i Livets Glæde Din Haand mig bygger
 Det Paradis, som her blev tabt, igjen.
 O! mens jeg lever, lad min Tro Dig prise!
 I Døden lad Din Kjærlighed mig vise
 Mod Himlen hen!

9.

Mel. Søde Jesu! vi er her.

1. Jeg er svag, men Gud er god:
 Svaghed vil han mig tilgive.
 O den Tanke kan mit Mod,
 Mit nedtrykte Mod oplive.
 Hvo er den, som vil forsage?
 Gud er naadig mod den Svage.
2. Lys han gav mig i sit Ord,
 At jeg Sandheds Vej kan finde.
 Kraftens Mand skal, naar jeg troer,
 Lade Seieren mig vinde.
 Hvo er den, som vil forsage?
 Gud er mægtig i den Svage.
3. Naadens Fader! Kraftens Gud!
 Synden skal min Afsky være!
 Lad mig Visdom af Dit Bud,
 Kraft af Naadens Tilsagn lære!
 Styrk, Allgode! selv mig Svage!
 Aldrig skal jeg da forsage.

10.

Mel. Breden din afvend.

1. **U**lviddende! Dit Die mig randsager,
Hver lønlig Drixt, hver Tanke Du opdager;
Ei noget Dnsfte i mit Bryst sig rorer,
Før Du det hører.
2. De onde Ord, som fra min Læbe falde,
Du mærker dem, Du tegner op dem alle.
Enhver min Daad, der tidt er ond, desværre!
Seer Du, o Herre!
3. Du staaer i Natten ved mit tause Leie;
Du følger mig paa alle mine Veie.
Ei noget lydlost Trin jeg mægter gjøre,
Du jo kan høre.
4. Hvor skulde jeg mig for Dit Die dølgje?
Hvor gif jeg hen, hvor Du ei kunde følge?
Foer jeg didhen, hvor Englesange tone,
Der er Din Throne.
5. Og foer jeg ned til Havets dybe Hule,
Forgjeves søgte jeg mig der at skjule.
Jeg laae ei uset der for Dig begravet,
Som skabte Havet.
6. Og kunde jeg mig ind i Natten søsbe,
Den skulde mig som Middagslyset robe.
Dit Die i hver Stjerne til mig sfuer
Og Synden truer.
7. Lad denne Tanke mig til Wiisdom vække!
Lad den fra syndig Id og Daad mig strække!
Lad den i Fristelsernes fule Snare
Min Sjæl bevare!

11.

Mel. Nu velan! vær frisk tilmode.

1. **I** det Dybe, i det Høie
 Raader en usynlig Haand.
 Aldrig lukkes Herrens Die,
 Aldrig slumrer Herrens Mand.
 Hvor Du flygter, hvor Du er,
 Herren er Dig altid nær.
 Klart hans Straale gennemtrænger
 Selv et Fængsels mørke Stænger.
2. Skjul Dit Ansigt, frække Synder!
 Herren læser i Din Sjel!
 Hvad Du tænker og begynder,
 Herren kjender Altting vel.
 Slaa Dig for Dit Bryst og beed!
 Herren hver Din Tanke veed.
 Skjælv, ifald han vilde dømme!
 Bitter Skaal Du fik at tomme.
3. Men Du, Nødens Barn! der bærer
 Byrder, som man aner ei!
 Mindes Du, at Korset lærer
 Dig den rette Himmelvei?
 Læg i Jorden ned Dit Frø!
 Før det spirer, maa det døe.
 Gud Dig gennem Mørket leder
 Til de lyse Herligheder.

12.

Mel. Den prægtig' Sol, som hele Verden glæder.

1. **F**ør Dig, o Gud! jeg Skjulested ei finder.
 Du Tanken seer, før den i mig oprinder;

Du hører grant hvert Ord, jeg hvister frem.
 Men og Du seer hvert Kors, som paa mig hviler,
 Og kjender Længselen, hvormed jeg iler
 Imod mit Hjem.

2. Om jeg mig seer forladt, forskudt af Alle,
 Jeg Dig dog i min Smerte tør paakalde;
 Du høre vil endnu mit Suk, min Bøn.
 O vend Dit milde Blik ei fra mig Arme!
 Du over mine Synder Dig forbarme
 Bed Christ, Din Søn!

13.

Mel. Naar min Tid og Stund er forhaand.

1. Naar Graven har modtaget mig,
 Er da ei meer tilbage?
 Er jeg da kun et sjælsst Liig?
 Er endte alle Dage?
 Nei, Grav! Du gjemmer ei min Sjæl.
 Kun den opløselige Deel
 Skal i Dit Skjød nedsænkes.
2. Men da, hver gaaer min Sjæl da hen,
 Den Deel, som overlever?
 Mon den gaaer hen til Faderen?
 Mon den hernelen svæver?
 Jeg veed: til Evighed den gaaer,
 Og hvad den her i Tiden saaer,
 Det skal den hisset hofte.
3. O Evighed, som venter mig!
 Med Skjalven jeg Dig skuer.
 Jeg hører Graad og Angestskrig;
 Jeg skimter Dine Luer,

De Luer, som ei slukkes ud
 Men vidne evigt, at min Gud
 Er hellig og retfærdig.

4. D lad mig da ei til min Død
 Henvandre som en Daare!
 Lad mig ei leve for mit Kjød
 Og Syndens Deel mig kaare!
 Om end jeg har een Time kun,
 Lad mig dog i min sidste Stund
 Mig til min Herre vende!

14.

Mel. Naar min Tid og Stund er forhaand.

1. **E**n Dag skal opgaae for vort Syn —
 Gid vi det aldrig glemme! —
 Da Herren kommer som et Lyn
 Med Dødens Jordenstemme.
 Betænk det, arme Syndetræl!
 Hvor vil Du vel Din arme Sjæl
 For Herrens Dødie gjemme?
2. Naar Domsbasunens strænge Lyd
 Bidt over Jorden høres,
 Og hver en Sjæl fra Nord og Syd
 Skal for Guds Throne føres,
 Ja, Levende og Døde gaar,
 For Herrens Nafsyn frem at staae,
 Da skal der Regnskab gjøres.
3. Da lukkes op en Bog saa stor,
 I hvilken staaer beskrevet,
 Hvad Ondt og Godt paa denne Jord
 Hver af os har bedrevet.

Dg siden dommes En og Hver,
 Alt eftersom han handled' her,
 Mens Gud ham undte Livet.

4. Bee dem, som her fra Christi Ord
 I Verdens Lyster vege!
 Bee Løgn og Meneed, Rov og Mord,
 Dg Sandfers vilde Lege!
 De deres Glæde tage her;
 Til Gjengjæld venter Sorgen der,
 Hvor Gud med Retfærd dommer.

5. D lad, mens det endnu er Tid,
 Paa Veien her mig standse!
 Endnu er Herren god og blid;
 Lad mig mit Bedste sandse!
 D lad mig i min sidste Stund
 Det Ord hukomme fra hans Mund,
 Sem til min Frelse leder!

15.

Mel. Gud Fader udi Himmerig.

1. **D**y al den Ting, som Gud har gjort,
 Hans Herlighed at prise!
 Det Mindste, han har skabt, er stort
 Dg kan hans Magt bevise.

2. Gif alle Konger frem paa Rad
 I deres Pragt og Valde,
 De mægted ei det mindste Blad
 At sætte paa en Nælde.

3. Ja alle Engles store Kraft,
 Som Himmel-Scepter føre,

Har ingensinde Evne havt
 Det mindste Straa at gjøre.

4. Det mindste Græs jeg undrer paa
 I Skove og i Dale.
 Hvor skulde jeg den Wiisdom faae
 Om det kun ret at tale?
5. Hvad skal jeg sige, naar jeg seer,
 Hvor alle Skove vrinkle:
 De mange Fuglesving, der skeer
 Op under Herrens Himle?
6. Hvad skal jeg sige, naar jeg gaaer
 Blandt Blomsterne i Enge,
 Naar Fuglesange sammen slaaer,
 Som tusind Harpestrænge?
7. Hvad skal jeg sige, naar mit Sind
 I Havets dybe Grunde
 Saa saare lidet trænger ind
 Og seer saa mange Munde!
8. Hvad skal jeg sige, naar jeg seer,
 Hvor Stjernehæren vinker,
 Hvor mildt Enhver imod mig leer
 Og op til Himlen vinker?
9. O priser Gud paa denne Jord,
 Hver som har Sands og Tunge!
 Hans Magt og Wiisdom lige stor
 Knap Engle selv kan sunge.
10. Op, stemmer alle Folk paa Jord
 Med Jubeltoner sammen:
 Halleluja! vor Gud er stor!
 Og Himle svare: Amen!

16.

Mel. Jeg beder Dig, min Herre og Gud.

1. **D** Gud! Du overskuer Alt
 I hver en Verdens Alder,
 Seer Spurven, som til Jorden faldt,
 Seer Niget, naar det falder.
 For Dig er alting lige nær:
 Det Dybe og det Høie;
 Og Bjerget selv, o Gud! kun er
 Et Stovgran for Dit Die.

2. Saa stor, saa magtig er Du, Gud!
 Og Du bør ene raade;
 Thi Viisdom er ethvert Dit Bud,
 Og hvert Dit Bud er Naade.
 Selv naar Du prøver tungt min Ejel,
 Jeg bør dog ei forsage.
 Du styrer Alt til evigt Held
 Og skaber Fryd af Klage.

3. Derved jeg holder først og sidst,
 Den Tro jeg ei forlader?
 Jeg seer det grant, jeg veed det vist,
 At Du er Alles Fader.
 Thi vil jeg trøstlig mine Kaar
 Dig give selv i Hænde.
 Hvad der endnu mig forestaaer,
 Du til det Bedste vende!

17.

Mel. Jesu! din søde Forening at smage.

1. **E**vige Fader, som kjærlig regjerer
 Himmel og Jord ved Dit vældige Bud!
 Alt, hvad Du skabte, ophøier og ærer,
 Lovet og priset Dit Fersyn, o Gud!

Skulde i Sorgen jeg nu da forglemme,
 Hvad Du har faderlig gjort imod mig?
 Nei, ogsaa jeg vil opløste min Stemme,
 Løfte min Aand og mit Hjerte til Dig.

2. Du har beviist mig Din Godhed og Naade,
 Førend jeg lærte at stamme Dit Navn.
 Tidt Du mig frelste fra Fare og Vaade,
 Trofast Du fremmede stedse mit Gavn.
 Ofte jeg Svage ei kjendte saa nøie,
 Hvad mig var tjenligt til Legem og Sjel;
 Stedse dog fulgte Dit vaagende Die,
 Stedse Du mindede mig om mit Vel.

3. Gi er det Bredde, om end Du tillader
 Kummer og Trængsel at friste mit Mod,
 Thi Du er stedse den kjerligste Fader
 Og ved Din Bidsdom gjør Udgangen god.
 Ofte, naar Smerten laae tungt paa mit Hjerte,
 Blidt mig husvalte Din trostende Aand.
 Du mig ved Ordet Taalmodighed lærte,
 Styrkede Haabet om Hjælp fra Din Haand.

4. Ja, naar paa Livets den slibrige Bane
 Verdens Forførelse lokkede mig:
 Naar jeg, henrevet af Lysternes Bane,
 Glemte mig selv og Din Himmel og Dig,
 Herre! Du ikke mig vilde forglemme,
 Dyrebart var Dig mit evige Vel;
 I min Samvittighed talte Din Stemme,
 Hørte, advared, oplyste min Sjel.

5. Derfor i Fængslet jeg hæver min Stemme,
 Hæver min Aand og mit Hjerte til Dig.
 Aldrig, af aldrig! uskjonsom jeg glemme,
 Hvad Du som Fader har været for mig!

Lad mig erhyie Dig, ydmyg Dig are,
 Synge Dig Lov, o min Fader og Gud!
 Du vil udfrie mig og engang mig lære,
 Viist har og faderligt været Dit Bud.

18.

Mel. Hjertelig mig nu længes.

1. Befal i Herrens Hænder
 Din Skjæbne og Din Ve:
 Hvordan sig Verden vender,
 Forglem hans Løfte ei!
 Thi intet Ord er givet,
 Saa fast som Herrens Ord.
 Al Kraft og Trøst i Livet
 I det alene boer.
2. For Lykke, Brød og Vre
 Paa Jord vi kæmpe tidt;
 Lad Sorg Dig ei fortære
 For hvad Du her har lidt!
 Dig kalder Herrens Stemme
 Til en heel anden Strid,
 Og Lønnen vil han gjemme
 Dig til en anden Tid.
3. Mod Mørke, Synd og Skændsel
 Du kæmpe uforsagt!
 Hver jordisk Sorg og Længsel
 Som Offer werde bragt!
 I Glæden og i Nøden
 Hold fast ved Herrens Bud!
 Gjør Ret og Skjel til Døden!
 Det Dvrige gjør Gud.

4. Tro ei, han Løftet bryder!
Tro ei, han svigter Dig,
Om Tordnens Bulder lyder
Og Stormen hæver sig!
Han gaaer med Skyens Binger:
Kald paa Din Faders Navn,
Og Sorgen selv han tvinger
Alt tjene Dig til Gavn!
5. Paa Herrens Hjælp Du lide!
Han er saa viis og god.
Staaer selv han ved Din Side,
Hvo kan da staae imod?
Sin Kraft han dem forlener,
Som vandre i hans Bud:
Alt til det Bedste tjener
For dem, som elske Gud.

19.

Mel. Nu velan! vær frist tilmode.

1. Herre! stor i Magt og Naade!
Al min Tillid staaer til Dig.
Du er viis, thi skal Du raade,
Styre og regjere mig.
Vil Du prøve mig, o Gud!
Lær mig holde Proven ud!
Lad i Sorg mig til Dig raabe,
Stadigt troe paa Dig og haabe!
2. Dine skjulte Raad, o Skaber!
Ingen Sjæl udgrandske kan.
Her, som i et Svælg, sig taber
Al vor Viisdom og Forstand.

Gud! vi bote os for Dig.
 Hvo er Dig i Naade liig?
 Lad al Angst og Nød forsvinde
 Og vor Frelses Dag oprinde!

20.

Met. Hjertelig mig nu længe.

1. **K**ast, bange Sjel! Din Byrde,
 Og sving Dig op til Gud!
 Han er den gode Hyrde
 Og vil Dig føre ud.
 Er end Dit Mod kun ringe,
 Og er Din Kummer svar,
 Lad Haabet Sorgen tvinge;
 Thi Herren Magten har!
2. Du lod af Synden daare,
 Desværre! tidt Din Hu.
 Og Lovens Trusler saare
 Dig derfor angste nu.
 Men i Din Sjelevaade
 Du bør forsage ei;
 Du veed jo, at til Naade
 Er der beredt Dig Bei!
3. At Gud ei Støvet agter,
 En Daare siger kun.
 Hans Ord jeg dybt foragter
 I Troens faste Grund.
 Har han sin Son ei givet,
 At frelse mig i Nød?
 Har han ei aabnet Livet
 Igjennem salig Død?

4. Han er saa viis en Fader;
 Ham kommer Korset fra.
 Jeg ei mistroste lader
 Min Sjæl ved Byrden da.
 Naar jeg min Glæde finder
 I daarlig Synds Begjer,
 Bed Smerte han mig minder
 Om, hvad mig tjenligst er.

5. I Taarer udstrøer Sæden
 Hans vise Faderhaand:
 Hift vinker Himmelglæden
 Som Høst den frelste Aand.
 O skulde jeg mig græmme,
 Fordi jeg lider nu?
 Gud! Du mig ei vil glemme;
 Mit Haab, min Trøst er Du!

21.

Mel. Fader vor udi Himmerig.

1. Til Himlen er mit Hjerte vendt,
 Naar jeg af Angest er omsvændt.
 Naar Verden ei kan hjælpe meer,
 Jeg op til Dig, min Fader, seer.
 Til Dig, hvis Trofasthed bestaaer,
 Om Jord og Himmel end forgaaer.
2. Lad Verden kun fortroste sig
 Paa Tant, som skuffer idelig:
 Paa egen Klogskab, Kraft og Mod,
 Paa Venner, Byrd og Dverflod;
 I Nødens Stund hvad var det Alt?
 Et Huus paa Sand, som hastig faldt!

3. Jeg kun paa Dig fortroster mig;
 Du er saa mild og hjælperiig.
 Jeg veed, at Du min Fader er,
 Og at som Barn jeg er Dig kjær.
 Det giver Sjelen salig Fred
 End midt i Sorg og Bitterhed.
4. Trygt gennem Livet vandrer den,
 Som Himlens Herre har til Ben.
 Gaaer han end frem paa tornet Bei,
 Hans Sjel bør dog mistvivle ei.
 Naar Prøvetiden er ferbi,
 For hver en Sorg han bliver fri.
5. Styrk derfor ogsaa mig, o Gud!
 Alt jeg min Prove holder ud,
 Og troer paa Dig og bliver ved
 I Tillid og Hengivenhed,
 Indtil Du kjærlig fører mig
 Til evig Fred i Himmerig!
6. Forklaret der beundrer jeg
 Dit naadefulde Forsyns Bei.
 I Himmeriges trygge Favn
 Jeg evig prise vil Dit Navn
 Og sjunge med i Engles Chor:
 Ver Gud er viis og god og stor!

22.

Mel. Hjertelig mig nu længes.

1. **G**ud! lad min Bøn Dig takkes,
 Skjøndt den er svag og mat!
 See mine Hænder rækkes
 Op mod Dig i min Nat!

I Taarer Diet svømmer,
 Af Angest Hjertet slaaer.
 Saa haardt mig Verden dømmes!
 Saa ene her jeg staaer!

2. Jeg sukker og jeg lider;
 Ei Mere jeg formaaer;
 Jeg mindes gamle Tider
 Og forbigangne Aar,
 Da Herrens Haand mig ledte
 I Sandhed og i Fred,
 Da jeg i Alt, som skeete,
 Saa blot hans Kjærlighed.
3. Tør jeg nu meer ei bede?
 Er han ei god som før?
 Har luffet han i Brede
 For mig sin Naades Dør?
 Har nu den Godhed Ende,
 Som var mit hele Haab?
 Vil han ei meer mig kjende,
 Ei høre meer mit Raab?
4. Nei! flye, I mørke Tanker!
 Fortviol ei, bange Bryst!
 Men hold Dig ved det Anker,
 Der er den bedste Trøst!
 See til de gamle Dage!
 Guds Naades Under mærk!
 Saa tidt han hjalp de Svage
 Og gjorde Sjelen stærk.
5. Siig, naar Du haardt bedroves:
 „Nu er det Sorgens Tid.
 „Nu af min Gud jeg prøves;
 „Dog er han lige blid.

„Hans Haand kan Alt forvandle;
 „Han er saa mild og stor;
 „I Naade vil han handle
 „Mod den, som paa ham troer!“

6. Saa skal Du Gud paakalde
 Dg hentslye i hans Skjød,
 Naar vilde Tordner gjalde
 Blandt Lyn og Skrak og Død.
 Om Diet ei kan følge
 Hans Wiisdoms skjulte Spor,
 Af Verdens vrede Bølge
 Han frelser Hver, som troer.

Hengivenhed i Guds Villie.

23.

Mel. Gud Hellig Aand i Tro og lær.

1. Tungt slaaer mit Hjerte bange Slag,
 Dg hede Taarer rinde.
 Jeg ængstet sukker Nat og Dag,
 Som var ei Hjælp at finde.
 Rundt om jeg seer kun Muls og Nat
 Dg raaber: „har mig Gud forladt?
 „Er han ei meer min Fader?“
2. For Alt han sørger faderlig,
 Dg Alt han vel udfører.
 Han hører unge Ravnes Skrig;
 Selv Ormens Suk han hører.
 Dg skulde han mig glemme nu?
 Nei, Gud! min Gud! mit Haab er Du!
 Du er og nu min Fader.

3. Du skabte mig, og Jesus kom,
 At frelse mig fra Døden.
 Du hører i Din Helligdom
 Da vist mit Suk i Nøden.
 Før Verden blev, Dit Die saae
 Den Vei, jeg skulde vandre paa
 Blandt Blomster og blandt Torne.
4. Hiin Evighed mig lære skal,
 Hvi disse Torne groede.
 Endog hvad her mig synes Dval,
 Det sender Du, Allgode!
 Dit Raad er urandsageligt;
 Dog veed jeg, det er faderligt.
 Hvi skulde jeg forsåge?
5. Ja, Herre! Du er viis og god;
 Du saarer og Du læger.
 Det troer jeg vist, og freidigt Mod
 Mit Hjerte vederqvæger.
 Ei meer det slaaer saa bange Slag:
 Af Nattens Mulm fremlyser Dag.
 Hos Dig, min Gud! er Frelse.

24.

Mel. Nu hviler Mark og Enge.

1. Som Herren det vil føie,
 Vil jeg mig lade nøie
 I al min Id og Daad.
 Skal mine Byrder lettes,
 Og Vaal for Sorgen sættes,
 Skeer det kun efter Herrens Raad.

2. Jeg Intet kan udrette,
 Vil jeg end daglig trætte
 Med modig Sorg min Sjæl.
 Til Dig, alvise Fader!
 Jeg Alting overlader
 Styr for mig til mit sande Vel!
3. Dig være overgivet
 I Døden som i Livet
 Ethvert af mine Kaar!
 Du, Herre i det Høie!
 Bedd Alting vel at søie.
 Bed Dig jeg Frelsen sikkert naaer.

25.

Mel. Brede din aften.

1. **D** Herre! kommer Sorgens Stund hernede,
 Lær mig i Tro at haabe fromt og bede!
 Get Ord af Dig min Trængsel, mit Glende
 Til Fryd kan vende.
2. Har Jorden ei den Urt, som kan mig quæge:
 Har Verden ei den Haand, som kan mig læge,
 Paa Dig, o Herre! jeg i Nøden haaber,
 Til Dig, jeg raaber.
3. O Fader! om Du vil, Du kan borttage
 Det Kors, jeg ikke mægter selv at drage.
 Men, kan det, o! min Sjæl til Frelse være,
 Lær mig det bære!
4. Lad under Byrden være Sjælens Binge!
 Forklart i Smerten den mod Dig sig svinge!
 Ja! lad mig gjennem Sorgen luttret stige
 Imod Dit Rige!

26.

Mel. Nu velan! vær frist tilmode.

1. **G**yd, o Naadens milde Fader!
Tro og Tillid i min Sjæl,
At jeg rolig overlader
Til Din Omhu alt mit Vel!
Som et Barn fortroligen
Iler til sin Fader hen,
Saa lad mig, i hvad kan hænde,
Al min Hu til Dig henvende!
2. Lær mig, at jeg ret betænker
Haabet, som Din Naade gav!
Lad mig bære mine Lænker
Taalig til min Død og Grav!
Giv et ydmygt Sind og Mod
Til at skjønne, Du est god,
God endog, naar Sorg og Vise
Presser Taaren af mit Die!
3. Lad med Lydighed mig tage,
Hvad Du vil tilskikke mig,
Prise Dig i Kummers Dage,
I mit Fængsel prise Dig!
Ja i denne bittere Nød,
I mit Liv og til min Død,
Lad mig stedse mere lære
Haabefuld og glad at være!

27.

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende.

1. **S**eg er med Dig, o Gud! fornøiet,
Dg skikker mig i Dit Behag.

Hvad mig Din Godhed har tilføiet,
 Dermed er jeg tilfreds hver Dag.
 Min Villje er ei længer min
 Men ønsker kun at være Din.

2. Vil Du paa Sygefeng mig kaste?
 Jeg vil! skal Armod hos mig staae?
 Jeg vil! skal Trængsel til mig haste?
 Jeg vil! og om jeg græde maa?
 Jeg vil! og træder Døden til?
 Skee, hvad der skal! o Gud! jeg vil!

3. Vil Du, jeg længer her skal sukke?
 Det staaer, o Herre! kun til Dig.
 Vil Du Din Himmels Dør oplukke?
 O Gud! Du gjør mig evig riig.
 Skal Fryd jeg friste eller Bæe?
 O Gud! Din Villje med mig ssee!

28.

Mel. Gud hellig Aand i Tro os lær!

1. See, Gud! i Naade ned til mig!
 Al Lyst sig for mig dølger,
 Mens Sorg og Modgang idelig
 Som Skyggen med mig følger.
 Og hvor jeg end omkring mig seer,
 Er ingen Hjælp at sine meer;
 Al Verden mig forlader.

2. Dog, ssee, o Herre! hvad Du vil!
 Jeg aldrig skal forsage.
 Du høier vist Dit Dre til
 Min Beemods Sul og Klage.

Den kommer, Frelsens blide Stund,
 Den kommer, Dødens stille Blund,
 Da Du, min Sjel vil kalde.

- 3 D glade Haab! det gyder Trost
 I mit beklemte Hjerte.
 Jeg hører Guds, min Faders, Røst;
 Den linder al min Smerte.
 Ja, Fader! ja jeg er bereed
 At vandre til Din Himmels Fred
 Igjennem Jordens Møie!

29.

Mel. Gud Hellig Aand i Tro og Iær.

1. **M**in Sjel! forsynd Dig ei ved Sorg!
 Høst Frukt af Medgangs Dage!
 Lad Herren være Dig Din Borg!
 Hør op med bitter Klage!
 Giv hen Dig i Din Herres Haand,
 Og han bestyrke vil Din Aand,
 Saa ei Du tør forsage.
2. Jeg her paa Banen prøvet har,
 At Corrig dybt kan høre;
 Men naar mod Herren henvendt var
 Med Haab og Tro mit Døie,
 Da fik jeg Kraft, da fik jeg Fred,
 Da følte jeg min Sjel bereed
 Til Vandring mod det Høie.
3. Jeg døer maaskee om søie Tid,
 Maaskee idag, imorgen.
 Da rinder op en Dag saa blid,
 Og endt er Pilgrimsforgen.

Jeg veed, hvad hist, som Naal der staaer!
 Jeg veed, mit Løb mod Himlen gaaer:
 Derfor er Gud mig Borgen.

4. Lad skee da, hvad Gud Herren vil!
 Han er min milde Fader.
 Naar ham min Lid jeg sætter til,
 Han aldrig mig forlader.
 Hans Magt og Bidsdem Alt formaaer.
 Naar fremt jeg beder, Kraft jeg faaer,
 Og ingen Sorg mig skader.

30.

Me 1. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende.

1. Mit Dø! stands med Dine Taarer!
 Dval Dine Suk, beflemte Bryst!
 Den Vængstelse, som Hjertet saarer,
 Forvandles skal til salig Trøst.
 Om Nøden nok saa høit end naaer,
 Guds Naade dog ven overgaaer.
2. Han ei bedrøvet Barn forglemmer.
 Han elsker den, han revse maa;
 Gi nogen Byrde han bestemmer,
 Som vil vor Evne overgaae.
 Den Kalk, som bedst at tomme er,
 Omfider Sydme med sig bær.
3. Min Sjel! lad aldrig Modet falde!
 Du under Korsset glemt ei er.
 Selv Jesu ralkes bitter Galde,
 Og deg var han Gud Fader kjær.
 Hæv Dig da, sjunkne Mod, igjen!
 I Himlene Du har en Ven.

31.

Mel. Jesus han er Syndres Ven.

1. Sørger Du endnu min Sjæl?
 Ak! hvortil dog tjener Sorgen?
 Tro, Din Fader vil Dig vel,
 Er hans Bei Dig end forborgen!
 Har ei tidt hans Naades Magt
 Roser frem af Torne bragt?

2. Kast kun Anker! Her er Grund.
 Trygt Du kan paa Herren bygge.
 Er det mørkt en liden Stund,
 Sorgen er dog kun en Skygge.
 Dg er Natten nok saa lang,
 Dagen kommer dog engang.

3. Herrens Bei er altid god,
 Er endog den fuld af Nøie.
 Følg dens Spor med freidigt Mod
 Dg hav Maalet hist for Die!
 Gjennem Trængsler gaaer Du frem
 Til et evigt Glædeshjem.

4. Vel er Veien ofte trang,
 Tornesuld og tung at træde.
 Det er dog den rette Gang,
 Du maa gaae til Himlens Glæde.
 Gjennem Drknens hede Sand
 Veien gif til Kanaan.

5. Didhen, didhen skal Du see,
 Naar Din Sorg vil Diet blinde!
 Der skal endes al Din Vee,

Der en evig Trost Du finde!
 Vent og tie i Ven og Tro:
 Det skal give Sjelen Ro.

32.

Mel. Gud Hellig Aand i Tro os lær.

1. Lad bruse Storm paa Verdens Hav!
 Er Herren med paa Havet,
 Paa Veien over store Grav
 Jeg vorder ei begravet.
 Dg skjuler Bølgen Skibets Rand,
 Jeg paa den Herre lide kan,
 Som Hav og Storm betvinger.

2. Dg om mit Die ham ei saae:
 Skreg vantro Sjel: „han sover!“
 Udraabte Frykten! „vi forgaae,
 „Dø skjule Dybets Døver! —“
 O Herre! har jeg Mod og Tro,
 I dybe Grav jeg seer med Ro,
 Du vil mig ei forglemme.

3. Men svigter Mod og flygter Haab,
 Forbarmer! Du tilgive!
 Bestem det trøstesløse Raab
 Dg hold min Sjel ilive!
 Du mægtig true Veir og Hav!
 Før naadig over Dybets Grav
 Min Sjel til Frelsens Bredder!

33.

Mel. Gud Hellig Aand i Tro og Iær.

1. **G**i vil jeg i min Sorg og Nød
 Fra Tro til Herren vige.
 Tidt gjennem Skyer Solen brød
 Med sine Straaler rige.
 Hans Ord har sagt, jeg Hjælp skal faae;
 Det Løfte vil jeg bygge paa
 Og Tvivl og Frygt forjage.

2. Det er ei nu den første Gang,
 At Gud mig har bedrovet.
 Jeg tidt har været før i Trang
 Og Kors og Modgang prøvet.
 Jeg har vel lidt saa Meget før,
 Og Gud har altid Hjælpens Dør
 I rette Tid mig aabnet.

3. Det er Guds Mening sikkert ei,
 Naar han mig Korset sender,
 At han vil selv da gaae sin Vej
 Som den, mig aldrig kjender.
 Nei! deri just bestaaer hans Raad,
 At naar jeg har ham før forsmaaed,
 Skal nu jeg mig omvende.

4. Det er just Kjødets onde Art,
 Naar Lykken os omgiver,
 At Gud og Himlen meget snart
 Forglemt af Hjertet bliver.

Vi ere Stov og agte meer,
 Hvad der i denne Verden skeer,
 End hvad i Himlen findes.

5. Da nærmer Gud sig os igjen
 Dg lader Byrder binde,
 Dg tager tidt det Bedste hen,
 At vi os skal besinde
 Dg søge ham, som vi forlod,
 Dg føle, at han er saa god
 Dg hjertehuld en Fader.
6. Skeer dette, da vil mild og blid
 Han os til Naade tage,
 Dg vende Sorgens Vintertid
 Til skjonne Sommerdage,
 Tilgive, hvad vi ondt har gjort,
 Dg tage atter Straffen bort,
 Som Sjelens rette Løge.
7. Til Guds, min Faders, Kjarlighed
 Jeg i min Nød vil raabe.
 Ja! om end Himlen selv faldt ned,
 Paa ham jeg dog vil haabe.
 For Net han lader Naade gaae;
 Ham al min Liid jeg bygger paa
 Dg vil frimodig være.
-

Haab og Tillid til Gud.

34.

Mel. Mit Haab og Trost og al Tillid.

1. **B**ort al den Trost, som ei bestaaer,
Naar Dødens Stemme kalder,
Naar Mæle, Syn og Sands forgaaer
Dg Jordens Trost henfalder!
Bød brudde Stav
Jeg til min Grav
Ei trøster mig at vandre.
Mit bange Bryst
Behøver Trost,
Som Intet kan forandre.
2. Min Gud! hos Dig al Naade boer,
Det kan jeg klarlig kjende.
Du har et evigt Lives Ord;
Til Dig vil jeg mig vende.
Min Frelseres Røst
Behøver Trost,
Som aldrig skal forsvinde.
Han fører mig
Til Tro paa sig
Dg lader Fred mig finde.
3. I Sorgens Stund den vantroe Sjel
Let fristes til at sige:
„Hvad er en Arm, en Synder vel
For den Uendelige?“
Men grandt jeg seer,
O Gud! hver kjær
Dig faldne Slægt har været.
Din Søn blev Kjød:

Saa i vor Nød
 Har Du os Svage æret.

4. Ja! Jesus kom herved fra Dig
 Og til min Frelse døde.
 Du, som ved ham forløste mig,
 Vil mig ei fra Dig støde.
 Naar Sorg og Nød
 Ind paa mig brød,
 Som Bølger paa en Klippe,
 Til Frelseren
 Jeg søgte hen,
 Han lod mit Haab ei glippe.
5. Alvidende! Du skuer til
 Med evigt Forsyns Die.
 Din Almagt kan, Din Godhed vil
 Alt til det Bedste føie.
 Din Trofasthed
 Skal vare ved;
 Jeg er i Dine Hænder;
 Og altid god
 Er hver en Lød,
 Som mig Din Viisdom sender.
6. Jeg veed, at jeg i Himmelen
 Har den, jeg tør anraabe.
 Paa dig, min faderlige Ven!
 Min Sjæl tør trostlig haabe,
 I sidste Nød
 Jeg til Dit Skjød
 Med Bøn og Tro henflyer.
 Bed Jesus Christ,
 Jeg haaber vist,
 En evig Dag mig gryer.

35.

Mel. Gud Hellig Aand i Tro og Iær.

1. Halleluja! Gud er min Deel
 I Bæe og Velstands Dage.
 Tungt var mit Suf, træt var min Sjel,
 Beemodig var min Klage.
 Men Gud har hørt min bange Røst,
 Han skjænkte Hjælp, og Haab, og Trøst,
 Og Glæden kom tilbage.

2. I Sorgen sendte han min Aand
 Sin Frelse fra det Høie.
 Paa hans den naaderige Haand
 Jeg fastede mit Die.
 Da leved op igjen min Tro,
 Da fik jeg Lys og Sjelero,
 Mit Suf i Lovsang endte.

3. Velsign fremdeles mig, o Gud!
 Og lad med Haab mig bede!
 Lad Lydighed mod Dine Bud
 Til Naaden mig berede!
 Hver syndig Tanke fra mig flye!
 Det Haab, som er mig født paany,
 Lad aldrig mig forspilde!

36.

Mel. Paa Gud allene.

1. Paa Gud allene
 Jeg sætter Haab og Lid.
 Gud bør jeg tjene
 Min hele Levetid.

Han ei aflader
 Alt sørge for min Sjæl.
 Alt, hvad mig skader,
 Bortvender han saa vel,
 Den gode Fader,
 Den Gud Immanuel.

2. Har jeg end Brøde,
 Og er min Tre kun svag,
 Guds Søn, som døde,
 Opreise vil min Sag.
 Han vil udrive
 Min Sjæl af Syndens Baand.
 Han vil oplive
 Min sonderknuste Mand.
 Thi vil jeg give
 Mig ganske i hans Haand.

3. Hjælp mig at dyrke
 Dig, fjære Herre Gud!
 Giv Lyst og Styrke
 At lyde dine Bud!
 Mig ei forføre
 Den onde Verdens Evig!
 Mig kraftig røre
 Det Ord, som kom fra Dig!
 Medboi Dit Dre,
 Naar Jeg anraaber Dig!

4. Du kan mig trøste
 I al min Sorg og Nød.
 Din Søn forløste
 Mig ved sit Liv, sin Død.
 O hvad opveier
 Mod denne Salighed?

Jeg Alting eier,
 Naar jeg har Troens Fred.
 Den giver Seier
 I Sorg og Bitterhed.

5. O Jesu fromme!
 O Du, paa hvem jeg troer!
 Did lad mig komme,
 Hvor Du i Ære boer!
 Jeg ikke gruer;
 Min Grav er ei mit Hjem.
 Den Død, som truer,
 Til Livet leder frem,
 Og hiit jeg skuer
 Det nye Jerusalem.

6. Fryd uden Lige!
 Der kommer jeg til Dig,
 Og seer det Rige,
 Hvortil Du kaldte mig.
 Der skal jeg være
 Hos Dig i Evighed.
 Der Himlens Ære
 Og Fryd er mig bereed.
 O Jesu kjære!
 O hvilken Salighed!

37.

Mel. Fryd Dig, Du Christi Brud.

1. Priis, Herre! være Dig!
 Hvo er saa hjælperiig?
 Du Plagen Grændse sætter,
 Du Kammers Byrde letter,

Du reiser op de Svage,
Du kalder Fryd tilbage.

2. Hvo søgte Dig i Nød,
Hvis Bønner Du forskjød?
Du seer hver Sorg og Smerte
Med Faders milde Hjerter.
Du tæller mine Taarer,
Du føler, hvad mig saarer.

3. Skal jeg paa Torne gaae,
Lad mig da Maalet naae!
Vil Du mig til en Prøve
Hvert Glædens Glimt berøve,
Den Tid dog vist vil komme,
Da Sorgens Nat er omme.

4. Ja! om end Skræk og Nød
Ind paa mit Hjerter brød,
Om alle Bølger bruste,
Og Bredens Pile suste,
Endnu jeg vilde raabe
Til Dig, min Gud! og haabe.

5. Ja! vilde Du for mig,
O Herre! skjule Dig,
Min Bøn Dig skulde finde,
Og Troen Seier vinde;
Mit Raab Du skulde høre
Og fjærlig mig udføre.

Om Christus. Christi Bebudelse.

38.

Mel. Lovsnynger Gud, den Vældige, den Vise.

1. Til Ahas blev et herligt Tegn der givet,
Da Fjenden laae for Stadens Port.
Mens svag han vakked hid og did som Sivet,
Guds Styrke har ham Frelse gjort.
Gi Fjenden skal Guds Tempel øde:
Til Pant en Kvinde Gud et Barn lod føde.
"Immanuel" dets Navn blev sagt:
"Gud er med os," det er udlagt.

2. Saa en Immanuel til Tegn os fattes
I Jesu Christ til evig Tid,
At aldrig skal os Hjælp og Redning fattes
I Troens Kamp og gode Strid.
Vor stærke Fader i det Høie
Bed ham har taget bort vor Sorg og Noie,
Dg ladet større Held os spaae,
End hvad vi bede og forstaae.

3. Bed Dig, Immanuel! skal vindes Freden!
Gud var med os i Kraftens Bliv,
Hvorved det Støv, Du vandred i hernelen,
Blev dannet i Din Moders Liv.
Du skyldfri Søn af Davids Datter!
Bed Dig vort tabte Held skal findes atter.
Du rene Skud af Davids Rod!
Af Dig vi drage Styrke god.

4. Gud var med os i al Din Daad og Tale,
I hver en Tanke af Din Aand,

I hvert af Dine Fjed i Syndens Dale,
 I Naadefraften af Din Haand,
 I hvert Dit Suk, i al Din Qvide,
 I Dine Saar, i Blodet af Din Side,
 Og i Din Død paa Korsets Pæl,
 Ufskyldige Immanuel!

5. Gud var med os i Glandsen fra det Høie,
 Da Graven brast paa tredje Dag,
 Og i Dit Seierstog fra Kampens Møie
 Til Himlen efter runden Sag.
 Gud er med os, til Verden svinder,
 I Daabens Pagt og i Din Nadvers Minder,
 I Mandens Børn med Synd og Sorg,
 Immanuel, vor Klippeberg!

39.

Mel. Allene til Dig, Herre Jesu Christ.

1. **E**n salig Hilsen kom til Jord
 Med Englen fra det Høie;
 For Trostens naadefulde Ord
 Hvert Knæ sig dybt skal bøie:
 „Hil være Dig, Benaadede!
 „Hil Dig, Du høit Belsignede!
 „Af Dig en Søn skal blive fød,
 „Søm ved sin Død
 „Skal udfrie Verden af dens Nød.
2. „Frygt ei! Du Naade fandt hos Gud.
 „Den Søn, som Du skal føde,
 „Kald Jesus ham! Det er Guds Bud:
 „Som Frelser skal han møde.
 „En Konge for den faldne Jord,
 „Fra Davids Throne, høi og stor,

„Sit Scepter han i Herlighed
 „Til Verdens Fred
 „Skal strække ud i Evighed!“

3. O Himmelhilfen, herlig, skjøn!
 O Budskab uden Lige!
 Paa Jorden fødes vil Guds Søn
 Og grunde Naadens Rige.
 For Herrens Bud ydmygelig
 Guds Tjenerinde neier sig.
 Den Sjæl, som Naade fandt hos Gud,
 Er kaaren ud
 Til Aandens himmelrene Brud.
4. O Underværk! den Sjæl blev til,
 Guds Søn vil kalde Moder!
 O Naadesbud! han nævne vil
 Hver Qvindefødt sin Broder!
 Gud klæde vil sig i vort Kjød,
 At frelse os af Syndens Nød.
 O med Maria knæle ned
 I Ydmyghed
 Hver Sjæl, som trøstes vil derved!

Adventspsalmer.

40.

Mel. Guds Godhed ville vi prise.

4. Vaagn op, hver Sjæl, som sover!
 See Dagen bryder frem
 Og kaster Straaler over
 Det dunkle Jordehjem!
 Om al Din Tarv og Trang
 Nu Tid og Time minde:

D vaag, at du kan vinde
Den dyre Himmelaarv!

2. See! Jesus Christus kommer:
Din Herre er Dig nær.
Den høie Hjertedommer
Vil prøve al Din Færd.
Men hvert et trofast Bryst
Med Liv og Kraft han nærer
Og Frelsens Banner bærer
Til de Fortabtes Trøst.

3. Din Drot Du ham skal kalde!
Væi ydmygt ned Dit Knæ!
Gak ham imod med Alle!
Strø Green af Palmens Træ!
Han ud af Dødens Haand
Vil med sit Blod Dig købe
Og den Omvendte døbe
Med Troens nye Aand.

4. Men hvis i Lysters Rænker
Han end Dig bunden saae,
Et Kov for Mørkets Rænker,
En Træl i Fangevraa,
Hos Synd en villig Gæst,
Med Skjændsel til Din Hæder —
O Ejel! hvor tom paa Glæder
Blev da Din Julefest!

5. Thi hav i Herrens Styrke
Igjen Dit sunkne Mod,
Trods Synd og Død og Mørke,
Og hvad Gud staaer imod!

Gak mod Din Frelser hen!
 Brist Lænken Dig af Haanden!
 Bliv fri og ny i Landen,
 Og mød Din Sjeleven!

41.

Mel. Gud Hellig Aand i Tro os lær.

1. **S** mørkest Fængsel er vi frie,
 Naar Gud vil til os komme;
 Ei meer af Frygt da angstes vi,
 For Trængsels Tid er omme.
 De Blinde see, de Halte gaae,
 Af Graven op de Døde staae,
 Spedalske blive rene.
2. Guds Rige er ei lukket meer;
 Hvo søger, skal det finde.
 I Herrens Rige hører, seer
 Den Døve og den Blinde.
 Han slutter i sin milde Favn
 Enhver, som kalder paa hans Navn
 Og siger: „Herre! hjælp mig!“
3. D fast Dit Blik til Sorgens Braa,
 Du store Sjelclage!
 Lad op mig af min Jammer staae!
 Min Bøn lad Dig bevæge!
 Drag med Din Trøst og Glæde ind
 I dette sorgbetyngte Sind,
 Og lad mig frelst Dig prise!

42.

Mel. Et lidet Barn saa lysteligt.

1. **D** Zions Konge! see Din Brud
 Dig gaaer idag imøde!

Ei Klædebon vi bredte ud
 Og Grene ei afbrøde;
 Men aabne Hjerter hylded Dig,
 Og Frydefangen scierrig,
 Og tillidsfulde Bønner.
 Thi Tro og Haab og Kjærlighed,
 Det er den Pragt, Du hyldes med
 Af Adams faldne Sønner.

2. Din Bei med Palmer var bestrøet,
 Og alle Hjerter brændte;
 Dog vidste Du, at Kors og Død
 Du havde snart at vente.
 O gid sagtmødig jeg, som Du,
 Det maatte komme ret ihu
 I mine gode Dage!
 Tidt Morgenen er lys og blid
 Men Dagens Aften Kamp og Strid
 Og fuld af bitter Klage.
3. Vær hos mig, Frelser! hver en Gang
 Jeg skal paa Torne træde!
 Og bliver Dagen heed og lang,
 Jeg ved Din Trost mig glæde!
 Mit Hjerte give villigt Rum
 For Rigets Evangelium!
 Min tændte Lampe brænde!
 Gid færdig jeg at møde staae,
 Naar bort jeg skal fra Jorden gaae,
 Og naar mit Liv har Ende!

43.

Mel. Fryd Dig, Du Christi Brud.

1. Fryd Dig, Du Christi Brud!
 Imod Din Drot og Gud!

Forhaanden er hans Naade,
 Som Dig Propheten spaaede.
 Lov, Hosianna, Vere
 Skal ham, vor Konge, være!

2. Gak ud af Dit Paulun
 Med Fløite og Basun!
 Her rider Wrens Konge:
 Hans Lov Du bør udsjunge.
 Lov, Hosianna, Vere
 Skal ham, vor Konge, være!
3. Ham Useninden bar,
 Dog han en Herre var.
 Hans Magt vel syntes ringe;
 Dog kan han Døden tvinge.
 Lov, Hosianna, Vere
 Skal ham, vor Konge, være!
4. Sagtmodig i sit Sind
 Han rider stille ind.
 Dog Salighed han fører
 Til Hver, som ham tilhører.
 Lov, Hosianna, Vere
 Skal ham, vor Konge, være!
5. Luk op Din Port og Dør
 Saa vidt som aldrig før!
 Han agter Dig at gjæste
 Og til sin Brud at fæste.
 Lov, Hosianna, Vere
 Skal ham, vor Konge, være!
6. Stro Grene paa hans Bei!
 Spar Dine Klæder ei!

Alt Folk skal bære Palmer
 Og synge Glades Psalmer.
 Lov, Hosanna, Vere
 Skal ham, vor Konge, være!

7. Vi fra vor mørke Draa
 Ham ud imøde gaae.
 Mens han ferbi vil drage,
 Vor Lovsang lydt gjentage:
 Lov, Hosanna, Vere
 Skal ham, vor Konge, være!

Christi Fødsel.

44.

1. Mel. Guds Godhed ville vi prise.
D Jesu, vor Fersoner,
 Som kom fra Himmerig!
 Med høie Jubeltoner
 Vi glade prise Dig.
 O store Kjærlighed!
 Hvert Knæ for Dig sig bøie!
 Fra Thronen i det Høie
 Du steg til Støvet ned.
2. Gaaer ud i Verdens Riger,
 I Fredens Sendebud!
 Til alle Sjele siger,
 Hvad os er steet af Gud!
 Guds Søn er vorden fød
 Til Frelse for de Svage:
 Han bringer Fred tilbage,
 Guds Fred i Liv og Død.

3. O Glæde uden Lige!
 O Morgen himmelfjøn!
 Fra Herlighedens Rige
 Steg ned Marias Søn.
 Ei ruller meer Guds Torden,
 Men Chor fra Englehjem
 Lovsynge høit for Torden
 Et Barn i Bethlehem.

4. O vær til os velkommen,
 Du Herrens Salvede!
 Du oplod Helligdommen,
 Da Du blev Menneſke.
 Velkommen i vor Nød,
 I disse Tidens Mørke,
 Du, alle Svages Styrke,
 Til vor Forsoning fød!

5. Lov, Tak og Pris og Ære
 Dig ſtee evindeligt!
 Bort Hjerte vi frembare:
 O lad det takkes Dig!
 Bort Haab lad være viſt!
 I Troens Kraft vi brænde!
 Med Kjærlighed lad vende
 Os mod Dig, Jesu Christ!

45.

Mel. Et lidet Barn ſaa lykkeligt.

1. Min Sjæl er frelst fra Synd og Død;
 Jeg løfter høit min Stemme.
 Mig er idag en Frelser fød;
 Det vil jeg aldrig glemme.

Jeg hørte Engles Jubelkor:
 Jeg veed, jeg har en Fader der,
 Hvorfra de hid neddaled.
 Om Herrens Fred paa faldne Jord
 Sang deres høie Jubelchor;
 Nu er min Sjæl husvalet.

46.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

Nu Morgensolen er oprunden;
 Nu skinner Herrens Herlighed;
 Med Fryd i Hjertet, Sang i Munden
 Jeg tænker paa min Salighed.
 Der høres Lyd fra Himmelsalk;
 Din Tjener hører: Herre! tal!

47.

Mel. Nu Jesus kan ei noget Herberg finde.

1. Vor Jesus kan ei noget Herberg finde
 I Bethlehem, sin egen Fædrebye.
 O gik den Spaadom Folket da af Minde,
 At det var der, at Dagen skulde grye?
 En Krybbe var hans første Gie,
 I Klude svæbt, paa Straa og Græs, hans første Leie.
2. Den Herre har sig Fattigdom tilegnet,
 Som alle gode Gaver har i Haand.
 Iblandt de Eidste er han bleven regnet
 Og sonderrev dog hele Verdens Baand.
 Ja han, som skabte Liv for Døde,
 Lod som et svagt og lidet Barn paa Jord sig føde.

3. Belsignet vare Herrens store Naade,
 Som har sin Magt et evigt Minde sat!
 Han vidste paa vor Jammer Bod at raade
 I Jesu underfulde Fødsels Nat.
 Belsignet Mørket uden Lige,
 Da Lyset selv med Kraft brød frem af Himmerige!
4. Af, lad, o blide Lys! vor Nat forsvinde!
 Dplys vor Sjæl, at vi maae ret forstaae!
 Lær Villien det Gode ret at finde,
 Og giv os Kraft, at vi vort Maal kan naae!
 Dig være Sind, og Sjæl, og Livet,
 Og hvad vi er og har, til evigt Dffer givet!

48.

Mel. Gud Hellig Aand i Tro os lær.

1. **E**n signet Dag vort Die seer
 Paa Himlen op at komme.
 Sid den maa lyse meer og meer
 Vor Sjæl til Lyst og Fromme!
 Sid paa vort Liv det vorde kjendt,
 At Lyset er os bleven tændt,
 Og Natten den er omme!
2. Hvor salig var den Midnatstid,
 Da Herren lod sig føde!
 Det klared op i Østerlid
 Til listigst Morgenrøde,
 Da Solen brød af Skyen frem
 Og lyste over Bethlehem
 Med Glands af Engleskarer.
3. Blev levende hvert Træ i Skov,
 Og var hvert Blad en Tunge,

De mægted ei Guds Naades Lov
 Med værdig Røst at sjunge.
 Thi evig skinner nu paa Jord
 Et Lys med klare Himmelsper
 For Gamle og for Unge.

4. Forjæves prøve vi med Magt
 Mod Bjerget op at springe;
 Men Ornen opnaaer let sin Agt:
 Den bæres paa sin Vinge.
 Og Larken er en liden Fugl,
 Der søger dybt bag Tuen Skjul,
 Men høit sig op kan svinge.
5. Sig styrter ned den stride Na
 Med Larm fra Klippetinde.
 I Engene de Bække smaa
 Med sagte Rislen rinde.
 Imellem Blomsterne de gaae
 Og snoe sig frydelig i Braa
 Alt under grønne Linde.
6. Vi takke Gud, vor Fader god,
 Med Fugl i Morgenrøde
 For Dagen, som han komme lod,
 Da han sin Søn lod føde.
 Med Larken fra vor lave Braa
 Vi høit os svinge mod det Blaa
 Og Herrens Naade love.
7. Gaf sagte frem, vor Høitidsdag!
 Som Bækken under Linde!
 Hver Time til Guds Velbehag
 Lad fromt og blidt henrinde!

Syng for os om den store Trøst,
 At nærmere til Frelsens Kyst
 Hver Juledag os fører!

49.

Mel. Af Høiheden oprunden er.

1. **M**ed høi og festlig Jubelklang
 Skal de Gjenløstes Julefang
 Dig, Jesu Christe! ære.
 Du steg fra Himlens Herlighed
 Til Jordens faldne Slagter ned;
 Dit Navn velsignet være!
 Dybt Du daled, lod Dig føde,
 Leed og døde,
 For at tænde
 Lyset os i vort Glende.
2. Dplysning foer med Dig herved,
 Du Guddomsllys fra Evighed,
 Du Himlens Morgenrøde!
 Ja! Mørket veeg for Dagen brat;
 Gi længer strækker Angstens Nat;
 Min Frelser lod sig føde.
 I Dit Fodspor Lys udbredtes;
 Da adspredtes
 Tvivlens Klage,
 Bantroes Mulm og Syndens Plage.
3. Din Faders store Diemed
 Med Guddomskraft og Kjærlighed
 Standhaftig Du opfyldte.
 Ja! Livets Fyrste, from og god!
 For os Dit Guddomsliv Du lod
 Dg leed, hvad vi forskyldte.

Dver Døden vandt Du Seier.
 Støvet eier
 Ved Din Valde
 Kraft, som Gravens Skrak kan fælde.

4. Med høi og festlig Jubelklang
 Skal de Gjenløstes Julefang
 Dig, Jesu Christe! ære.
 Du opsoer til Din Herlighed
 Men bliver dog i Aanden ved
 Iblandt Dit Folk at være.
 Jesu Christe! vor Forsøner!
 Du, som throner
 I det Høie!
 Hvert et Knæ for Dig sig bøie!

50.

Mel. Nu hviler Mark og Enge.

1. Bryd frem, du Lys fra Østen!
 Min Sjæl! hæv Seierskrøsten!
 Slaa Mørkets Hær paa Flugt!
 Nu Herrens Straale skinner
 Paa høie Klippetinder
 Og i de dybe Dale smukt.
2. Al! der er mørke Riger,
 Hver intet Hjerte higer
 Mod Solens klare Strøm:
 Hver Hedningfolket's Skare
 Den øde Bei maa fare
 Som i en angstfuld, dunkel Drøm.
3. Der gives Syndehuler,
 Hvor trodsig Sjelen skjuler

Sig for det klare Skin.
 Og hvor det Budskab fromme
 Om Herrens Naadekomme
 Kun vækker Angst og Frygt i Sind.

4. Lad Mørket mig ei hilde!
 O lad mig, Jesu milde!
 Din Hytte søge glad!
 O lad Din klare Stjerne
 Fremlede fra det Fjerne
 Mit Fjed igjen mod Davids Stad!

5. Dit er al Jordens Rige,
 Og Dig til Værelse stige
 Skal alle Slægters Sang.
 Du selv mig Synder lede!
 Din Naade mig berede
 Tilgivelsen hos Gud engang!

51.

Mel. Et lidet Barn saa lysteligt.

1. **S** denne skønne Juletid
 Tør man sig ret fornøie
 Og bruge al sin Kunst og Flid,
 Guds Naade at ophøie.
 Ved Ham, som blev i Krybben lagt,
 Vi vil af ganske Sjelemagt
 I Manden os forlyste.
 Din Lov skal høres, Frelsermand!
 Saa vidt og bredt i alle Land,
 At Jorden den skal ryste.

2. En Søn, et Skud af Davids Rod,
 Som og er Gud tillige,

For Verdens Synders Skyld forlod
 Sit lyse Himmerige.

Det var ham svart at tænke paa,
 At Verden skulde under gaae;
 Det skar ham i hans Hjerte.
 I saadan Hjertens Kjarlighed
 Han kom til os paa Jorden ned,
 At lindre al vor Smerte.

3. Vor Tak vi vil frembære da,
 Endstjøndt den kun er ringe;
 Hosanna og Hallelujah
 Skal allevegne klinge.
 Guds Ark er kommen i vor Leir;
 Thi synge vi om Fred og Seir,
 Mens Tungen sig kan røre.
 Vi synge om den søde Fred,
 At Helvede skal skjælve ved
 Vor Julefang at høre.
4. At Gud er ikke længer vred,
 Vi deraf kunne vide,
 At han har sendt sin Søn herved,
 For Verdens Synd at lide.
 Det vorde vidt og bredt bekjendt,
 At Gud for os sin Søn har sendt
 Til Jammer, Bæe og Baade!
 Hvo vilde da vi være fro
 Og trøstlig lade Alt beroe
 Paa Guds, vor Faders, Naade?
5. Som Natten aldrig er saa sort,
 Den jo for Dagen svinder,
 Saa farer al min Kummer bort,
 Naar jeg mig ret besinder

Dg tænker paa, hvor inderlig
 Guds egen Søn har elsket mig
 Dg er min Broder vorden.
 Jeg aldrig glemmer hine Ord,
 Som klang i Engles Julechor:
 „Nu er der Fred paa Jorden!“

6. Vel blandes end min Frydefang
 Med Graad og tunge Sukke,
 Dog skal i Julen Korsets Tvang
 Mig aldrig Munden lukke.
 Naar Hjertet sukker meest beklemt,
 Da bliver Glædens Harpe stemt,
 At den kan bedre klinge,
 Dg knuste Hjerter føle bedst,
 At Julens store Glædesfest
 Har Lægedom at bringe.
7. Hallelujah! vor Strid er endt,
 Hvo vilde mere klage?
 Hvo vilde mere gaae bespændt
 I disse Høitidsdage?
 Syng høit i Sky, Guds Kirkeslof:
 Hallelujah! nu har jeg nok,
 Den Lyst er uden Lige!
 Hallelujah! Halleluja!
 Guds Søn er min, jeg gaaer herfra
 Med ham til Himmerige! —
-

Træf af Christi Liv.

Jesus i Templet.

52.

Mel. Nu velan, vær frisk tilmode.

1. Mens Maria bange søger
Efter Jesum, trindt i Stad,
Sidder han blandt gamle Bøger
I Guds Tempel barnligglad.
Dg hans Læbe, klog og from,
Lader op Guds Helligdom,
Mens Lovkyndige og Vise
Høit hans Svar og Spørgsmaal prise.
2. Hvad jeg veed om Herrens Rige,
Har jeg lært, o Barn! af Dig.
Ingen uden Du kan sige,
Hvad der evig trøster mig.
Ingen uden Du det veed,
Hvad den dybe Evighed
Som en lukket Bog forvarer.
Ene Du det aabenbarer.
3. Hvad jeg veed om Herrens Naade,
Er forklaret mig af Dig.
Uden Dig en evig Gaade
Harde Livet været mig.
Nu fra Kjærlighedens Gud
Strømmer Lyset til mig ud,
Dg af Jordens Nød og Smerte
Vængstes ikke meer mit Hjerte.
4. Gi jeg skal forgjebes lede
Meer, o Jesu! efter Dig.

I Guds Tempel er Dit Sæde;
 Der Du findes skal af mig.
 Blev Du borte paa min Vei,
 O jeg vil forsage ei;
 Thi jeg veed, at Du er inde
 I Din Faders Huus at finde.

Jesu Naab.

53.

Mel. Fra Himlen høit vi komme her.

1. Hensving Dig, Sjel! til Jordans Strøm!
 Guds Røst Du skal fornemme
 Din Frelses Naab er ingen Drøm;
 O hør Din Faders Stemme!
2. Tvivl ei om Herrens Godhed meer!
 Du Himlen aaben skuer!
 Et helligt Undertegn der seer
 I Morgensolens Luer.
3. Ved Floden staaer i Lysets Glands,
 Dmsuust af Mandens Vinger,
 Med Herlighedens Straalekrands
 Han, som Dig Frelse bringer.
4. Han stiger op af Bølgens Skjed,
 Indviet til sit Rige;
 Nu er al Verdens Corrig død:
 Dens Fred jeg seer opstige.
5. Han, som forkynder dette Bud
 For Jordens faldne Rige,
 Han er Din Søn, o store Gud!
 Din Søn, den Elstelige.

5. Din Søn han er, Du store Gud,
Som over Engle throner!
Det Vidnesbyrd i Verden ud
Fra aaben Himmel toner.
6. Gud Herren taler. Knæl, o Jord!
Nu kan Du salig sige:
„Guds Søn mig bragte Frelsens Død,
„Guds Søn, den Elskelige.“

Fristelsen i Örken.

54.

Mel. Gak under Jesu Kors at staae.

1. Naar gennem Provens Dal jeg gaaer,
Paa Veien lønlig Frister staaer.
Han følger mig paa Bjergetind;
Han taler til det svimle Sind.
2. O Du, som reen, med hellig Fod,
I faldne Sjeles Verden stod!
Dit Die grandt og klarlig saae
Paa Jorden magtig Frister gaae.
3. Du saae den Magt, jeg kjæmper mod,
Den Mørkets Magt i Kjød og Blod,
Den Fjende, som i Sjæl og Sind
Vil liste Syndens Tanker ind.
4. Han stod for Dig i Hungers Nød:
Af Steen Du skabte dog ei Brød.
Paa Templets Tinde var Du sat;
Du styrted Dig dog ned ei brat.

5. Al Verdens Herlighed hans Ewig
 Fra Bjergets Hvide vifte Dig,
 Dog sank Du ei, Du Herre god!
 Og tilbad for Din Fjendes Fod.
6. O stærke Kæmper! styrk og mig,
 Naar Sjelefynden nærmer sig!
 I dybest Nød, paa høiest Bei
 Jeg glemme Gud, min Skaber ei!
7. O! da skal magtig Frister flye,
 Og gjennem Verdens Taagefy
 Skal Himlens Engle smile ned
 Og fylde mig med Troens Fred.

Brylluppet i Cana.

55.

Mel. Gud Hellig Aand i Tro og Iær.

1. Hvor saligt maae det Brudepar
 I Cana ei vi kalde,
 Hvor Jesus selv tilstede var
 Med sine Venner alle!
 Hvor Herren træder til som Gæst,
 Der feires allerbedste Fæst,
 Der er den rette Glæde.
2. Selv i en jordisk, ringe Nød
 Hans Haand til Hjælp var rede,
 Da Vand til Viin han blive vød
 Og øged deres Glæde.
 Den bedste Viin blev gjemt tilsidst;
 Med det, Du giver, Jesu Christ!
 Kan intet Andet ligned.

3. D fyld os vore tomme Kar!
 Fyld Hjertet med Din Glæde!
 Som Himmelviin saa reen og klar
 Lad Haab vor Læbe vøde!
 Fyld Sjelen med Din Kjærlighed!
 Fyld sorgfuld Tanke med Din Fred!
 Lad Tro i Brystet soulme!

Den Værkbrudne.

56.

Mel. Gud Hellig Aand i Tro og Ær.

1. **D** Gud! hvad er et Menneſte,
 Naar han i Synden lever?
 Hans Sjel er bøiet ned af Bæe,
 Af Angſt hans Hjerte bæver.
 Værkbruden ligger han og ſvag,
 Dg ſvinder hen fra Dag til Dag;
 Thi Ingen kan ham hjælpe.
2. Saa bare de den Syge hen,
 For Jesu Fod ham lagde;
 Dg flur han reiste ham igjen,
 Mens kun et Ord han ſagde:
 "Frimodig vær! fra Leiſet ſtat!
 "Hvad Du har ſyndet, er forladt;
 "Gaf hjem og ſynd ei mere!"
3. Hvad Kraft laae ei i dette Ord!
 Den Syge ſtod fra Leiſet.
 En Guddomsſmagt ſaa himmelſtor
 Det lidet Ord har eiet.
 Den Syge reiste op ſig brat;
 Hans Qvide endt, hans Synd forladt—
 Karſt vendte hjem han atter.

4. Tag bort det svare Syndeaag,
 O Jesu! gode Hyrde!
 Der hviler paa mig Nat og Dag,
 Som allertungest Byrde!
 Til Døden maa jeg synke ned,
 Om Du ei vil Frimodighed
 Mig ved Dit Ord forlene.
5. Det haarde Hjerte sønderbryd,
 O Herre! med Din Hammer!
 Det knuste Hjerte ei forskyd,
 Som Lovens Brede rammer!
 Jeg sukker til Dig Dag og Nat;
 O var min Synd mig kun forladt,
 Jeg Intet mere frygted.

Jesus paa Søen.

57.

Mel. Gud Hellig Aand i Tro os lær.

1. Et Skib af Stormen tumles om
 Henover Søens Bover.
 Det bærer Jordens Helligdom;
 Guds Søn paa Skibet sover.
 Han hviler rolig inden Bord,
 Saa tryk som paa den faste Jord
 Og kjender ei til Fare.
2. Disciplene af Angest gaae,
 For ham af Søvn at vække:
 "Frels os, o Herre! vi forgaae!"
 Dem Storm og Bølger strække.
 "Hvorfor er Eders Tro saa svag?"
 Han truer Stormen, og dens Brag
 I Stilhed brat sig taber.

3. Du, som kan stille Veir og Hav!
 Giv os at finde Hvile!
 Før trygt os over aabne Grav
 Og lad vor Frelse smile!
 Naar vildt det stormer i vort Bryst,
 Da quæg vor Sjæl med Ordets Trøst,
 At Sjelen No kan finde!

Den blodsoftige Qvinde.

58.

Met. Jesus han er Syndres Ben.

1. Qvinden, som i tolv Aar bar
 Sygdoms Plage, taus og stille,
 Sig til Jesum nærmet har;
 Kun hans Søm hun røre vilde.
 „Rorer jeg den“ tænkte hun,
 „Frelses jeg i samme Stund.“
2. Vilte Jesus end afsted,
 Dog han kunde det fornemme,
 Og med Haab og Kjærlighed
 Hæved han sin milde Stemme:
 „Datter! glad og trøstlig vær;
 „Du ved Troen hjulpet er!“
3. Under Korsset ogsaa fandt
 Jeg Dig, Frelser, hjertenskjære!
 Først da Glædens Sol forsvandt,
 Og mit Kors blev tungt at bære,
 Lærte jeg til Sjælens Trøst
 Det at agte paa Din Røst.

4. Al! Du havde kaldt saa tidt,
 Vinket ad mig i min Glæde,
 Men Dit Ord jeg agted lidt,
 Tog blandt Spotterne mit Sæde.
 Først i Graad, med sjunket Mod,
 Tyede hen jeg til Din Fod.
5. Og jeg bad: „o læg Din Haand,
 , Frelser! paa mit syge Hjerter!
 „Sønderffjær det Syndens Baand,
 „Som er Grunden til min Smerte!
 „Dødt er Hjertet i mit Bryst;
 „Giv det Liv ved Naadens Røst!“
6. Kunde jeg Din Frelserhaand
 Angerfuld til Løben føre:
 Kunde af Dit Klædebon
 Iffun Sønnen jeg berøre:
 D jeg veed det, Herre Christ!
 At helbredet blev jeg vist.

Jesus græder over Jerusaleem.

59.

Mel. Den prægtig Sol, som hele Verden.

1. Jerusaleem! Din Afte jeg beskuer,
 Hvor Herrens Finger skrev med Sværd og Luer
 Den Dom, for hvilken Throner bæve maae.
 Hvor er Din Glands? Hvor er Din fordums Balde?
 Din svundne Slægt forgjebes Taarer fælde
 Sin Frelser saae.

2. Jerusaleml idag Din Konge græder
 Dg naaderig mod Dine Mure træder,
 Dg vedende han taler for Din Sag.
 D havde vidst Du, hvad til Fred Dig tjente,
 Ei vare Dine Boliger da brændte
 Paa Sorgens Dag.
3. Men det var skjult. Du faldt. Dit Fald kan lære,
 At de, som Herrens Ord og Huus vanare,
 Vil modnes snart til strænge Dømmes Høst.
 Med Bøn og Bod min hange Sjæl da haste,
 For sig betids i Naadens Favn at kaste
 Dg finde Trøst!
4. O Jesu! lad de Taarer, som Du fældte,
 Mit sovende og haarde Hjerte smelte!
 Min Andagt skal idag opsamle dem;
 Dg Aandens Dug min Tanke skal velsigne,
 Dg ei min sidste Skæbne da skal ligne
 Jerusaleml.

Skjærtorsdag Aften.

60.

Mel. Gud Hellig Aand i Tro os lær.

1. Han staaer paa Randen af sin Grav;
 Imorgen de ham dømme.
 Den bitter Kalk, som Verden gav,
 Han om en Stund skal tømme.
 Da svulmer Hjertet i hans Barm;
 Ei føler han mod Verden Harm
 Men Kjærlighed til Sine.

2. Snart Verden rase skal og lee,
 Og hans Disciple græde.
 Hans Afsyn snart ei meer de see;
 Dog er hans Aand tilstede.
 Han har mod tungest Kummer Trøst;
 End veed han Raad mod deres Brøst,
 Naar han er død og borte.
3. Han deler ud usyret Brød,
 — En Bedtægt han dem lærer —
 Han er jo selv det Livsens Brød,
 Som Sjelens Kræfter nærer.
 „Det er mit Legem,“ har han sagt,
 „Som gives hen i Dødens Magt
 „Og brydes ned for Eder.“
4. Saa tog han Træets dyre Saft
 I Paaskefestens Dæger,
 — Han er jo selv den Livets Kraft,
 Som Hjertets Sorger læger —
 „Tag! Drik deraf! det er mit Blod,
 „Som øses ud til Syndebod.
 „Gjør dette til mit Minde!“
5. Saa hensvandt mange hundred Aar;
 Men hvor hans Klokker kime,
 End Kalk og Dist paa Bordet staae
 Til Minde om hiin Time.
 Der staaer han med sin Aand os bi,
 Og trøstlig da forkynde vi
 Hans Død, indtil han kommer.
6. Men prøv Dig, Hjerte! prøv Dig vel,
 Før Du til Bordet søger!
 Er blind Du for Din Syndegjæld,
 Dit Ansvar Du forøger.

Dg sidder Du som Judas med,
 Foruden Christi Kjerlighed,
 Til Dom det kun Dig bliver.

7. Han staaer paa Randen af sin Grav;
 Inat de ham forraade.
 Men helligt, varigt Pant han gav
 Os paa sin store Naade.
 Den klare Viin, det hvide Brød,
 Det er hans Blod, som for os flød,
 Det er hans Legems Samfund.

Jesus i Gethsemane.

61.

Mel. Nu velan, vær frist tilmode.

1. Christus gif ved Dsterlide
 Ydmyg over Kedrons Bæk;
 Tvivl og Kummer ved hans Side
 Maltes i Disciples Træk.
 Taarer fra hans Kjerlighed
 Faldt i Kildens Bølger ned.
 Dødens Qualer vare nære;
 Verdens Synd han skulde bære.
2. Kedrons Bæk! ved Dine Bände
 Var den strænge Grændse sat;
 Golgatha sin nøgne Pände
 Hæver frem af mørke Nat.
 Foran, Kors og Tornefrands:
 Bag ham, Jordens Lyst og Glands;
 Dog saae Jesus ei tilbage,
 Dg hans Bøn var uden Klage.

3. Derfor har Gud Fader styrket
Sønnen med sin Englehær.
For hans Bøn forvandlet Mørket
Blev til lystigt Morgensfjær.
O, hvor klar blev Himlen da
Nabnet over Golgatha,
Hvor hans Kors som Himmelstige
Førte til hans Kongerige!
4. Ogsaa jeg skal Afsted tage,
For at møde Dødens Skræk.
Gengang skal mit Jordlivs Dage
Bringe mig til Kedrons Bæk.
Der, hvor Jordens Fryd og Pragt
Som et visstent Løv er lagt:
Der, hvor Smertens vaagne Dø
Stirrer angstfuld mod det Høie.
5. Christe! vær da selv tilstede
I min Kammers Skyggedal!
Lad et Glimt af Himlens Glæde
Skinne for min sidste Dval!
Da skal Bøn og Takkesang
Lyde fra min tunge Gang.
Da skal Verdens mørke Frister
Vige, mens mit Dø brister.

Jesus paa Veien til Golgatha.

62.

Mel. Gud Hellig Aand i Tro os lær.

1. Du bar Dit Kors, o Jesu fjær!
Da Dødens Vei Du traadte,

Til Frelse for de Menneſter,
 Som deres Ven forraadte.
 O høie, ſtore Kjærlighed,
 Som for al Verdens Brøde leed,
 Tænk ogsaa paa mig Synder!

2. Du bar Dit Kors, og dermed bar
 Du hvert, ſom paa mig tynger.
 Min Sjæl, ſom Du befriet har,
 Sin Takkepsalme ſynger.
 O lær mig ſøge hen til Dig,
 Naar Byrden synes tung for mig
 Og ſelv Du vil den lette.

3. Du bar Dit Kors af Kjærlighed;
 Derfor Dig Engle priſe.
 Og Intet kan Din Herlighed
 Mig meer end dette viſe.
 Ja ei i Verden, fjern og nær,
 Der Noget mere herligt er
 End Kjærlighed, ſom lider.

4. Du bar Dit Kors, o lær da mig,
 Du høie Seierskæmpe!
 Med Kors at følge efter Dig
 Og Smertens Naab at dæmpe!
 Ja! Korſets. Vej er Himmelvej!
 Lad derfor mig forſage ei
 Men glad mod Enden ile!

63.

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende.

1. Vel den, ſom lider og ſom taaler
 Med Chriſtus! Han beſkæmmes ei.

See! Smertens Dag med Glands bestraalet
 Forløseren paa Dødens Bei!
 Med freidigt Blik henvendt til Gud,
 Mod Golgatha han vandrer ud.

2. Til ham Du see! Med ham Du vende
 Din Hu til Gud fra Verden bort!
 Vil Natten end gaae seent til Ende,
 I Bøn og Andagt blier den kort.
 Som Kristus gjorde, vaag og beed!
 Da stiger Trøstens Engel ned.

3. Dg blier Dit Die tungt af Sorgen,
 Dg synes Dig hver Livets Stund
 En smertefuld Langfredagsmorgen
 Med Skygger og med Taarer kun,
 Kom Jesu sidste Dag ihu!
 Som han hjemføjtes aldrig Du.

4. Han lærer Dig, at naar vi stride
 Den værste Strid med Haab og Mod,
 De bittere Timer taaligt glide,
 Dg Livets sidste Stund blier god.
 Ja! naar Din Gud har tallet dem,
 Gaaer Himlens Paaskemorgen frem.

Jesus paa Korset.

64.

Mel. Jesu søde Thukommelse.

1. **D** lader os til Korset gaae
 Dg under Jesu Føder staae!
 Lad Sjelen ydmygt give Afgt,
 Paa hvad han har til Afskæd sagt!

2. Fra Korsets Træ i bittere Stund
Fremklang fra Jesu milde Mund
Den Naadens dyrebare Røst,
Som giver Mig og Alle Trost.
3. Han først for sine Fjender bad:
"O kjære Fader! dem forlad!
"Thi hvad de gjøre, de ei veed!"
O hvilken bundløs Kjærlighed!
4. O Jesu! beed Du og for mig,
Der er saa blind og strøbelig!
Hjælp mig mod Syndens fule Bærk,
Og lad Din Bøn mig gjøre stærk!
5. Han dernæst til sin Moder saae,
Hvor forrigfuld hun monne staae,
Som stødte igjennem Sjel og Liv
Med Mordersværd og Dfferkniv.
6. En anden Søn han hende gav
Til Lindring, Trost og Støttestav:
"Johannes! tag Dig hendes Sag
"Som Moders an fra denne Dag!"
7. Om jeg, o Jesu! og skal staae
Forladt, forhadet, med Korset paa,
Ja venneløs blandt Vold og Svig,
Send et Guds Barn, som hjælper mig!
8. Den Røver, som sin Synd fortrød,
Han Trost og Haab i Hjertet gjød:
"I Paradiis, jeg lover Dig,
"Du være skal idag med mig!"

9. Lad mig og i min sidste Stund
 Faae Trost, o Jesu! af Din Mund!
 O lad mig daglig bedre mig
 Og vinde Lod i Himmerig!
10. Hvor blev det mørkt nu for Dit Blik!
 Hvad Ord udaf Din Mund udgik!
 „Min Gud! min Gud! hvi haver Du
 „I denne Nød forladt mig nu?“
11. For min Skyld saa Du blev forladt
 En liden Stund i Mulm og Nat,
 At aldrig jeg forlades skal
 I Dødens Dyb og grumme Dal.
12. Al Verdens Synd bar det Guds Lam,
 Mens Bredens Ild fortærte ham.
 „Mig tørster“, sagde han, men fik
 Af Verden kun en Malurtdrif.
13. Han smagte den og sagde: „Alt
 „Fuldkommet er nu, som blev talt!“
 Det Vidnesbyrd, som Skrivten bar,
 Min Jesus saa stadfæstet har.
14. Et bedre Ord blev aldrig sagt,
 End dette Ord: „det er fuldbragt!“
 Opfyldt er Lov og Propheti;
 Forbandelsen er nu forbi.
15. Det sidste Suk, min Jesus gav,
 Det stiller Storm paa Livets Hav;
 Han sagde: „Fader! i Din Haand
 „Befale jeg vil nu min Aand!“

16. Det Afſceedsord ſig trange ind
Med Liv og Kraft i Sjæl og Sind!
Gid det og blive ſidſte Ord,
Jeg tale ſkal paa denne Jord!

65.

Mel. Naglet til et Kors paa Jorden.

1. Naglet til et Kors paa Jorden,
Hænger under Bredens Jorden
Himlens Herre og Guds Søn.
Selv den eviggode Fader
Ham i bitterſt Dval forlader,
Tier til hans Suk og Bøn.
2. Ak! hvor ængſtet, Trøſt berøvet,
Indtil Døden dybt bedrøvet
Er min Frelſers omme Sjæl!
Bredens fulde Kalk uddrikke
Maa han, vil han, ellers ikke
Naars hans Henſigt og mit Vel.
3. Hvo kan tænke paa den Smerte
Uden med et ſaaret Hjerte,
Om endog en Synder leed?
Men her leed den Evighøie;
Smelt, mit Hjerte! græd, mit Die
Ak! her leed ſelv Hellighed.
4. For al Verdens Syndebrøde
Maatte Jeſus pijnlijk bøde,
Taale Spot, og Saar, og Baand.
Han, ſom var al Livets Kilde,
Selv ſit Liv opoffre vilde,
Gav paa Korſet ud ſin Mand.

5. Milde Frelser! kan jeg taale
 Kraften af en Guddomsstraale,
 O saa send den til mig ned!
 Tænd mig, at jeg maa, jeg Arme!
 Fuld af Haand og hellig Varme,
 Føle al Din Kjærlighed!
6. O lad aldrig nogensinde
 Korsets Træ mig gaae af Minde,
 Som Dig, Frelsens Fyrste! var!
 Men lad Kors og Død og Smerte
 Tale, raabe i mit Hjerte,
 Hvad min Frelse kostet har.
7. Hjælp, at jeg min Synd begræder
 Og mig stedse varsom glæder
 Bed min Fred og Salighed!
 Kjøbt jeg blev — Dit Navn skee Ære! —
 Dyrekjøbt: o lad det være
 Varsel mig ved hvert mit Fjed!
8. Af Din Naade giv mig Kræfter,
 Saa jeg stedse nu herefter
 Elsker, følger, lever Dig!
 Lad mig døe fra Syndelivet!
 Men det Liv, som Du har givet,
 Daglig meer udvikle sig!
9. Ja, Forsoner! lad mig være
 Offret Dig til Tak og Ære,
 Helliget Dit Velbehag!
 Værdig da den Død, Du døde,
 Skal jeg Dig frimodig møde
 Hist paa Salighedens Dag.

66.

Mel. Bredeu Din afvend.

1. Han døer, Guds Søn! o Syn, som ei har Lige!
I Himle skjælver! Bæv, o Jorderige!
Stiig, Midnatsuml' af Mørkets dybe Hule,
Vor Synd at skjule!
2. Han lider Straf, — o hvad er da hans Brøde?
Den Hellige, hvi er han dømt til Døde?
Al! vore Synder er det, som ham saare.
Flyd da, min Taare!
3. Hans Lidelse min Syndegæld betaler.
Hør Trøstens Ord, hvormed han mig husvaler:
"Det er fuldbragt. Udsønet er Din Brøde.
"For Dig jeg døde!"
4. Dypreis Dig, Sjel! ved Jesu Død Du lever.
Betalt er, hvad Retfærdigheden kræver.
Flye, Helvede! knust ligger Slangens Hoved.
Gud være lovet!

Jesus i Graven.

67.

Mel. Naar vi i største Nøden staae.

1. Din Lidelse til Ende er,
Nu hviler Du, o Jesu kjær!
Den svære Strid er kæmpet ud;
Nu hvil, min Herre og min Gud!
2. Gi før Du vilde nyde Fred,
End Du til os den bragte ned.
Da selv Du Ro i Graven fandt,
Til os Du Fred i Himlen vandt.

3. Saa hvil, Du gode Hyrde! nu!
 Ei før et Fristed kjendte Du.
 Det, hvorved Jorden vaged sig,
 Den haarde Klippe skjænkte Dig.
4. Du stille Grav! Fredlyste Bo!
 Hvor saliggjort er nu Din Ro!
 Min Jesus hvilte i Dit Skjød;
 Bed ham er mig Din Hvile sød.
5. Du tunge Søvn! Du lange Nat!
 Nu er en Grændse for Dig sat.
 I Osten jeg en Lysning seer;
 Den nærmer sig alt meer og meer.
6. En Straale glimter over Hav;
 Hør Lyden af den sprængte Grav!
 Min Jesus frem af Klippen gaer;
 Med ham mit Haab til Liv opstaaer.

Jesu Opstandelse.

68.

Mel. Søde Jesu, vi er her.

1. Jesus lever; Graven brast;
 Han stod op med Guddomsvalde.
 Trøsten staaer som Klippen fast,
 At hans Blod og Død skal gjælde.
 Lynet blinker, Jorden bæver;
 Graven brast og Jesus lever.
2. Jeg har vundet: Jesus vandt.
 Døden veeg for Livets Seier.
 Lyset Mørkets Fyrste bandt.

Fri er den, som Jesus eier.
 Naben har jeg Himlen fundet;
 Jesus vandt, og jeg har vundet.

69.

Mel. O Fryd! o Held! han er, han er opstanden.

1. **H**allelujah! See Herren er opstanden!
 See Graven tom! Han er der ei.
 Den haarde Klippe brast. Han er opstanden.
 Til Lyset atter gif hans Dei.
2. Han er opstanden. Hør det, Mørkets Rige!
 Hans Blik nedstyrted Gravens Bagt.
 Din Throne faldt. For ham Du maatte vige.
 Hans Sol nu bryder frem med Magt.
3. Han er opstanden. Hører det, I Frække,
 Som spottede hans Majestæt!
 Har Gravens Steen vel funnet ham bedække?
 Hans Almagt Verdens Børn har seet.
4. Han er opstanden. Hører det, I Svage,
 Som sank i Tvivl ved Korsets Fod!
 Sin Søn har Gud fra Døden kaldt tilbage.
 Den Mægtige, see! han opstod!
5. Han er opstanden. Hør det, arme Synder!
 Det er Din Frelser, som sin Grav har brudt.
 En Englerøst fra tomme Sted forkynder:
 Hvo troer paa ham, er ei forskudt.
6. Han er opstanden. Grav! hvor er Din Seier?
 Hvor er Din Braad, Du bitter Død?
 Ved ham til Himlen Afgang nu jeg eier.
 Han Mørkets Scepter senderbrød.

70.

Mel. Nu velan! vær f.iff tilmode.

1. Som den gyldne Sol frembryder
Gjennem den kulsorte Skye
Dg sin Straaleglands udsfyder,
Saa at Mulm og Mørke flye,
Saa gif Jesus af sin Grav,
Af det dybe Dødens Hav,
Opstod herlig fra de Døde
I sin Paaste-Morgenrøde.

2. Tak, Du store Seierherre!
Tak, Du Livets Himmelhelt,
Hvem ei Døden kunde sparre
I det mørke Helvedtelt!
Tak, at kraftig Du opstod,
Traadte Døden under Fod!
Ingen Tunge kan den Glæde
Med tilbørlig Lov udqvæde.

3. Ligger jeg i Syndens Leie:
Ligger jeg i Armod ned:
Ligger jeg paa Sygdoms Leie:
Ligger jeg i Usselhed:
Ligger jeg i Fængsels Nat,
Af al Verden slet forladt:
Skal jeg Bo i Graven tage:
O der er dog Haab tilbage.

4. Lad kun Jorden mig bedække!
Lad kun smuldre mine Been!
Engang skal Din Røst mig vække,
Sprænge Gravens tunge Steen.

Selv i Dybets Ormegaard
 Talt er hvert mit Hovedhaar.
 Ei skal Dødens mørke Hule
 For Dit Naadesblik mig skjule.

5. Synd og Død og alle Pile,
 Som af Satan stydes kan,
 Ligge brudte ved Din Hvile
 I det mørke Gravens Land.
 Der begrov Du dem og gav
 Mig en sikker Trøstestav;
 Thi ved Din Opreisnings Væge
 Skal jeg Seierspalmen bære.
6. Milde Jesu! giv mig Naade
 Bed Din gode Hellig Aand,
 At jeg saa min Gang kan raade
 Og veiledes ved Din Haand,
 At jeg ei skal falde hen
 I det dybe Svælg igjen,
 Hvoraf Du min Sjæl udrykte,
 Da Du Døden undertrykte!

71.

Mel. Nu velan! vær frisk tilmode.

Tak for al Din Fødsels Glæde!
 Tak, o Jesu! for Dit Ord!
 Tak for Daabens Himmelglæde!
 Tak for Naaden ved Dit Bord!
 Tak for Dødens bittre Bøe!
 Tak for Din Opstandelse!
 Tak for Himlen, Du har inde!
 Lad mig der Dig see og finde!

72.

Mel. Guds Godhed vil vi prise.

1. **I** Døden Jesus blunded,
I Graven lagdes ned,
 Har nu dog overvundet
 Al Dødens Bitterhed.
 Nu rinder op saa klar
 Den Sol med Lys og Glæde,
 Som i sit Jordeklæde
 Saa slet formørket var.

2. Han gik med Palmegrenen
 Af Dødens Mørke ud,
 Og Engle vælted Stenen
 Fra Graven paa hans Bud.
I, som med Had i Hu
 Paa Korsset Jesum strakte
 Og Dødens Kalk ham rakte,
 Han lever dog endnu!

3. Paa Jord er ingen Tunge
 Og ingen Røst saa stærk,
 At den kan værdig sjunge
 Om dette Guddomsværk.
 Nu er hans Løfte vist:
 Thi sjunger, alle Munde!
 Af Hjertets dybe Grunde:
 Tak skee Dig, Herre Christ!

4. Den Kamp, Du maatte stride,
 Var for al Verdens Fred.
 Den Dval, Du matte lide,
 Var for vor Salighed.

Ved Dig vi Seier fik.
 Thi vil vi Dig nu mode
 I Paastens Morgenrøde,
 Da Du af Graven gik.

5. Du, Herre Jesu Christe!
 Hvem Alt er underlagt!
 D styrk os paa det Sidste
 Og skjærm os ved Din Magt!
 Lær os at kæmpe saa,
 Alt naar vor Strid har Ende,
 Med Palmer vi i Hænde
 Kan Livets Krone naae!

73.

Mel. Af Høiheden oprunden er.

Han er opstanden. Store Bud!
 Forsonet er jeg med min Gud;
 Min Himmel er nu aaben;
 Thi Jesu seierrige Død
 Fordømmelsernes Pile brød
 Og knuste Mørkets Vaaben.
 D Røst!
 Min Trøst!
 Ved hans Seier,
 Som jeg eier,
 Helved hæver.
 Han var død, og see: han lever!

Christus paa Veien til Emaus.

74.

Mel. Gode Jesu! vi er her.

1. Hvorfor gaae paa Veien her
 I, saa sorrigfuld i Sinde?
 Gif Forjættelsen saa kjær
 Eder gandske da af Minde?
 Borde det ei Eder vide:
 Christus fødtes for at lide?
2. Gaaer Du selv, min bange Sjæl!
 Sorrigfuld paa Dødens Veie!
 Agt paa Skrivtens Tale vel!
 Den har Livets Ord i Sie.
 Sæden maa i Jorden lægges,
 Skal til nye Liv den vækkes.
3. Du har hørt det. Christ opstod;
 Graven ei Din Frelser gjemmer.
 Hav igjen da sjunkne Mod!
 Herren ei Dit Haab bestømmer.
 Sorg ham tidt for Diet dølger;
 Dog paa Veien med han følger.
4. Holdes da Dit Die til,
 Saa Du ei Din Frelser kjender,
 Trøstesløs Du vakte vil,
 Til han Ordets Lys Dig tænder.
 Naar han Skriften Dig oplader,
 Haabets Lys igjen Dig bader.

5. Naar han ved sit Naadebord
 Atter Brødet for Dig bryder,
 Kom ihu det store Ord,
 Der fra Slægt til Slægt gjenlyder:
 "Jeg for Eder hen er givet.
 "I min Død I have Livet."

6. Herre! lad i Andagtsstund
 Taagen falde fra mit Die!
 Mandens Blik min Sjæl forund!
 Lad mig see Dig i det Høie!
 Bliv for Hjertet aabenbaret
 Salig, hellig og forklaret!

Jesus gaaer ind ad lukte Dørre.

75.

Mel. O kjære Sjæl! frygt aldrig meer.

1. Har Sorg og Frygt mit Lys udslukt,
 Og er for Glæden Dørren lukket
 I mørke Hjertekammer:
 O Frelser! til bekymret Sind
 Du gaaer ad lukte Dørre ind
 Og ender al min Jammer.
2. Du bringer Lys, Du bringer Fred,
 Du bringer Haab og Kjærlighed,
 Du bringer Trost i Nøden.
 Korsnaglet Haand udraffer Du.
 Jeg troer og kommer Dig ihu
 I Livet og i Døden.

3. Opstandne! naar jeg Dig kun seer,
 Ei sørger jeg og frygter meer,
 Hvad end jeg her skal lide.
 De største Smerter blive smaa,
 Seer Dine Naglegab jeg paa
 Og Saaret i Din Side.
4. Men er mit Lys alt længe slukt,
 Og er fra Dig jeg udeluft,
 Og skuer ei Dit Komme,
 Lad mig dog troe, hvad ei jeg saae!
 Dit Bidnesbyrd jeg lide paa,
 Til Sønnets Tid er omme!
5. Lad ei forladt mig evig staae!
 Min arme Sjæl Du tænke paa!
 Lad mig Din Aand annamme!
 O giv mit syge Hjerte Fred!
 Læg selv det med Din Kjærlighed,
 At jeg Dig Priis kan stamme!

Jesu Himmelfart.

76.

Mel. Nu hviler Mark og Enge.

1. I dag skal Altning sjunge,
 Hvad Hjerte har og Tunge.
 I Troende! herfrem!
 See! See, hvor Jesus farer
 Med sine Englesfarer
 Igjennem mørke Skyer hjem!

2. D see Forlostes Brimlen
 Omkring hans Stol i Himlen
 Ved Lyden af hans Trin!
 Den Gamle udaf Dage
 Selv reiser sig at tage
 Imod sin elskte Benjamin.
3. „Sid hos min høire Side,“
 Saa taler han, „at vide
 „Den ganske Verden maa,
 „Dig, Dig bør ene Være!
 „Dig underkastet være
 „Hver Fjende, som tør end modstaae!“
4. Hvi tøver jeg tilbage?
 Far efter ham saa fage,
 Som Duen fløi, min Land!
 Gud har bønhørt Din Raaben;
 Din Himmel er Dig aaben.
 Ryst Syndens Lænke af Din Haand!
5. Udvid Dig, trange Fængsel!
 Sving høit Dig op, min Længsel!
 End Døren er ei lukt.
 Frygt Skyen ei, den mørke!
 Christ skjenker Dig sin Styrke:
 Følg med ham paa hans høie Flugt!

77.

Mel. Min Siel nu lover Herren.

1. D priser, frelste Skarer!
 Den Herre Christus og hans Magt!
 Han op til Himlen farer;
 See, Jordens Redning er fuldbragt!

I Herlighedens Rige
 Han hersker valdelig.
 Sin Faders Elskelige
 Han kalder der til sig.
 Hans Ord dem Veien viser
 Og styrker deres Fjed:
 Og deres Frelse priser
 Hans store Misfunderhed.

2. Hvad bitter Sorg og Nøie
 Vi end i Livet prøve maae,
 Vi see dog i det Høie
 Guds Himmel for os aaben staae.
 Forgjebes, hvad vi lide,
 Vort Mod nedtrykke vil,
 Naar vi kun troe og vide,
 Vi høre Herren til.
 Hvad er den korte Kummer
 Mod Salighedens Bliv?
 Hvad Dødens lette Slummer
 Mod Evighedens Liv?

3. For Graven vi ei grue,
 Med Tro og Haab vi hilse den.
 Igjennem den vi skue
 Den Bei, som Jesus Christ foer hen.
 Thi vil vi glad tilbede
 Den Herres Misfunderhed,
 Som vilde Sted berede
 For os i Evighed.
 Hans Himmel for vort Die,
 Hans Løfte i vort Bryst,
 Vi skal i Sorg og Nøie
 Ei savne Haab og Trøst.

78.

Mel. Af Høiheden oprunden er.

1. Fuldendt er Naadens store Værk;
Guds Søn har, underfuld og stærk,
Fuldkommet Frelsergangen.
Fra Krybbens Straa til Golgatha,
Til Graven, han udvandrede fra,
Holdt Jordens Nød ham fangen.
Fattig, ringe, spottet, saaret,
Har han baaret
Tornekronen,
Han, som arved Himmelthronen.
2. Hos Gud, før Verdens Grund blev lagt,
I Lys, og Herlighed, og Magt,
Han Tiden giennemskued.
Han Verden saae, før den blev fød,
Han saae dens Fald, han saae dens Nød,
Dg Døden, som os trued.
Store, dybe Frelsernaade!
Retfærd's Gaade
Er udgrundet;
Frelsens Bei er seet og fundet.
3. Alt er fuldendt. Fra Jordens Nød,
Fra Trængsel, Armod, Kors og Død,
Gaaer Herren til Guds Ære.
Den Haand, som tømmed Storm og Hav,
Dg sprængte Verdens store Grav,
Skal Himmel-Sceptret bære.
Salig, Frelser! Du opstiger.
Jorden viger,
Himlen vinker,
Herlighedens Krone blinker.

4. Alt Skyens Glands omstraaler Dig.
 Betsignelse paa Jorderig
 Endnu Din Haand udbreder.
 Forjættet har Du os Din Aand,
 Naar ved Din Faders høire Håand
 Dig Engles Hær tilbeder.
 Herre! Stiig da paa din Throne!
 Salig tone
 Englestemmer:
 „Jesus Synderne ei glemmer.“

79.

Mel. Seg veed et evigt Himmerig.

1. Fra Bjerget op mod Himmelen,
 O Christ! Du monne fare.
 Saa mørk en Sky da tog Dig hen;
 Det saae Din Følgeskare.
2. Naar tunge Skyer drive frem
 Og mørkne for mit Die,
 Jeg stirre vil igjennem dem
 Mod Hjælpen fra det Høie.
3. Dit stærke Fængsel brudt nu er:
 Du Seierskrandsen bærer;
 Triumphsang Dig nu synges her:
 Dit frelste Folk Dig ærer.
4. Udi Din Faders Huus et Sted
 Du vil for os berede,
 At vi i Tro og Ydmyghed
 Der skulle tage Sæde.

5. Du sidder ved Guds høire Haand
Dg alle Ting regjerer.
Du sender ud Din Hellig Mand
Dg Troen os formerer.

6. Du est den christne Kirkes Grund:
Paa Dig saa er den bygget.
I Farers og i Trængsels Stund
Den stod ved Dig betrygget.

7. Du ved Dit store Sandheds Ord
Os Himmelveien lærer,
Dg ved Din Naades Nadverbord
Vor Sjel med Kraft ernærer.

8. Som Talsmand staaer Du frem for Gud
Dg beder til Din Fader,
At hvad forbrudt er mod hans Bud,
Han naadig os forlader.

9. Tag jordiff Attraa af vort Sind!
Indgyd os Himlens Tanker,
At vi maae engang lukkes ind,
Naar vi paa Himlen banker!

10. Lær os at samle Himmelstat,
Som Nøl og Rust ei skader,
Der følger os i Gravens Nat,
Som Ilden ubrændt lader!

11. Her findes ei vort rette Hjem;
Vor Sted ei varigt bliver;
Det himmelske Jerusalem
Den rette Bolig giver.

12. O Jesu Christ! henfør os did,
 Vort Borgerstab at nyde,
 Og lad os efter Kamp og Strid
 Hos Dig i Fred os fryde!

80.

Mel. Gud Hellig Aand i Tro os lær.

1. Jeg seer Dig, Christ! at fare hen
 Igjen til Himlens Gre,
 Mens jeg paa Jorden her maa end
 En Gæst og Fremmed være.
 Mit rette Hjem foroven staaer;
 Men som en Pilgrim jeg gaaer
 Og stunder frem med Længsel.
2. Langt fra min Faders Huus jeg gaaer;
 Af, Herre! af, hvorlænge?
 Didhen mit Die ikke naaer;
 Didhen ei Støv kan trænge.
 Mit Suk, min Bøn dog inderlig
 Igjennem Skyen naaer til Dig
 Og paa Dit Hjerte banker.
3. Et Glimt jeg af Din Throne seer,
 Naar Skyerne sig stille.
 Da vælter mig ei Sukket meer;
 Men hede Taarer trille.
 Af! Døren er jo lukket ei:
 Endnu staaer aaben jo min Dei,
 Og jeg kan til Dig komme.

4. Deroven er der ingen Nat,
 Og ingen Graad og Smerte.
 Deroven er min bedste Skat;
 Der være og mit Hjerter!
 O Frelser! lad mod Himlen see
 Mig i al Sorg og Qual og Bæe,
 Og mig i Haabet glæde!
5. Som hen Du foer, Du komme skal
 Engang, o Christ! tilbage!
 Lad mig da agte paa Dit Kald
 Og tælle mine Dage!
 Jeg veed ei Dag, jeg veed ei Stund;
 Det Gne veed jeg, Herre! kun:
 Jeg eengang bort skal drage.
6. O naar eengang i Dødens Skye
 Igjen Du til mig kommer:
 Lad mig ei for Dit Nafsyn flye,
 Min Herre og min Dommer!
 Lad i oprigtig Bøn og Bød
 Mig have hvilet for Din Fød,
 Og selv Du vil mig reise!

Jesu Rige.

81.

Mel. I Jesu Navn.

1. **I** Jesu Navn
 Maa al vor Gjerning see,
 Om den skal worde os til Held og Gavn,
 Endes ei med Spot og Bæe.

Af den Idræt,
 Som begyndes i det,
 Saa kraftig fremad gaaer,
 At Maalet vist den naaer.
 Det Navn gjør saa viis og stærk,
 Helliger det gandske Værk,
 At det fast og trygt bestaaer.

2. I Jesu Navn,
 Paa Jesu eget Bud,
 I Livets Storm hos ham vi søge Havn,
 Bede ham at frie os ud.
 Mægtig han er :
 Altid findes han nær.
 Gaaer Bølgen høi og stor,
 Den dæmpes paa hans Ord:
 Synke vi i Dybet ned,
 Drager op hans Kjærlighed.
 Naadens Fylde hos ham boer.

3. I Jesu Navn
 Vi tage Liv og Død.
 Naar han os tager i sin milde Favn,
 Da er Livets Afskæd sød.
 Ved Jesu Navn
 Lindres bittreste Savn.
 Af trængselsfulde Tid
 Fremlyser Fremtid blid.
 Ved hans Haand af Graven gaae
 Vi og Herrens Rige naae
 Efter Jordens Kamp og Strid.

82.

Mel. Et lidet Barn saa lysteligt.

1. Saa mældes der i Pagtens Bog,
 Iblandt de gamle Skriver:
 At Gud som Mand vor Byrde tog
 Dg blev vor Friheds Stifter.
 Det ristet staaer i Troens Skjold:
 Hans Udgang var fra mørke Old
 I Evighedens Dage.
 Dog lod han sig vor dunkle Jord,
 Dg Tidens Kaar, og Støvets Spor,
 En liden Stund behage.

2. Han blev os liig i Alt, som Gen
 Af os i Alting prøvet,
 For egne Synder fri og reen,
 Dg kun for os bedrøvet.
 Ja! han, som Arving var til Alt
 Dg af Guds Kjærlighed udvalgt
 Til Herre i hans Rige,
 Han Djener blev i Provens Land,
 Han delte Ydmyghedens Stand
 Dg blev De Bundnes Lige.

3. Guds Søn til os i Fængslet treen
 Dg bar sit Kors, sin Lænke:
 Han vilde løse Sjælens Meeen
 Dg Fred og Frihed skjænke.
 Han tog vor Frygt, han gav os Trost,
 Han letted Sullet i vort Bryst
 Dg lagde Lov paa Tunge.
 Da brast de tunge Angstens Baand;
 Da fødtes atter barnlig Mand;
 Nu kan vi: Abba! sjunge.

4. Thi ville vi til Frydefang
 Vort Hjerles Harpe stemme.
 Gi Trusel herfter eller Tvang,
 Hvor Christi Mand har hjemme.
 Nei! som han delte Tab med os,
 Saa skal nu, Synd og Død til Trods,
 Med ham vi dele Vaade.
 Ved Kraftens Søn, ved Qvindens Vt,
 Vi have vundet Barneret
 Til Guds, vor Faders, Naade.

83.

Mel. Nu velan, vær frisk tilmode.

1. Jesu! Dine dybe Vunder
 Og Din smertefulde Død
 Frelsens Haab for mig begrunder,
 Trøster mig i al min Nød.
 Falder nogen Synd mig ind,
 Strax den støder i mit Sind
 Paa Din Pine, som forbyder,
 Mig at skjæmte med Udyder.
2. Vil i Sandsen sig fornøie
 Mit forvendte Kjød og Blod,
 Strax det Kors mig staaer for Die,
 Hvor for mig Du gjorde Bod.
 Stormer Tjenden frem med Bold,
 Dig jeg holder mod som Skjold,
 Slukker syndig Lyst i Hjerter
 Ved at tænke paa Din Smerte.
3. Vil mig Verdens Mand udlokke
 Paa den rosenstræede Vei,
 Hvor man under Blomsterflokke
 Seer de skjulte Slanger ei,

Judas mig i Minde staaer
 Dg den stille Urtegaard,
 Hvor med Kys han til Dig traadte
 Dg til Døden Dig forraadte.

4. Paa Dit Kors mit Haab er grundet,
 I Din Grav jeg Hvile faaer;
 Thi Din Død har Døden bundet
 Dg Dit Saar har lægt mit Saar.
 Alt jeg har min Deel i Dig,
 Trøster, styrker, frelser mig.
 Vil Du mine Synder dække,
 Intet skal mig da forstrække.

84.

Mel. Gud Hellig Aand i Tro os lær.

1. Dit Rige, Jesu Christe! naaer
 Saa vidt, som Sol oprinder.
 I Tidens Mørke det bestaaer,
 Naar Alt engang forsvinder.
 Dit Navn til Verdens Grændse lod,
 Dg for Dit Kors, Din Seiersdød,
 Sig Folk og Konger bøied.
2. Nyfødte Barn henbæres Dig:
 Til Dig Man flyer i Døden.
 Om end den Glæde glemmer Dig,
 Du glemmes ei i Nøden.
 Naar Ustyld bliver undertrykt,
 Naar Brøden føler Angst og Frygt,
 Din Trøst alene gjælder.

3. Naar Ormen borer dybt sin Graad
 I syndbespændte Hjerte,
 Og Angers salte, hede Graad
 Bær Vidne om vor Smerte:
 Bed Ordets Trøst og Kraften Din
 Du gyder Olie og Viin
 I dybe Sjelevunde.

4. Kom, Jesu! til mig i min Bæe!
 Besøg mig i min Trængsel!
 Lad mig Dit milde Ansyn see
 I dette mørke Fængsel!
 Siig kun et Ord, saa er jeg fri!
 D staae mig ved Din Naade hi
 Og frels min Sjæl i Nøden!

85.

M e l. Hvo væd, hvor nær mig er min Ende.

1. **B**ort, Verden! af mit Sind og Hjerte!
 Din Lyst Du selv beholde maa,
 Og vil Du true mig med Smerte,
 Din Trudsel lidt jeg agter paa.
 Hver elske, hvad hans Hu staaer til:
 Jeg kun min Jesum elske vil.

2. Han er min Rigdom og min Ære,
 Min Frihed, Sundhed, Liv og Lyst;
 I Nød vil han min Tilflugt være,
 I Sorg han skjænker mig sin Trøst.
 Hver elske, hvad hans Hu staaer til:
 Jeg kun min Jesum elske vil.

3. I Svaghed laaner han mig Styrke;
 I Striden er han selv mit Skjold;
 Han giver Lys mig i mit Mørke;
 Mod Fjenden er han mig en Vold.
 Hver elske, hvad hans Hu staaer til:
 Jeg kun min Jesum elske vil.
4. Naar jeg er hungrig, han bispiser
 Min Sjæl med Livets rette Brød.
 Naar jeg er tørstig, han mig viser
 Til Ordets Kilde klar og sød.
 Hver elske, hvad hans Hu staaer til:
 Jeg kun min Jesum elske vil.
5. Jeg var en Fremmed her paa Jorden;
 Da gav han mig et Fædreland.
 I Fængsel var jeg kastet vorden;
 Han frelste mig af Fangestand.
 Hver elske, hvad hans Hu staaer til:
 Jeg kun min Jesum elske vil.
6. Jeg nøgen er for Gud, min Dommer,
 Min Synd jeg ikke skjule kan;
 Med Naadens Klædning da han kommer,
 Og min Retfærdighed er han.
 Hver elske, hvad hans Hu staaer til:
 Jeg kun min Jesum elske vil.
7. Jeg var i Syndens Drk forvildet,
 Da gif han efter mig derhen.
 I Syndens Snarer var jeg hildet,
 Da gjorde han mig fri igjen.
 Hver elske, hvad hans Hu staaer til;
 Jeg kun min Jesum elske vil.

8. Og naar fra Dødens sidste Slummer
 Jeg vaagne skal til Evighed,
 Ved ham borttaget er min Kummer,
 Ved ham min Sjæl har fundet Fred.
 Hver elske, hvad hans Hu staaer til:
 Jeg kun min Jesum elske vil.

86.

Mel. Jesu! Din søde Forening at smage.

1. Jesu! Din søde Forening at smage,
 Langes og tranges mit Hjerte og Sind.
 Riv mig fra Alt, hvad mig holder, tilbage!
 Drag mig i Dig, min Begyndelse, ind!
 Viis mig ret klarlig min Jammer og Noie!
 Viis mig Fordærvelsens Afgrund i mig,
 At sig Naturen i Døden maa bise,
 Nanden alene maa leve for Dig!
2. Styrk mig ret kraftig ved Ord og ved Tale,
 At jeg kan finde, hvad Nanden formaaer!
 Lad Din Forjættelse Hjertet husvæle,
 Naar af Bekymring og Angest det slaaer!
 Du, som mig laante saa venligt Dit Dre,
 Ræk mig tillige Din hjælpende Haand,
 At jeg herefter min Vandring maa føre
 Ret i Bodfærdigheds ydmyge Nand!
3. Hør dog, o Læge! den Syge, som kalder!
 Hyrde! opsig Dit vildfarende Lam!
 Naar jeg med Taarer for Foden Dig falder,
 Tag da min Brøde! o borttag min Skam!
 Gengang Du sagde: „de maatte forsmægte,
 „Lod jeg dem hungrige fra mig bortgaae!“
 O, Du vil sikkert da ikke mig nægte
 Andeel og Lod i Din Naade at faae.

4. Jesu! o naar vil Du skaffe mig Hvile?
 Byrden den tynger: o tag mig den af!
 Naar skal jeg atter see Glæden at smile?
 Reis Dig at true det brusende Hav!
 Kjærligste Jesu! Du maa Dig forbarme.
 Skjul dog ei evigt Dit Ansigt for mig!
 Hødeste Rigdom for aandelig Arme!
 Fyld det udtømmede Hjerter med Dig!

87.

Mel. Gud Hellig Aand i Tro os lær.

1. Din Kjærlighed, o Jesu Christ!
 Jeg aldrig kan udse.
 Den er den høieste forvist
 Og har slet ingen Lige;
 Thi Korsets Dval og bitter Død
 For mig Du tog, at evig Nød
 Ei Sjelen skulde lide.
2. O kunde jeg Dig elste saa,
 Som hjertelig jeg vilde,
 Og løst fra Alt mit Hjerter faae,
 Der kunde det forspilde!
 O Jesu kjære, mild og from!
 O var jeg dog Din Eiendom,
 Og var slet ingen Andens!
3. Du est vel gangen op herfra,
 Dog vil jeg ei forsaage.
 Naar jeg paakalder Dig, o! da
 Du vil mig til Dig drage.
 At jeg er skrobelig, Du veed;
 Thi vil Du i Din Kjærlighed
 Paa Skulderen mig lægge.

4. O Jesu! kjære Jesu! vær
 Mit Haab, min Lyst, min Vre!
 I Mørke vær med Lysen nær!
 Hjælp Korset mig at bære!
 Staa bi mig i min haarde Strid!
 Din Kjærlighed til evig Tid
 Lad mine Synder skjule!
5. O Kjærlighed! jeg uden Dig
 Vær saare ilde faren.
 Din Kraft det er, som frier mig
 Midt ud af Sjendeskaren.
 Den er det, som i Evighed
 Mig skal mod Guds Retfærdighed
 Opholde og forsvare.
6. O Kjærlighed! Du styre mig
 Og mig fra Synd omvende,
 At jeg maa atter leve Dig,
 Og al Din Gødme kjende!
 Udryd den onde Verdens Lyst!
 Bo selv, o Jesu! i mit Bryst!
 Al Nød har da en Ende.

88.

Mel. Jeg raaber til Dig, o Herre Christ.

1. O Jesu! Du mit Hjertes Trøst,
 Mit Liv, mit Lys, min Glæde!
 Jeg længe har ei hørt Din Røst;
 Naar vil Du til mig træde?
 O lad mig ikke ene staae
 Mod Verdens Sorg og Nøie!
 Evighøie!
 Det Kors, Du lod mig faae,
 Lad ei min Sjæl nedbøie!

2. Skal efter Vinteren en Mai
 Mig aldrig mere dages?
 Skal ved Guds Sol og Straale ei
 Den mørke Sky bortjages?
 Skal i mit Bæger aldrig meer
 En Draabe Honning falde,
 Men kun Galde?
 Min Qual og Nød Du seer:
 Skal jeg forgjeves kalde?
3. Min Sjæl! Du bær Dit Korses Pund
 Saa tungt og svart ei regne;
 En Trøst Du af Din Frelser's Mund
 Kan tage allevegne.
 En liden Stund det vare skal,
 Da skal Din Kummer kjende
 Salig Ende.
 Den skal i Himlens Sal
 Til evig Fryd sig vende.
4. O Jesu! Tak for dette Ord!
 Det kan mig Styrke give.
 Jeg veed, at naar paa Dig jeg troer,
 Ved Dig jeg frelst skal blive.
 Ei føler jeg mit Fængsel meer,
 Ei mine tunge Lænker;
 Thi jeg tænker:
 Min Jesus til mig seer
 Og mig sin Naade stænkter.

89.

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Søn.

1. **D** Du, de Angergivnes Ven,
 Som kom til os fra Himmelen,
 Du store Sjelehyrde!

Hver trøsterigt Dit Hyrdenavn!
 Du aabner os Din Naades Favn
 Og letter os vor Byrde.

2. Din Hyrdestemme stærk og mild
 Hidkalder Hver, som farer vild,
 Og ham til Hjorden leder.
 Fra Nattens Mulm Du kalder ud,
 Fra Syndens Lyst til Fryd i Gud,
 Og salig Bei bereder.
3. Fra Synden Du og mig udrev;
 Frelst ved Dit eget Blod jeg blev,
 For evig Din at være.
 O lad mig aldrig nu igjen
 Til Verdens Trældom falde hen
 Fra Dig, min sande Herre!

90.

Mel. Store Gud og Frelsermand.

1. **S**tore Sjelehyrde, kom!
 Led os til Din Helligdom!
 Tidt vor Salighed forbi
 Gaae vi ad den vilde Sti.
 Den vildfarne Sjel ei veed,
 Hvad der tjener til dens Fred.
 Syndens Bei er jevn og bred.
2. Sjelehyrde, stor og god!
 Leed paa rette Bei vor Fod!
 Du alene Beien veed
 Til Guds Naade, til Guds Fred.
 Naar vi her i Mørket gaae,
 Lad Din Røst vort Dre naae!
 Lær os ret den at forstaae!

91.

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende.

1. Kom vel ihu, Du bange Hjerte,
Som ængstes svart paa Sorgens Bei,
Der er en Haand, som i Din Smerte
Dig slipper og forlader ei!
Med Naadens Trøst han hos Dig stod
Fra Daabens Stund, den Hyrde god!
2. Han peger paa sit eget Hjerte
Dg derfra op til Himlens Fred,
At Du skal mindes i Din Smerte
Hans underfulde Kjærlighed.
For Himlen har den Hyrde god
Løskjøbt Dig med sit eget Blod.
3. Hvad dyrt er kjøbt, Man vogter nøie:
Hvad elsket er, forglemmes ei.
Kun Leiesvenden har for Die
Sit eget Gavn paa Farens Bei.
Thi vær kun ved et freidigt Mod!
Dig glemmer ei den Hyrde god.
4. Han kjender al Din Nød tilfulde,
Ei mindste Suk er skjult for ham.
D, mon han da ei vogte skulde
Paa Farens Sti sit svage Lam?
Flyt freidig fremad kun Din Fod:
Du følges af en Hyrde god!
5. O salig Stund, naar Unge, Gamle,
Naar Fattige og Rige han
Vil til een Hjord hos Gud forsamle
Dg skjænke samme Fædreland!
Da ogsaa efter Bøn og Bed,
Jeg ham tør kalde: Hyrde god!

92

Mes. Breden din aften.

1. Du har, o Jesu! os et Mønster givet;
Held den, der efterfølger Dig i Livet!
D var jeg altid bleven i Din Naade,
Mig selv til Baade!
2. Gud Faders Søn, hans Væsens rette Billed!
I Dig hver Dyd er for mit Die stillet.
Men til at naae det Maal, jeg tragter efter,
Mig mangle Kræfter.
3. Du vandrede, med kun Din Gud for Die:
Jeg lod af Verden alt for tidt mig boie.
Til alle Lidende Din Haand Du rakte:
Jeg Nei dem sagde.
4. Du bad for Dine Fjender selv i Nøden:
Jeg mine har forfulgt med Had til Døden.
Du i Din største Qual ei Gud anklaged:
Jeg tidt forsaged.
5. Du reen og salig gik til ham tilbage;
Jeg maa med Synd og Skam i Graven drage.
Du faldt den onde Frister ei tilføde;
Dg jeg ham troede.
6. O naadig Du Dig over mig forbarme!
Med Missundhed og Kraft see til mig Arme!
Lad mig, om jeg end bliver i det Fjerne,
Dig følge gjerne!
7. Du forud gik: o, lad mig villig følge!
Din Haand mig ræk! da gaaer jeg tryk paa Bølge.
Saalænge som Dit Lys jeg kun kan skue,
Jeg ei skal grue!

93.

Mel. Hjertelig mig nu langes.

- 1 **D** Jesu! vær min Lærer,
Naar jeg gaaer Trængslers Bei!
Hjælp, naar Dit Kors jeg bærer,
At jeg forsager ei!
D styrk mig ved Din Naade!
Gyd Balsom i hvert Saar!
Lad til mit Held geraade
Selv Fængslets tunge Kaar!

2. Lad stadig mig betragte
Alt, hvad Du leed for mig!
Lad Intet høit mig agte
Fremfor at takkes Dig!
Som Du lad Alt hengive
Mig i min Faders Haand!
Ved Dig forløst lad blive
Min Sjæl af sine Baand!

94.

Mel. Jesus han er Syndres Ben.

1. **J**esus, han er Syndres Ben:
Dette Ord kan Døde vække;
Det os viser Himmelen,
Naar os Helvede vil strække.
Til da, Synder! til ham hen!
Jesus Christus er Din Ben.

2. Jesus, han er Syndres Ben:
Derfor kom han ned til Jorden.
Hvilken Glæde! Frelseren

Selv et Menneſte er vorden.
 Til da, Synder! til ham hen!
 Jesus Christus er Din Ven.

3. Jesus, han er Syndres Ven,
 Vil fra Synden frie dem gjøre.
 Straffen og Forbandelsen
 Skal dem ikke mere røre.
 Til da, Synder! til ham hen
 Jesus Christus er Din Ven.

4. Jesus, han er Syndres Ven,
 Vil sig over dem forbarne,
 Strækker kjærlic mod dem hen
 Sine altid aabne Arme.
 Til da, Synder! til ham hen?
 Jesus Christus er Din Ven.

5. Jesus, han er Syndres Ven,
 Naar de deres Jammer kjende
 Og sig angrende igjen
 Til den rette Løge vende.
 Til da, Synder! til ham hen!
 Jesus Christus er Din Ven.

6. Jesus, han er Syndres Ven.
 Skulde da min Sjæl forſage?
 Vil han gjennem Fristelsen
 Gi mit Hjerte til sig drage?
 Til da, Synder! til ham hen!
 Jesus Christus er Din Ven.

7. Jesus, han er Syndres Ven.
 Lad Dig det, o Synder! ſige!
 Vend alvorlic om igjen,

Dg Du finde skal Guds Rige.
 Til da, Synder! til ham hen!
 Jesus Christus er Din Ven.

8. Jesus, han er Syndres Ven:
 Ingen meer i Synden dvale!
 Hør! hvor raaber Frelseren:
 „Kommer hid, I arme Sjæle!“
 Til da, Synder! til ham hen!
 Jesus Christus er Din Ven.

9. Jesus, han er Syndres Ven:
 Hør det til Alverdens Ende!
 Haster, haster til ham hen,
 Alle I, som Synden kjende.
 Haster, haster til ham hen!
 Han er Eders bedste Ven.

95.

Mel. Nu velan, vær frisk tilmode.

1. Ingen er saa stor en Synder,
 At han jo kan Redning see.
 Jesus Frelse mig forkynder
 Fra min Sorg og bitter Bæe.
 Gi mig rammer Bredens Dom,
 Naar til ham jeg vender om.
 Han mig aabner sine Arme,
 Vil sig over mig forbarme.
2. Tak for Lovtet, Du har givet!
 Tak, o Jesu! for Dit Ord!
 Gi jeg vakler meer som Sivet:
 Jeg paa Dig, min Herre! troer.
 Du er død til Rod for mig

Dg opstanden scierrig.
 Ei Retfærdige Du kaldte:
 Synderne Du Dig udvalgte.

3. Som en Synder nu jeg kommer,
 Falder ydmyg Dig til Fod:
 „Til en mild og naadig Dommer
 „Trænger jeg, o Herre god!
 „Jeg er syg: o læg mig Du!
 „Sorgfuld er jeg: trost min Hu!
 „Milde Jesu! gode Hyrde!
 „Læt min Sorg og tag min Byrde!“

96.

Mel. Jeg beder Dig, min Herre og Gud

Til Dig er al min Tillid sat,
 O Jesu, Saliggjører!
 O siig, at Synd er mig forladt!
 — Dig, Dig den Magt tilhører: —
 Da skal helbredet jeg opstaae
 Dg Døden i mig lue;
 Jeg i Din Naade Deel skal faae
 Dg frelst Guds Afsyn skue.

Om den Hellig Mand.

97.

Mel. Store Gud, som Dig til Ære

1. Vil Du Sorgen til mig sende,
 Gud og Fader! jeg dog veed,
 At til Glæde Du vil vende

Hvad jeg her paa Jorden leed.
 Ja! Din Kjærlighed kun saarer,
 For at læge større Saar.
 Til min Frelse ind jeg gaaer
 Gjennem Suf, og Savn, og Taarer.
 Namte tungt mig ei Din Haand,
 Aldrig kom til mig Din Mand.

2. Gud! Du ogsaa mig vil sende
 Trosteren i al min Nød.
 Han mig lærer Dig at kjende,
 Styrker mig i Liv og Død.
 Han vil himmelsk Fred mig bringe
 Og med Haab, og Kraft, og Ro
 Underfuld i Hjertet bœ.
 Han vil lære mig at tvinge
 Al min Sorg og alt mit Savn
 Og at prise høit Dit Navn.

98.

Mel. Alene til Dig, Herre Jesu Christ.

1. Jeg uden Herrens Mand gaaer om
 Og søger øde Steder.
 Al Verdens Viisdom er mig tom,
 Hvormeget jeg end leder.
 D! havde jeg hver Stjerne talt,
 Forfængeligt det var dog Alt:
 Var jeg paa Engles Tale flog,
 Jeg kjendte dog
 Foruden Tro ei Livets Sprog.
2. Fra Manden kommer Syn og Sands
 For hvad som Hjertet glæder:
 Fra Manden kommer Liv og Glands

Dg Fryd til øde Steder;
 Fra Manden strømmer Buisdom ud
 Dg Kjarlighed og Fred i Gud.
 D Frelser! fra Dit Himmerig
 Nedsend til mig
 Den Mand, som vidne skal om Dig!

3. Du sidder hos Guds høire Haand;
 Al Verdens Nød Du kjender.
 Forjættelsens og Trøstens Mand
 De Troende Du sender.
 D lad den stige til mig ned
 Dg give syge Hjerter Fred!
 Da er jeg sund, og stærk, og riig:
 Du styrker mig,
 Dg eengang Himlen aabner sig.

99.

Mel. Paa sit Kors i Dødens Smerte.

1. Samlede vi helligholde
 Her bag Kirkens Muur og Volde
 Christnes rette Høitidsdag.
 Denne er Guds Dag, den store,
 Da som Tegn paa Manden fore
 Luer frem med Lynildsflag.
2. Denne Dag i Tider fjerne
 Tændte Lysets Morgenstjerne,
 Spredte Glands i Mulmet ud.
 Da er Haabet opfyldt vorden:
 Trøsteren blev sendt til Jorden,
 Bragte Støvet Livets Bud.

3. Hvor, i Kamret indelukket,
Guds Apostelskare sukked,
Suste det som Vingeflag,
Dg som Tegn paa Manden gløde
Rundt paa Isen Tunger røde,
Christi Kirkes Seiersflag.

4. Lad os Mandens Trost da finde!
Herre! vær Du selv herinde!
Døren lukket for os er.
Lad Din Aand til os neddale!
Om Din Fred og Fryd den tale
Dg med Kraft os være nær!

100.

Met. Jesu søde Thukommelse.

1. Nu rinder op vor Vindsefest;
Gud Hellig Aand! vær Du vor Gjæst!
Du, som fra Evighedens Aar
Fra Fader og fra Søn udgaaer!

2. O hellige Treenighed!
Mit arme Hjerte saa bereed,
At det som Tempel altid maa
For Dig i Troen aabent staae!

3. Kom, Hellig Aand! og Bidne giv,
At Jesus Christus er mit Liv,
Dg at jeg intet Andet veed
End ham til Liv og Salighed!

4. Kom, Sandheds Aand! og leed mig saa,
At jeg paa Lysets Vej maa gaae,

Dg aldrig af fra Troens Grund
Et Haarsbred vige nogen Stund!

5. Er jeg i Tryghed slumret hen,
D væk mig hurtig op igjen!
Din Naade staae mig kraftig bi
Dg holde mig paa rette Sti!
6. I Kors og Kummer, Trang og Nød,
I Fare, Fristelse og Død,
Til Trøster Du mig given est
Dg kjender al min Jammer bedst.
7. Om derfor end med Korset paa
Jeg skal paa Tornestien gaae,
Bed Dig jeg dog til Livets Land
Engang med Seier vinde kan.
8. Er Nøden haard og Kampen svær,
Da lad mig see, Din Hjælp er nær!
Lad Haabets milde Straaler mig
I Hjertet falde rigelig!
9. O Hellig Mand! o store Gud!
Styrk mig, at jeg kan holde ud!
Opvarm mig med Din Naades Glød
Dg gjør mig trostlig til min Død!

101.

Mel. Fader vor udi Himmerig.

1. Vaagn op, min Sjel! gjør Dig berced
At nyde Mandens Lys og Fred!
Vær Vindsefest vi holde nu:
Kom Jesum Christum vel ihu!

Idag stadfæstet er det Ord,
 Hvormed han op til Himlen foer.

2. Guds Aand paa Jord har nu et Hjem;
 Ved den hans Kirke vorer frem.
 Dens Mure vidt udbrede sig
 Dg favne skal al Jorderig.
 Ja! under Troens friske Træ
 Skal Hedningslægter finde Læ.

3. O Hellig Aand, dal til mig ned
 Dg fyld mig med Din Kjarlighed!
 Lad Sjelen gløde i min Barm,
 For evig Sandhed luevarm!
 Lad Tungen gløde i min Mund
 For Jesu Priis til hver en Stund!

4. O med Dit klare Himmelfsin
 I mørke Fængsel til mig trin,
 Alt paa hvert Fjed det mærkes kan,
 Du selv har flaret min Forstand!
 Dplys mig med Gud Faders Fred
 Dg viis mig til mit rette Sted!

5. Giv Klarhed i den mørke Grav
 Dg ræk min Sjæl den Støttestav,
 Hvorved den gjennem Dødens Land
 Til Paradiis henvandre kan!
 Giv Sjelen Lys! Giv Hjertet Ro,
 Dg lad mig i Din Sandhed boe!

102.

Mel. Gud Hellig Aand i Tro os lær,

1. Fra Himlen Herrens Aand nedfoer;
 Jeg glædes vil og sjunge:
 Nu har Guds Kraft paa Jorden Drd
 Og Drdet Flammetunge.
 Paa Beirets Vinger kom med Brag,
 Som gjennem Jorden Lynets Slag,
 Det Lys, Gud Herren sendte.
2. Hvad Herrens store Bidner saae,
 Al Verden skal fornemme.
 Guds Drd skal til dens Grændser naae
 Med tusind Tungers Stemme.
 Velkommen, Trostens stærke Aand!
 Du løser alle Tungers Baand
 Og alle Sjeles Lænker.
3. Fra selve Himmelen Du kom,
 Og Sandhed Du os lærer.
 Om Synd, Retfærdighed og Dom
 Du mægtigt Bidne bærer.
 Men o! Du ogsaa Drdet veed
 Om Herrens naaderige Fred:
 Forkynd det for al Verden!
4. Velkommen, Aand med Tugtns Røst,
 Med Kjærlighedens Stemme!
 D straf og lær, forman og trost!
 Hav altid hos os hjemme!
 D lys og brænd i Sjel og Bryst,
 Indtil Basunens store Røst,
 Til Naadens Dom os kalder!

103.

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Søn.

1. **D** Hellig Mand! Du komme brat
Dg gjennembryde mørke Nat
Med Lysets Morgenrøde!
Lad vore Hjerters glade Slag
Gjenhilse Herrens klare Dag,
Dg vore Tunger gløde!
2. Du, som kan trøste allerbedst!
Bær selv vort Hjertes høie Gjæst
Dg bliv hos os tilstede!
Giv Herrens Fred i Storm og Strid!
Giv Kraft og Tro i Trængsels Tid!
Giv efter Sorgen Glæde!
3. **D** styrk i Kamp os med Din Arm!
D gjør den kolde Kundskab varm,
Men dæmp de Luer vilde!
Forædle os det bittere Suk,
Dg lad som milde Morgendug
Kun Bemod's Taarer trille!
4. For alle dem, som paa Dig troe,
Lad Livets Blomster overgroe
De mørke Graves Høie!
Dg lad fra denne dunkle Port
Din Kraft hver Kummer jage bort,
Som Sjelen end vil høie!

104.

Mel. Jesu! Din søde Forening at smage.

1. **M**and over Mander! kom ned fra det Høie!
Lad os fornemme Dit Salighedsbud!

Kom, vore Sjele tilsammen at føie,
 Føre i Troen os hen til vor Gud!
 Jesum Du herlig os ville forklare,
 Bygge hans Kirke, oplyse hans Folk!
 Lad os Din Kraft og Din Sandhed erfare,
 O Du Guds Kjærligheds mægtige Tolk!

2. Ypperste Trøster! i Hjertet lad flyde
 Olien ind, som skal læge vort Saar!
 Lad os i Troen den Bished alt nyde:
 Christus hver Synder at frelse formaer!
 Skab inden i os fornyede Hjerter!
 Leed os i Sandhed! Dphold os i Nød!
 Gjør os taalmodige midt under Smerter!
 Skjænk os Din Bistand i Liv og i Død!

105.

Mel. Paa sit Kors i Dødens Smerte.

1. **D**alsmand, som paa Jorderige
 For Enhver kan grandt udsige,
 Hvad de Alle trænge til!
 Værdiges til os at dale
 Og om Herren med os tale!
 Gjerne til vi lytte vil.
2. Sjelesørger fra det Høie!
 Hold med os et vaagent Die!
 Bogt vor Sjel for Fjendens List!
 Dan vort Hjerter, løs vor Tunge,
 Saa vi bede, saa vi sjunge
 Hjertelig om Jesu Christ!
3. Væk de Dorffe! Styrk de Svage!
 Syndig Tryghed Du forjage!

Før os gennem Ild og Vand!
 Giv os Trost, naar Døden truer!
 Giv os Haab, naar Hjertet gruer!
 Før os til vort Fædreland!

106.

Mel. Gud Hellig Vand i Tro og Lær.

1. **G**ud Hellig Vand! ved Troen lær
 Os Frelseren allene
 Af Hjertet ret at have kjær
 Og ham saaledes tjene,
 At vi fra Dødens Snare maae
 I Herrens Liv den Redning faae,
 Som han os dyrt fortjente!

2. Hjælp, at Din sunde Lærdoms Kraft
 I Hjertet trolig gjemmes!
 Af Ordets Brød og milde Saft
 Vor Salighed lad fremmes!
 Ja! gør vor Sjæl fra Synden død!
 Naany igjen for Himlen fød,
 I Troen Frugt den bære!

3. Naar i den sidste bittere Stund
 Vor Mande skal bortfare,
 Gid vi i Hjertets dybe Grund
 Forjættelsen bevare!
 Da ville vi ved Dig vor Mand
 I Jesu Christi stærke Haand
 Med Tro og Haab befale.

107.

Mel. Mit Haab og Trost og al Tillid.

1. **D** Hellig Mand, vor Bistand vær
 Dg understøt os Svage!
 Saa mange Farer true her,
 Saa mange mørke Dage.
 Nu Kjød og Blod
 At stride mod:
 Nu Sorg og Nød og Smerter.
 I Provens Tid,
 I haarde Strid,
 Du styrke vore Hjerter!

2. I mangt et ængstligt Dieblik
 Saa let vi Beien tabte,
 Dm^o Du ei ved vor Side gik
 Dg Lys i Mørket skabte.
 Din stærke Haand
 Vor svage Mand
 Mod Fristelser beskærmer
 Dg giver Trost,
 Naar til vort Bryst
 Sig Tvivl og Mishaab nærmer.

3. Saa gjennem Livet leed os frem,
 Du himmelske Ledfager!
 Leed til vor Faders Huus os hjem,
 At ende vore Plager!
 Forklarede
 Vi der skal see,
 Hvad her var skjult for Diet.
 Ved Herrens Haand
 Medboiet Land
 Skal vorde der ophøiet.

108.

Mel. Dig bede vi, o Hellig Aand.

1. Dig bede vi, o Hellig Aand!
 Alt sammenknytte os ved Troens Baaud.
 Christi Navn vi bære;
 Derfor Du os give,
 Alt den Christne Lære
 Heen hos os maa blive!
 Herre! hør vor Bøn!

2. D Lys fra Gud! opklar vor Sjel,
 Alt den hos Jesum søger alt sit Held:
 Alt hans Bud vi lyde,
 I hans Fodspor træde,
 Og saaledes nyde
 Her og hisset Glæde!
 Herre! hør vor Bøn!

3. D Fredens Aand! giv at vi maae
 I Kjarlighedens rette Samfund staae:
 Alt i Sorg og Smerte
 Haand i Haand vi vandre
 Og med villigt Hjerte
 Hjælpe troe hverandre
 Herre! hør vor Bøn!

4. D Kraft fra Gud! opfyld vort Bryst
 I Dødens Time med Din høie Trøst!
 Da er Sorgen sluffet,
 Da er Porten funden,
 Paradiis opluffet,
 Naadens Stund oprunden.
 Herre! hør vor Bøn!

109.

Mel. Guds Godhed ville vi prise.

1. Drag ind ad Fængslets Porte,
Du høie Pintsegjæst!
Forjag de Skygger sorte,
Som skjule vil Din Fæst!
Jeg er saa syg i Sind:
D kom, Du høie Læge!
Min Sjæl at vederqvæge
Med Naadens lyse Skin!
 2. Da lærer jeg at tale,
Da lærer jeg at spaae
Dg Bjerget kan befale,
Saa det adlyde maa;
Da lærer jeg den Bøn,
Som kan Guds Hjerte røre;
Jeg tør det Suk fremføre,
Der ængster mig i Løn.
 3. Da lærer jeg tillige,
Hvor lidet kun jeg veed,
Hvad Gud i Himmerige
Forstaaer ved Kjærlighed.
At han har meest mig kjær,
Naar strængest han mig prøver
Dg haardest mig bedrøver,
Det ved hans Aand jeg seer.
 4. Da faaer jeg, Gud! at vide,
Hvoraf det kommer sig,
At jeg saa tidt maa lide
Dg kan ei finde Dig.
D send Din Aand herved!
Han styrke mig i Fare!
Dit Naad han mig forklare,
Dg skjænke Hjertet Fred!
-

Om Troen.

110.

Mel. Gud Hellig Aand i Tro os lær.

1. **V**or Tro er den Forvisning paa,
 At vi Guds Naade have,
 Som Ingen af sig selv kan faae,
 Men som er Aandens Gave:
 Den faste Grund, i Hjertet lagt,
 Ved Ordet om den Naadepagt,
 Som er i Christo stiftet.
2. Den er et fast og stærkt Beviis,
 Som Gud i Hjertet skriver,
 At han os, sig til evig Priis,
 I Christo Naade giver.
 Jeg veed vel, at min Synd er stor,
 Men større er det Naadeord:
 "Din Synd Dig Gud forlader."
3. Et eget Bæsen er vor Tro,
 Et meget mægtigt Gode,
 Som føles kan i Sjælens Ro
 Dg gjør os vel tilmode.
 Hvad Ingen seer, det seer den grant,
 Dg veed, at det er vist og sandt,
 Hvad Gud i Ordet lover.
4. Usynlige og høie Ting
 Kan Troen see og høre,
 Dg i Guds Himmerig omkring
 Henrykte Sjele føre.
 Gud er vor Gud, og ved hans Aand
 Vi har Alt Himlen i vor Haand;
 Thi Jesus i os lever.

5. Er Troen stundom svag, især
 Naar vi af Korset trænges,
 Saa maa dog Troen være der,
 Saalænge som vi længes.
 Ja! mens vi endnu mærke kan
 Af Haabet kun det mindste Gran,
 Er Tro der i vort Hjerte.
6. Imidlertid formerer sig
 Vor Tro, jo meer vi kæmper,
 Især naar Gud tidt underlig
 Vor Fjende slaaer og dæmper.
 Naar vi udmattet synke hen,
 Det toner fra Guds Ord igjen:
 "Vær trostlig! Herren lever!"
7. Det Ord, det Ord mig giver Ro
 Og er mit faste Anker,
 Naar Tvivlen stormer mod min Tro
 Med mange stærke Tanker.
 Hvad agter jeg min Trængsel meer?
 Igjennem den ved Troen seer
 Jeg Gud og til ham iler

III.

Mel. O Gud, du fromme Gud.

1. Forsøger Eder selv,
 Om I i Troen ere,
 Om I ved Troens Kraft
 I Hjertet Jesum bære!
 Hvor Lyset er, der maa
 Jo Glandsen vise sig,
 Og uden Gjerning Tro
 Er døde Legem liig.

2. Thi Troen er et Lys
 I Hjertet dybt forborgen,
 Der bryder deiligt frem,
 Ret som den klare Morgen.
 Den øser gjerne af
 Guds Naade, puur og klar,
 Og deler med Enhver
 Det Gode, som den har.
3. Den tvivler ei at faae,
 Hvad Gud i Ordet lover,
 Og derfor uden Frygt
 Sig under Korset vover.
 Thi Troen føder Haab
 Af det, den har og seer,
 Og gjør forvissset om
 Alt finde altid meer.
4. Af Haab er Kjærlighed;
 Thi naar man sig besinder,
 Hver mild og naadig selv
 Man Gud imod sig finder,
 Saa bryder dette ud
 Igjen i Kjærlighed
 Endog mod den, som er
 Os bitter, gram og vred.
5. Guds Fjender vare vi:
 Dog vilde han os skjænke
 Forladelse for Synd:
 O lad os det betænke!
 Naar denne Kjærlighed
 I Hjertet bliver tændt,
 Maa da ei Lid og Had
 Med Næsten være endt?

6. Naar Gud ved tunge Kors
 Os ret paa Prove sætter,
 Gi'er Tro Taalmodighed
 Og os vor Byrde letter.
 Den lærer os at see
 Vor egen svage Aand
 Og søge Kraft og Trøst
 Ved Jesu milde Haand.

7. O lad i Troen saa
 Hver Dag os flittig øves!
 Lad dens Bestandighed
 Og Kraft i Sorgen prøves!
 Den dæmpe Kjødets Magt
 Og Verdens falske Lyst,
 Og lede os til Fred
 Ved Jesu eget Bryst!

112.

Mel. Gud Hellig Aand i Tro os lær.

1. Et helligt Liv, en salig Død
 Hinanden kjærlik møder!
 Der har det skjulte man i Skjød,
 Som Døden selv forsøder.
 De To maae ikke skilles ad;
 Den Ene gjør den Anden glad
 Og meget liflig favner.
2. Naar den, som troer paa Jesum ret,
 Tidt fristes til at flage,
 Saa tænker han, naar han er træt:
 Jeg vil dog ei forsage!
 Velan! nu kommer snart min Død;
 Den gjør mig al min Jammer sød
 Og ender al min Plage.

3. Dg faaer han siden Dødens Bud,
 Hvor vil han sig ei glæde,
 At han har holdt sig fast ved Gud,
 Selv hvor han maatte græde!
 Ja! gif det ogsaa op og ned,
 Sin Gud han holdt dog altid ved
 Formedelst Troens Naade.
4. At have stridt den gode Strid
 Dg løbet ufortrøden
 Paa Troens Bei til sidste Tid,
 Hvor er det sødt i Døden!
 Vel den, som Herren saa har tjent!
 Sit Grinde han har fuldendt;
 I Fred han bort kan fare.
5. Den blinde Verdens døde Tro
 Kan Døden ei fordrive.
 Den Sikkerhedens falske Ro
 Allene kan os give.
 Nei! tag mig, Jesu! i Din Favn
 Dg viis mig til den rette Havn,
 Hvor Haabets Anker falder!

113.

Mel. Guds Godhed ville vi prise.

1. Den Tro, som Jesum favner
 Dg Hjertet renske kan:
 Den Tro, hvormed man havner
 I Himlens Frydeland!
 Den Tro er stærk og maa
 Al Verden undertræde,
 I Sorrig og i Glæde
 Sin Prøve kunne staae.

2. Den Tro, som vil med Lempe
 Dg uden Vise frem:
 Den Tro, som ei vil kjæmpe
 Sig gjennem Verden hjem:
 Den Tro er død og kold,
 Ei værd en Tro at nævne,
 Har ingen Kraft og Evne,
 Ei Sværd ei heller Skjold.
3. Den sande Tro i Striden
 Er mangen Gang vel svag
 Dg synes undertiden
 At have tabt sin Sag;
 Men er den dog kun der,
 Saa har den Kraft at kæmpe,
 At fælde og at dæmpe
 Den største Fjendehær.
4. Det er en Sag, som mærke
 Vi bør i Kampens Tid:
 De Svage blive stærke,
 Netop ved Kamp og Strid.
 Men elsker Du Din Ro,
 Vil ei mod Synden stride —
 Da har, det maa Du vide,
 Du ei en Gnist af Tro.
5. Var nok det med at sige:
 „O Jesu Christ! jeg troer!“
 Skjøndt ei man vilde vige
 Fra Syndens mørke Spor,
 Da var der Fromme nok
 Dg Troende i Tiden,
 Dg da var ei saa liden
 De rette Christnes Flok.

6. Nei! hvis i Sandhed vide
 Du vil, om Du har Tro,
 Saa prøv, om Du kan stride
 Mod egne Lyster fro!
 At have Jesum kjær,
 Dg ham ei ville miste,
 Om Hjertet skulde briste,
 Det Troens Indsegl er.

114.

Mel. O Gud, du fromme Gud.

1. **B**i med Bedrøvelse
 Tidt efter Troen lede.
 Da bæver bange Sjel
 For Himlens strange Brede.
 Os smiler intet Haab,
 Vort Liv er som en Drk,
 Dg hvert et Trin er tungt.
 Dg hver en Tanke mørk.
2. Paa Veien uden Mod
 Dg uden Trøst vi vandre,
 Thi Sorgen følger med,
 Om Sted vi end forandre.
 Hver Tue er et Bjerg,
 Hvert Straa, i Veien lagt,
 Dpfyllder os med Frygt
 Dg gjør vor Sjel forsagt.
3. Hos Slægt og Venner vi
 Om Trøst forgjebes lede.
 De Bedste kunne kun
 For os og med os bede.

Nei! Trøsteren er Gud,
 Og i sin Helligdom
 Ved Ordet skjænker han
 Vor Sjel sin Lagedom.

4. Did vil jeg gaae, til Trods
 For alle mørke Tanker.
 Der luffes op engang
 For hver, som stadig banker.
 Er jeg i Synd fortabt,
 Min Hyrde søger mig,
 Og vil jeg findes kun,
 Jeg frelses visselig.

5. Jeg seer min Synd forladt,
 Jeg seer mit Haab opklaret,
 Jeg faaer en Forsmag paa,
 Hvad Gud mig har bevaret.
 En Sol mig rinder op
 Ved Troen i mit Bryst,
 Og trods al Sorg og Nød
 Jeg føler Himlens Lyst.

115.

Mel. Frygt ei, min Sjel! frygt aldrig meer.

1. **S** salig, hvo Guds Ord har hørt
 Og i sit Levnet ret udført,
 Hvad det paa Sindet lægger!
 Naar Verden stormer frem med Frygt,
 Hans Huus er paa en Klippe bygt,
 Ham ingen Fare skrækker;
 En Vold og Muur ham dækker.

2. Guds Ord er Livets bedste Skat,
 En Sol i Sorgens mørke Nat,
 Et Sværd i Troens Krige.
 Guds Finger selv i Ordet skrev
 Bodfærdig Synders Himmelsbrev.
 Det Ord skal aldrig svige,
 Som lover mig Guds Rige.
3. Gud har sat frem et dækket Bord,
 Hvor han bespiser med sit Ord
 Og giver Sjelen Føde.
 Bid Troen derved vere saa,
 At ei dens Frugter savnes maae,
 Naar jeg for ham skal møde,
 Der for os alle døde!

116.

Mel. O kjære Sjel! fald ydmyg ned.

1. **G**uds Ansyn er ei fra os vendt:
 Til de Fortabte har han sendt
 Dig, Christe, Saliggjører!
 Du fødtes paa den fjerne Strand:
 Dit Lys dog naaede hvert et Land:
 Os alle Du tilhører.
2. Fra Dig gif Ingen uden Trost:
 Du hørte de Betrangtes Røst
 Fra alle Verdens Riger.
 Fortabt er ingen Sjel paa Jord,
 Der paa Din Guddoms Styrke troer
 Og med Din Frelse higer.

3. Til mig kom ogsaa Frelsens Ord:
 O Herre, naar paa Dig jeg troer,
 Gi taus Du Dig bortvender.
 Og kjender ingen Ven mig meer,
 Har ingen Sjæl paa Jord mig kjær, —
 Forløser! Du mig kjender.
4. Gi Folk, ei Slægt Du spørger om:
 Du spørger ei, hvorfra jeg kom:
 Du Hjertets Løndom kjender;
 Men beder jeg i Tro til Dig,
 Du Dig forbarmer over mig
 Og evig Trøst mig sender.

117.

Mel. Hjertelig mig nu længes.

1. Der er et helligt Berge
 Imod al Verdens Nød:
 Den Tro, som flytter Bjerge,
 Bekæmpe skal al Nød.
 O! kunde jeg bevare
 Den i uskyldigt Sind,
 Da skulde Engles Skare
 For Gud mig bære ind.
2. O! kunde jeg dog finde
 Den Ydmyghed og Tro,
 Der lader Seier vinde
 Og skjænker Hjertet Ro;
 Gi skulde jeg begjære
 Al Verdens Guld og Gods.
 Jeg salig vilde være
 Al Synd og Sorg til Trods.

3. "Vær trøstig!" saa det toner
 Gjennem Evighed.
 Ved Herrens Haand Han troner,
 Som al vor Trængsel veed.
 Hans Navn jeg vil paakalde
 Med Tro i svarest Nød.
 Hans Magt jeg vil bønfaalde
 Om Frelse i min Død.
4. De Døde her kun sove:
 De vækkes ved hans Røst,
 Og frelste de ham love
 For Evighedens Trost. —
 O! Du mit Skjold og Bærge
 Imod al Verdens Nød!
 Den Tro, som flytter Bjerge,
 Skjænk mig i Liv og Død!

Syndens Erkjendelse.

118.

Mel. Vor Jesus kan ei noget Herberg finde.

1. **Uk!** vidste Du, som gaaer i Syndens Lænke,
 Hvor haardt det er, bet Sjelens Slaveri,
 Du skulde Dig ei Dieblik betænke
 At søge den, der Dig kan gjøre fri.
Uk! hvilken salig Dag Du fik,
 Om Du begyndte nu i dette Dieblik!
2. **Uk!** kjendte Du Guds Naades søde Rige,
 Hvor godt det er at høre Jesum til,
 Du skulde ei imod den Frelser frige,

Som Dig enduu saa gjerne hjælpe vil.
 D! hvilken Seier dog han fik,
 Om Du begyndte nu i dette Dieblif.

3. Ak! tænkte Du at kunne ind Dig drømme
 I Himlen, uden Skridt at have gjort,
 Hvor skulde Du Din Lunkenhed fordømme
 Og lede om den rette, snævre Port.
 Ak! hvilken Jammer Ende fik,
 Om Du begyndte nu i dette Dieblif!
4. Ak! vilde Du kun engang Dig for Alle
 I Bod og Bøn oprigtig give ind,
 Hvor skulde No i Hjertet da Dig falde!
 Hvor vilde lettet blive Dig Dit Sind!
 Ak! hvilken Hvile Sjelen fik,
 Om Du begyndte nu i dette Dieblif!
5. Ak! kunde Du — Du kunde, om Du vilde —
 Dog gribe ret Guds milde Hjerter fat!
 Nu kan det skee, nu, før det er for sild;
 Det mørknes alt mod Evighedens Nat.
 Ak! hvilken Glæde Jesus fik,
 Om Du begyndte nu i dette Dieblif!

119.

Me l. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende.

1. Bryd frem, mit Hjertes Trang at lindre,
 Du, arme Syndres Dag og Sol!
 Og lad ei noget Forhæng hindre
 Min Adgang til Din Naadestol!
 Lad længer ei i Blinde gaae
 Den, der saa gjerne Lyset saae!

2. Du ene var, og er, og bliver
 Den arme Verdens rige Trøst.
 I dybest Mørke Lys Du giver,
 Og midt i Sorgen Himlens Lyst.
 Der er ei nogen Nød saa stor,
 At Lægedom hos Dig jo boer.
3. Du giver, at de Døve høre,
 De Blinde Synet faae igjen;
 Den Halte friske Trin kan gjøre;
 Spedalskhed viger for Dig hen;
 De Døde gaae til Livet ud;
 De Fattige faae Glædens Bud.
4. Har Du da før saa vældig søt
 Dit Herredømmes store Magt,
 Hvi gaaer jeg vel saa dybt bedrøvet?
 O Jesu! vend til mig Din Ågt!
 Viis, at Din Kraft den samme er,
 Og til min Frelse Bei mig lær!
5. Jeg snubler i mit Syndemørke:
 O lær den halte Fod at gaae!
 I Syndens Sygdom svandt min Styrke:
 O lad mig atter rensset staae!
 Jeg fattig er: o Jesu! kom
 Og skjænk Dit Evangelium!

120.

Mel. Gud Hellig Aand i Tro os lær.

1. Jeg har maaskee af Dage faa
 Paa Jorden kun tilbage,
 Før jeg skal frem for Herren gaae

Dg Retfærds Dom modtage.
 D lad mig, førend det skal skee,
 Mit Die lukke op og see,
 Hvorhen i Synd jeg vandrer!

2. Lad stride mig mod Uforstand!
 Lad Verden mig ei friste,
 At Himlen jeg beholde kan,
 Hvad jeg saa end skal miste!
 D giv mig Lys i Sind og Hu,
 At saa jeg frelses kan endnu
 Fra Fjenden og hans Snarer!

121.

Met. Nu velan! vær frisk tilmode.

1. **B**arig Kamp mit Liv maa være;
 Barsomt Tiden bruges maa,
 Hvis jeg skal med Seiers Vre
 Gengang for Guds Throne staae.
 Vaag, mit Hjerte! da og sjælv!
 Vaag mod Verden og Dig selv!
 Farer nok Du for Dig finder;
 Kun ved ham Du overvinder.
2. Synden gjør Du uden Noie,
 Men naar ret Du handle vil,
 Maa Du da med Magt ei boie
 Drivt og Billie dertil?
 Intet Skridt kan gjøres her,
 At jo Fjenden ligger nær;
 Værste Snare dog kan finde
 I Dig selv Du dybest inde.

3. Lær da vaage, lær at bede,
Lær at stride mandelig!
Ved sin Aand Dig Gud berede,
Saa Du undgaaer Kjødets Svig!
Svage Hjerter! kom ihu,
Tidt har Synden elsket Du!
Svigfuld Tjende har bedraget
Dg sin Bolig hos Dig taget.
4. Maa Du ei med Blu bekjende,
At Du vidste Herrens Bud
Dg dog kunde bort Dig vende,
Gaae paa Syndens Veie ud?
Tjenden stærk, og Du kun svag:
Hvo staaer vi paa Kampens Dag
Hvo vil Dig en Hjelper være,
Saa Du stride kan med Ure?
5. Jesus Christus vil det være:
D den Trost, hvor den er stor!
Jesus Christus, han, Din Herre,
Som Dig skjænkede Livets Ord!
Lad ham helde Dig i Haand!
Lad Dig fylde med hans Aand!
Da vil hans Du evig blive;
Ingen skal Dig fra ham rive.

122.

Mel. Gud hellig Aand i Tro og lær.

1. **U**! see til mig i Naade ned,
Barmhertighedens Fader!
Dg kom ihu Din Misskandhed,
D Du, som Synd forlader!

Jeg handlede mod Dine Bud:
 O lad min Brøde slettes ud,
 Og vær mig Synder naadig!

2 See! jeg har brudt min Pagt med Dig,
 Med Dig, Du Evighøie!
 Den Tanke nu forfærder mig;
 Klart staaer den for mit Die.
 Samvittigheden i mit Bryst
 Oplofter lydelig sin Røst
 Og minder mig om Dommen.

3. Hvor skal jeg finde Ekjul og Ly?
 Hvor skal jeg finde Hvile?
 Min Gud! jeg vil fra Synden flye
 Og til Dit Samfund ile.
 Jeg høre vil Dit Sandheds Ord:
 Hver den, som lyder Dig og troer,
 Gaaer frem alt til det Bedre.

4. See naadig til min Anger ned!
 Mit Forsæt Kraft Du give!
 Lad Jesu Christi høie Fred
 Min Sjæl med Trost oplive!
 Ved ham, Din elskelige Søn,
 Hør, Naadens Fader! hør min Bøn
 Ved Jesum Christum! Amen!

123.

Me l. O Gud! Du fromme Gud.

1. **O** Gud! har vandret jeg,
 Som det en Christen sømmer?
 Veed med mig selv jeg ei,
 Hvad Retfærds Sag fordsømmer?

Jeg Navn af Christen bær,
 Men hvad er dette Navn,
 Naar det ei viser sig
 I Gjærningen til Gavn?

2. Ved Daab jeg christnet blev
 Og til Guds Samsund hæftet.
 Den Pagt jeg siden har
 Med Haand og Mund bekræftet.
 Kan ved Grindring om
 Hiin Stund jeg være fro?
 Er jeg til al min Tid
 Min Skaber bleven tro?
3. I Templets Helligdom
 Tidt Sandheds Ord jeg hørte;
 Maaskee endog det mig
 For Diebliffet rørte;
 Men hvor er Frugten vel,
 Som i mit Liv det bær?
 Mon nogen ædel Daad
 Jeg frem at vise har?
4. Ved Jesu Naadebord
 Jeg tidt i Andagt brændte;
 Jeg knælede og bad,
 Og ham min Synd bekjendte.
 Men naar Tilgivelse
 Jeg fik og gif derfra,
 Mon jeg i kraftig Tro
 Ei mere synded da?
5. Min Gud, som kaldte mig!
 Giv Du mig Mod og Kræfter,
 At jeg i Jesu Tro
 Gaaer stadig frem herefter,

Dg elsker hver en Vligt,
 Som mig min Frelser bød,
 Dg salig følger ham
 Gjennem Liv og Død!

124.

Mel. Nu bør ei Synden mere.

1. **N**u bør ei Synden mere
 I Trældom holde mig
 Gud! Du skal mig regjere;
 Thi jeg tilhører Dig.
 I Daaben jeg jo er
 Af Dig til Naade taget,
 Dg der jeg slet forsaget
 Har Satans Gjerninger.

2. Men af! hvor tidt har siden
 Jeg brudt min Pagt med Dig
 Dg givet tabt i Striden,
 Hvortil Du kaldte mig!
 Af! Villien Du saae
 Til Lysterne at tvinge;
 Men Troen var for ringe
 Dg Kræfterne for faa.

3. Thi vil jeg alle Dage
 Om Hjælp anraabe Dig.
 Selv styrker Du den Svage,
 Der strider redelig.
 O ræk mig da Din Haand,
 Naar jeg mod Synden kæmper,
 At jeg dens Vælde dæmper
 Bed Naadens gode Mand!

4. Jeg da ei overvindes
 Af Verdens Fristelser.
 Til Dig i Troen bindes
 Mit Hjerte meer og meer.
 Da skal jeg, stærk ved Dig,
 Staae fast og Synden hade,
 Og siden aldrig lade
 Dens Glæder lokke mig.

125.

Mel. Gud Hellig Aand i Tro og Lær.

1. **B**ee mig, at jeg saa mangelund
 I Daarskabs Id har levet,
 Og at saa mangen Naadesstund
 Er ubenyttet blevet!
 Naar Gud sin Naadesol paany
 Hver Morgen over mig lod grye,
 Jeg lukte til mit Die.
2. Saa tidt min Daabes dyre Pagt
 Jeg fristet blev at glemme,
 Og saare sjelden gav jeg Agt
 Paa Ordets Barselstemme.
 Jeg kæmped svagt mod Kjød og Blod,
 Og som et Siv jeg boie lod
 Mig af hver Lyst i Sindet.
3. Saa fylgte jeg min Syndeskaal,
 Da Fjenden jeg lod raade.
 Dog hvo har, Gud! vel fundet Maal
 Og Ende paa Din Naade?
 Endssjøndt jeg syndet har mod Dig,
 Endnu jeg dog tør nærme mig
 Og falde Dig til Fode.

4. Hvis Hjertesuk har Du forskudt?
 Hvis Raad har Gjensvar savnet?
 Hvo har forgjebes Synd fortrudt
 Dg Naadens Alter savnet?
 Jeg venter, haaber kun paa Dig:
 Forbarmes Du ei over mig,
 Er Redning ei at finde.
5. See! jeg som den forlorne Søn
 Mig selv har villet raade
 Dg agtet ei min Arv saa skjøn
 Mod syndig Lyst og Baade.
 Jeg har min Faders Huus forladt
 Dg bortødt Livets bedste Skat
 Med mine onde Fæller.
6. D lad min store Daarlighed
 Mig dog tilgivet være!
 Forbarme Dig, Guds Misskandhed!
 Forbarm Dig, Jesu kjære!
 Et helligt Hjerte i mig giv,
 Dg lad mit syndefulde Liv
 I Naadens Kilde renses!

126.

Mel. Guds Godhed ville vi prise.

1. Du spørger, angstet Hjerte!
 Hvor skal jeg finde Raad?
 Hvo stiller Sjælens Smerte?
 Hvo tørrer af min Graad?
 Paa Sjælens Saar sin Konst
 Forgjebes Lægen over,
 Dg hvilken Urte han prøver,
 Er Altting dog omsonst.

2. En Hjælper er tilbage;
 Til ham Du flygte hen!
 Udsøs for ham Din Klage,
 Og han vil høre den!
 At løse Hjertets Baand,
 Er ham allene givet;
 Ved ham opstaaer til Livet
 Hver syndefalden Mand.
3. Var Du end knust, o Hjerte!
 Af Syndens tunge Bægt,
 Han stiller al Din Smerte;
 Ved ham Du bliver lægt.
 Han til Din Frelse kom;
 Da han paa Korset døde,
 Udsletted' han Din Brøde
 Og gav Dig Lægedom.
4. O vel mig, at jeg kjender,
 Du store Læge, Dig!
 Du, der saa blid Dig vender
 Til hver, som søger Dig!
 Udtræk Din Lægehaand,
 Naar Synd mit Hjerte saarer!
 Aftør de bittre Taarer!
 Dpreis igjen min Mand!

127.

Mel. Min Sjel nu lover Herren.

1. **V**iig fra mig, onde Frister!
 Jeg hader Dig af Hjertens Grund.
 For det, som Sjelen mister,
 Hvad byder mig Din falske Mund?

Hvorned kan Du opveie
 Et Hjertes tabte Fred?
 Hvad har Du vel i Cie
 Mod Sjelens Salighed?
 — Du dagligt Brød vil give,
 Og lægge Rigdom til? —
 Viid: mens jeg er i Live,
 Mig Gud opholde vil!

2. Og vil han mig end prøve
 En liden Stund med trange Kaar,
 Det skal min Tro ei røve:
 Thi han har talt hvert Hovedhaar.
 Han hører mig at sukke,
 Han kjender al min Nød,
 Han vil sin Haand oplukke
 Og give dagligt Brød.
 Hvo som vil Andet mene,
 Han kjender ei Guds Ord.
 Vi leve ei allene
 Af Brød paa denne Jord.

3. Viig fra mig, onde Frister!
 Jeg hader Dig af Hjertens Grund.
 For det, som Sjelen mister,
 Hvad byder mig Din falske Mund?
 Du vækker onde Tanker
 I dette svage Bryst;
 Men Gud, han er mit Anker,
 Han er mit Haab, min Trøst.
 Hvad Ondt der kan mig hælde,
 Lad skee i Herrens Navn,
 Naar kun i sidste Ende
 Jeg finde maa hans Favn!

4. Men hvis jeg selv mig kaster
 I Farens Afgrund ned:
 Hvis Føden didhen haster,
 Hvor Døden lurar paa mit Fjed;
 Hvis jeg hovmedig tænker:
 „Gud ma a jo frelse Dig!“
 Den Herre da jeg krænker,
 Som er saa naaderig.
 Hans Hjælp skal jeg da miste;
 Thi i hans Ord og Bud
 Staaer: Du skal ikke friste
 Din Herre og Din Gud!
5. Viig fra mig, onde Frister!
 Jeg hader Dig af Hjertens Grund.
 For det, som Sjelen mister,
 Hvad byder mig Din falske Mund?
 Du tykkes, jeg har Møie
 Og ikkun liden Løn;
 Thi stiller Du for Die
 Mig Verden favr og skøn.
 I den vil Du mig føre
 Til Magt og Herlighed,
 Naar jeg vil Dig tilhøre
 Og knæle for Dig ned.
6. Nei! Frister! nei, Din Stemme
 Faaer ikke Indgang i mit Bryst.
 Jeg ham ei vil forglemme,
 Der leed, den Angrende til Trøst.
 For Verdens Magt og Trone
 Jeg skulde glemme vist,
 At jeg til Livets Krone
 Er kaldt ved Jesum Christ?

Nei! jeg vil Herren tjene
 Og holde ved hans Bud;
 Tilbede vil jeg ene
 Min Frelser og min Gud!

7. Mens her i Sorgens Skygge,
 O Jesu Christe, mild og god!
 Jeg forrigfuld maa bygge,
 Forleen mig daglig Kraft og Mod:
 Mod til i Kamp at træde
 Hver Time uforsagt:
 Kraft til med Troens Glæde
 At tvinge Mørkets Magt!
 Da skal han fra mig fare,
 Den Fjende fuld af Ewig;
 Men Du vil mig bevare
 I Kampen seierrig.

128.

Mel. Jeg har min Sag til Gud henvendt.

1. **V**end om, vend om, fortabte Sjel!
 Vend om og for Din Frelser knal!
 Han kalder Dig med kjærlig Røst;
 Han ved sit Bryst
 Vil bære Dig til Naadens Ryst.
2. Blandt de Fortabte reen han stod;
 Han ydmyg Synder ei forlod.
 Han har forkyndt et Trostens Ord:
 I Engles Chor
 Er for den Frelste Glæden stor.

3. Til mig det Trøstens Ord og kom;
 End varsler det en Stund: vend om!
 O Frelser! jeg har hørt Din Røst:
 Hæv ved Dit Bryst
 Igjen min Sjæl til Naadens Kyst!

129.

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Søn.

1. **K**ast Mørkets Taagedragt, min Mand!
 Ifør Dig Lysets Klædebon!
 Dig Kongers Konge falder.
 Vil Du blandt de Udvalgte staae,
 For Ham, som Sjæle gjennemfaae,
 Bortkast, hvad hist bortfalder!
2. Hist stuffer Masken Ingen meer:
 Gud Herren Tankens Løndom seer
 Og Sandheds Nafsyn kjender.
 Ei falske Fromheds laante Dragt,
 Ei Hovmod i sin Purpurpragt
 Den Kongers Konge blænder.
3. Ei hyllet Ufsylds glatte Liin,
 Ei Kløgtens Guldvæv, falsk og fin,
 Min Brøst for Herren dølger.
 Ak, Herre! kommer fattig Gjæst
 Til Kjærlighedens Bryllupsfest,
 Giv, at Din Mand ham følger!
4. O Du, som gav Dit Liv for mig,
 Indhyl med Kjærlighedens Flig
 Mit syndbestænkte Klæde!
 I Naadens Dragt, som Du mig gav,
 Før engang mig fra sprængte Grav
 Ind til min Herres Glæde!

130.

Mel. Gud Hellig Aand i Tro og Iær.

1. **S** dybest Nød, o Gud! til Dig
Jeg raabe maa og klage.
Dit milde Dre vend til mig!
See kjærlig til mig Svage!
Og Alt, hvad hos mig syndigt er,
I Tanker, Ord og Gjærninger.
Du ville mig forlade!

2. **Al!** meget, meget jeg forbrød
I de fremfarne Dage.
Om jeg end stundom det fortrød,
Jeg faldt dog strax tilbage.
Jeg Fristelsen lod Magten faae;
Vil Du med mig i Rette gaae,
Er Redning ei at vente.

3. **Thi** kaster jeg mig angerfuld,
O Gud! i Dine Arme.
Du som en Fader, mild og huld,
Dig over mig forbarme!
Lad det paa mig opfyldes nu
Dit store Ord — kom det ihu! —
Alt Synderen skal frelses!

131.

Mel. Nu bør ei Synden mere.

1. **V**aagn op! hør, Herren kalder!
Han vinker Dig til sig;
Hans Naades Straale falder
End denne Dag paa Dig

Men snart forbi det er;
 Fra Dødens Tordenstemme
 Du skal det Bud fornemme:
 „Du har ei Dage fleer!“

2. For seent vil Du da vaffes.
 Men Morgen meer Du seer?
 Men Naaden end Dig raffes,
 Som Du forspildte her?
 Kan Bedring endnu see?
 Kan Dine Bønner høres?
 Kan en Forsoning gjøres
 Til Frelse for Dit Bee?
3. Hvis Du i Synden døde,
 Hvad blev Din Evighed?
 Hvor vilde Alting øde
 Ei blive paa Dit Sted!
 O Sorg foruden Trost,
 Hver hvert et Haab forsvinder,
 Hver ingen Sol oprinder
 Bag Nattens dunkle Kyst!
4. Vaagn op! Basunen gjalder;
 Nu er det Herrens Tid;
 Nu gaf! thi han Dig kalder
 Til Bøn og Bed og Strid.
 Endnu Du Frelse seer;
 Men naar Du Diet lukker,
 Om onst maaskee Du sukker.
 Du har ei Dage fleer.

132.

Mel. Nu hylter Mark og Enge.

1. **D** Gud! for hvem skal flage
 Jeg i de tunge Dage?

Hvo vil min Anger troe?
 Til Dig kun tør jeg raabe;
 Paa Dig kun tør jeg haabe.
 D giv mit arme Hjerter No!

2. Som fattig Fugl i Buret
 Jeg sidder her indmuret
 Dg stirrer over Land.
 Min Frihed er forsvunden,
 Min Vinge den er bunden,
 Kun Døden fri mig gjøre kan.
3. Af Verdens Evig bedragen,
 Jeg er til Fange tagen
 Som Fisken i et Næt.
 Hvo kan det sønderrive
 Dg Frihed mig gjengive?
 D Gud allene kjender det!
4. I Natter og i Dage
 Jeg maa mig selv anklage
 For al min Sorg og Bee.
 D Gud! Du mig bevare
 Fra hver en lønlig Snare,
 Fra Mismod og Fortvivlelse!
5. Jeg beder Dig, o Christe!
 Lad mig dog ikke miste
 Min Arvedeel hos Dig!
 Hjælp mig med Taalmod lide!
 Hjælp kraftig mig at stride
 Dg styrk i Dødens Rødsel mig!
6. Saa dybt kan Synden sænke.
 Hvo skulde det vel tænke,

Mens Lykken smiled end?
 Gud kan igjen opsoie.
 Til ham, mit bange Die!
 Om Frihed og om Fred Dig vend!

133.

Mel. Gud Hellig Aand i Tro os lær.

1. **S** Gud! Du har mig straffet haardt;
 Det er til Held dog blevet;
 Nu seer jeg først, hvad jeg har gjort,
 Hvor syndigt jeg har levet!
 Saa dybt i Synd jeg sunken var,
 At dette Middel ene har
 Igjen mig kunnet vække.
2. Du ofte mig Din Naade hød,
 Men jeg den har foragtet.
 Advarende Din Stemme lod,
 Men ei derpaa jeg agted.
 Jeg fulgte Hjertets onde Raad,
 Og vonsede med Flid paa Daad,
 Som maatte Dig forstørne.
3. Med Synd, desværre! tidlig er
 Jeg bleven alt fortroelig.
 Til Spotterne jeg holdt mig nær
 Og søgte Lastens Velig.
 Den ene Synd den anden drev:
 Fra Dyb til Dyb jeg faldt og blev
 Til Straf omsider moden.
4. Men ingen Straf, o Gud! formaaer
 Med Dig mig at forlige,
 Og ved min egen Erne naaer

Jeg aldrig til Dit Rige.
 Jeg faaer kun, hvad fortjent jeg har,
 Og om jeg nok saa meget har,
 Jeg har dog ei for Meget.

5. I Sorgens mørke Dal jeg boer,
 Og Skygger mig omgive.
 Jeg har ei Haab, det her paa Jord
 Vil bedre for mig blive.
 Og dog, o Gud! dog lader Du
 Din Sol gaae op og ned endnu
 For Gode og for Onde.
6. O hav Taalmodighed med mig!
 O styrk mit bange Hjerte!
 For Jesu Skyld forbarme Dig
 Og for hans Død og Smerte!
 Et Naadebud fra Himmerig
 Send ned i Fængslet her til mig
 Og lad mig Fred forkynde!
7. Ja, Gud! Du har mig ei forskudt;
 Til Liv mit Haab Du vakte.
 Du saae, jeg havde Synd fortrudt,
 Og Haand igjen mig rakte.
 Jeg lysfer denne Faderhaand,
 Der lagde paa mig Fange-Baand
 Men løste Syndens Lænker.
8. Din Røst ved Livets Ende mig
 Udfrie fra al min Vaade
 Og skjænke mig i Himmerig
 Tilgivelse og Naade!
 Det langsomt med min Vandring gaaer:
 Deg skal, saalænge Hjertet slaer,
 Det ene Dig tilhøre!

134.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg.

1. Ydmyg Dig under Herrens Haand!
 Vil Gud Dig Trængsel sende,
 Da bør Du med bodfærdig Aand
 Hans Korsens Hensigt kjende.
 Almagtig er Guds Arm,
 Men fadermild hans Barm.
 Thi skal Du snarlig see,
 Igjennem Angst og Bæe
 Vil han Din Sjæl ophøie.

 2. Ydmyg Dig under Herrens Haand,
 Men ei som Træl og Fange!
 I Daaben fik Du barnlig Aand.
 Er Du for Gud da bange?
 Endog paa Straffens Bei
 Hans Hjerte glemmer ei
 At sørge for Dit Vel
 Thi fast med Tillid, Sjæl!
 Paa ham Din Sorrigs Byrde!

 3. Ydmyg Dig under Herrens Haand!
 Kun staffet er Din Nøie.
 Her forberedes skal Din Aand
 For Livet i det Høie.
 Til Himlens Naades-Høst
 Dig kalder Herrens Røst,
 Og Aanden ruster ud
 Din Sjæl med Kraft fra Gud.
 Ham være Ære! Amen!
-

Anger.

135.

Me l. Jesu! Din søde Forening at smage.

1. Hjertet omsider er vakt af sin Dvale;
 Ak! jeg min Synd og min Skjændsel har seet.
 Hvo kan nu trøste mig? Hvo kan husvare,
 Uskeet hvo gjøre, hvad fordum er skeet?
 Skuer tilbage jeg, da maa jeg græde,
 Naar jeg betænker min syndige Bei.
 Skuer jeg fremad, jeg kan mig ei glæde:
 Fremtiden Glæde forkynder mig ei.

2. Lykken er spildt nu, min Ro er forsvundet,
 Savn og Beskæmmelse rundt om jeg seer.
 Straffenes Byrde mig Loven har bundet,
 Og jeg kan undsflye min Dommer ei meer.
 Gne og Afgjælse blandt mine Venner:
 Fred i mit Indre: ak! Alt er forbi.
 Skamfuldheds Taare paa Kinden mig brænder,
 Frygt og Belymring omgiver min Sti.

3. Livet mig tynger, min Død maa jeg frygte;
 Ak! hvo skal slukke min brændende Ild?
 Hvor skal jeg skjule mig, hvor skal jeg flygte?
 Hvad skal jeg støtte i Nøden mig til?
 Falder, I Bjerge! kun paa mig og skjuler
 Mig for min Dommers alvidende Blik!
 Gjem mig, o Jord! i de dybeste Huler!
 Gjem, tætte Mørke! den Bei, som jeg gif!

4. Dog — jeg mismodige Klage vil dæmpe;
 Herren end lever, og end er der Haab;
 O Du, som kom, min Synd at bekæmpe!
 Lær mig til Gud at opsende mit Raab!
 Israel liig, vil med Herren jeg stride,
 Indtil han lover at frelse min Sjel
 Moses jeg liig, slaaer paa Steenklippens Sider:
 Snart vil fremsprudle et lødskende Væld.
5. Kom ei i Christus Gud selv ned til Jorden?
 Har jeg i ham ei den lifligste Trøst?
 Er han for Synden Forsoning ei vorden?
 Har han Bodfærdige ikke forløst?
 Brænd mig til Aske, o Gud! i Din Brede:
 Lad Din Retfærdighed tage mig bort:
 Kjærligt endnu han for Sjelen vil bede,
 Åbn den Angrende Saligheds Port!

136.

M e l. O Gud, Du fromme Gud.

1. Hvor flyer jeg for Gud
 Og for hans grumme Brede?
 Hvo vil vel træde frem
 Og for mig Synder bede?
 Hvor skal paa Dommens Dag
 Jeg kunne vel bestaae,
 Om Gud med Strænghed vil
 I Rette med mig gaae?
2. Jeg op til Himlen seer;
 Der staaer min Synd beskrevet.
 Jeg seer til Jorden ned;
 Der har jeg den bedrevet.

Jeg sukker i min Nød,
 Jeg slaaer mig for mit Bryst.
 Hvor skal jeg flygte hen?
 Hvor skal jeg finde Trøst?

3. O Du, som er for Liv
 Og Sjel og Legem raadig,
 Miskundelige Gud!
 O vær mig Synder naadig!
 Til Jesu Kors jeg flye
 Med Anger og med Tro!
 Der dulme Sjelens Qual,
 Der finde Hjertet Ro!

137.

Mel. Frygt ei, min Sjel, frygt aldrig meer.

1. Hjælp mig, min Gud! og frels min Sjel!
 Til Dig jeg usle Syndetræl
 I Nøden Tilflugt tager.
 Jeg ligger ved Din Naades Dør;
 O mon jeg Dig paakalde tør?
 See ned til mine Plager!
 Hør mine tause Klager!
2. Du har beredt Dit Naadesbord!
 Du har indbudt mig ved Dit Ord.
 O tør endnu jeg komme?
 Er Døren ikke lukket til?
 Mon Du endnu mig frelse vil?
 Kan Bordet Andre rumme
 End Dine Troe og Fromme?

3. D lad mig komme ei for seent!
 Jeg Daare, som har stadig meent,
 Det kunde Tids nok være!
 See, Solen daler alt i Hast!
 Hvad om i Nat mit Die brast?
 D lad mig Wiisdom lære
 Og Alvors Tanker nære!
4. I Mørke hyllet er min Bei;
 Jeg Verdens Glæder skimter ei;
 Den har for mig sig lukket.
 Jeg tjente den med Ungdoms Hu;
 Hvad Løn vel giver den mig nu?
 Jeg har dens Sødme druffet:
 Nu skænker den mig Sukket.
5. O Fader! er jeg meer ei Din?
 O slip mig i Din Himmel ind!
 Har jeg ei Bryllupsklæder?
 Skal jeg nu paa Din Retfærds Bud
 Til evigt Mørke vandre ud,
 Hvor ingen Ven mig glæder
 Og hede Tunge væder?
6. Et Ord der findes, dyrebart;
 Det lyser som en Stjerne klart
 Igjennem Nattens Skygge:
 „Hvad og et Menneſte forbrød,
 „Gud vil ei nogen Synders Død!“
 Det Ord skal mig betrygge!
 Paa det min Sjel skal bygge!
7. O Jesu! Davids Søn! til Dig
 Mit Blik og Hjerte vender sig,
 Mens Taarer Diet væde.

Gjør Boden sand, skjøndt den er seen!
 O toe min Bryllupsflødning reen,
 Og lad med Haabets Glæde
 Mig engang for Dig træde!

138.

Mel. Nu hviler Mark og Enge.

1. **D** Gud, Du Dig forbarme!
 Lad hvile paa mig Arme
 Ei Bredens strænge Haand!
 Om Naade jeg Dig beder,
 Min store Synd begræder
 Og søger Frelse ved Din Mand.
2. Jeg er ei Naaden værdig,
 Men Du mod en Bødfærdig
 Barmhjertig er og mild.
 Dit Barn Du ei forskyder,
 Naar han Din Stemme lyder
 Og Dig sig atter vender til.
3. Det mørknes for mit Die;
 Mig mine Sorger bæie;
 Min Styrke er forbi.
 Dog skal ei Modet svinde;
 Du Haabets Lys lod finde
 Mig paa mit Lives mørke Sti.
4. Thi vil jeg meer ei klage
 Den Stund jeg har tilbage,
 Men see i Tiden frem.
 For den, som taus har sukket
 Og tro sin Kalk uddruffet,
 Du aabner hist et bedre Hjem.

139.

Mel. Nu velan! var frist tilmode.

1. **D**ag fra Dag jeg er bedrøvet,
 Ei af Glæde meer jeg veed.
 Al min Lyst er mig berøvet,
 Sank i Syndens Afgrund ned.
 Jeg har fyldt mit Syndemaal,
 Maa nu tomme ud min Skaal.
 Jeg kan ei med Glæde leve
 Dg maa dog for Døden bære.

2. Ofte synes jeg mig høre:
 „Al! hvor er Dit Ansvar stort!“
 Ofte hvijskes mig i Døre:
 „Syndetræl! hvad har Du gjort?“
 Al!t, hvad for mit Dø er,
 Bidnesbyrd imod mig bær.
 Hvad Gud naadig mig forleente,
 Kun til Syndens Næring tjente.

3. Hjertet været har forstøffet,
 Agtet ei paa Herrens Røst.
 Naar det blev af Synden loffet,
 Fulgte det med Hast og Lyst.
 Jeg Guds Ord foragtet har;
 Nodig i hans Huus jeg var.
 Mig det Selskab bedst behaged,
 Hver al Guds frygt var forjaget.

4. Saa min Gjæld jeg har formeret
 Nar for Nar i daarlig Tid.
 Blind, desværre! har jeg været,
 Tænkt ei paa den sidste Tid.

Nu jeg staaer ved Dommens Dør:
 "Tjener! frem og Regnskab gjør!"
 Nu min Sjæl af Dvalen vækkes
 Og for Herrens Host forskrakkes.

5. Jeg kan ei betale, Herre!
 Vær langmodig dog mod mig!
 Alt for godt Du veed, desværre!
 Hvad jeg syndet har mod Dig.
 See, jeg falder for Din Fod:
 O forbarm Dig, Herre god!
 Ved Din Søn, som for mig døde,
 Være sonet ud min Brøde!

140.

Mel. Min Sjæl nu lover Herren.

1. Naar Regnskabstimen kommer,
 Al Verdens Klogt mig frelser ei.
 Alvidende, min Dommer
 Fordømmer Hjertets Syndevei.
 Den Snildhed, Verden priser,
 Er Daarlighed for ham.
 Den Udvei, Verden viser,
 Kun fører mig til Skam.
 Båndt jeg med Uret Venner
 Og Hoes paa falske Bei,
 Den, som mig her fritjender,
 Til Dommen gaaer som jeg.
2. Naaskee imorgen kommer,
 Naaskee idag det store Bud:
 "Gjør Regnskab for Din Dommer!"
 "For ham Dit Liv er foldet ud."

Ak! har jeg da ei fundet
 Den Skat, som ei forgaaer:
 Har jeg den Ven ei vundet,
 Hvis Favn hist aaben staaer:
 Ak! da til Nat og Fængsel
 Jeg venneløs gaaer ud.
 O! fra den Nød og Trængsel
 Bevar mig, Herre Gud!

141.

Mel. Gud Hellig Aand i Tro os lær.

Seg maa til Jord mit Døie slaae;
 Min Synd er uden Ende.
 Hvad jeg har øvet, nu jeg maa
 Med Skam og Sorg bekjende.
 O Du, som hver min Tanke veed,
 Forbarm Dig, Gud! i Evighed
 Og vær mig Synder naadig!

142.

Mel. Søde Jesu! vi er her.

1. **J**esus græder, Verden leer;
 Banvid synger mellem Grave.
 Syndens Træl ei Dybet seer,
 Døden danser med sin Slave.
 Sjelen sig i Lænker glæder:
 Verden leer, men Jesus græder.
2. Enden kommer: Vee! o Vee!
 Fangne Sjel! ryst af Din Lænke!
 Kan Du Jesu Graad ei see?

Vil Du paa Din Fred ei tænke?
 Grød forgjebes Verdens Dømmet,
 Vee da, vee! naar Enden kommer.

- 3 Jesus græder; smelt, hvert Bryst!
 Vaagn, hver syndig Sjel, som sover!
 Skjalv, o Verden! i Din Lyst!
 Dig Din Frelser græder over.
 Brister, brister, Mørkets Kjæder!
 Smelt, hvert Hjerte! Jesus græder.

143.

Mel. Bredeu bin afvend.

1. Til Dig, min Gud! vil jeg med David bede:
 „O Herre! straf mig ikke i Din Brede,
 „Og i Din Grumhed revse ei mig Arme
 „Men Dig forbarme!“
2. I Sjelen sidde mig de skarpe Pile;
 Jeg finder i mit Bryst ei Ro og Hvile.
 Din Haand nedtrykker svarligen mit Hjerte
 I Vee og Smerte.
3. Paa mig er Intet sundt; min Synd mig truer;
 Jeg for Din Straf og strænge Brede gruer.
 I mine Been slet ingen Fred jeg finder
 For Brodens Minder.
4. Min Syndeskyld mit Hoved overstiger,
 Den svære Byrde aldrig fra mig viger.
 Min Daarlighed har været stor, desværre
 For mig, o Herre!

5. Nu gaacr jeg krum og ned mod Jorden bsiæt;
Saa dybt et Saar mit Hjerte er tilføiet.
Den gandske Dag jeg gaacr bedrovet saare,
Med Suf og Taare.
6. Al min Begjæring vil jeg Dig frembære;
Mit Suf for Dig, o Gud! ei skjult kan være;
Mit Hjerte bærer, Diets Lys forsvinder;
Mit Døden minder.
7. I denne Nød vil jeg til Dig mig vende,
For Dig min store Synd jeg vil bekjende.
Jeg bier efter Dig; Du vil mig høre
Dg frelst udføre.
8. Forlad mig ikke, o min Gud og Fader!
Bortvend fra mig Alt, hvad mit Hjerte stader!
Stynd Dig og frels min arme Sjel til Livet,
Din Søn har givet!

144.

Mel. Fader vor udi Himmerig.

1. Opsæt ei at omvende Dig;
Thi det kan snart forandre sig.
Den, som i Dag er karst og rød,
Imorgen tidt er syg og død.
Gif Du nu uden Bod herfra,
Hvad blev vel hist Din Skjæbne da?
2. Hjælp mig, o Jesu! hjælp Du mig,
Alt jeg maa komme snart til Dig!
Lad bedre mig, mens det er Tid,
Dg før jeg kæmper Dødens Strid,
Alt jeg i Dag og hver en Stund
Maa tænke paa min Frelse kund!

145.

Mel. Frygt ei, min Sjel! frygt aldrig meer.

1. **D** arme Sjel og Hjerte! kom,
 For Herrens høie Helligdom
 Et Fodefald at gjøre!
 Kast Dig med Graad for Jesu Fod
 Og beed ham for hans Død og Blod,
 At han Dig vil bønhøre
 Den Bøn, Du vil fremføre!
2. Luk op for ham, at han kan ind
 Paa Bunden see Dig af Dit Eind
 Og ret Din Sjel randsage!
 Kast Dig i Bøn og Anger ned
 For Herrens store Kjærlighed!
 Den bittere Sjeleplage
 Vil han da fra Dig tage.
3. Huff dog, at Du maa gjøre Bod
 Og med Din Jesu dyre Blod
 Din egen Taare blande!
 Tag Korset paa og følg hans Wei;
 Han anderledes hjælper ei;
 Kun gjennem stride Bände
 Du naaer til Himlens Lande.
4. Da, er Din Synd end nok saa stor,
 Dig Jesus lover i sit Ord,
 At Du skal Naade finde.
 Frygt ei for Anger, Bøn og Bod!
 Stræb fremad med et freidigt Mod!
 Lad Jordens Haab forsvinde,
 Kan Du kun Himlens vnde!

146.

Mel. Et trofast Hjerter, Herre min!

1. **S**eg Verden sukker ud af Sind
Med al dens Sorg og Jammer;
Gud derimod jeg lukke ind
Vil i mit Hjertekammer.
Fra Verden flye,
Til Herren tye
Min Sjæl, mit Hjerter vil paany;
Jeg ved min Synd mig skammer.

2. **Ak!** Gud og Fader! er det Dig,
Som paa mit Hjerter banker?
Jeg har saa tidt forsyndet mig
I Gjærning, Ord og Tanker.
Dog kommer Du
Saa naadig nu
Dg trøste vil min Sjæl og Hu,
Mens sorgfuld her jeg vanke.

3. **Du** Trøstebringer! kom herind!
Staae ei derude længer!
Med Sorg i Hjerter, Graad paa Kind.
Ak! til Din Trøst jeg trænger.
Boe Du i mig!
Da er jeg riig:
Da svinger Lysets Straale sig
Ind ad de mørke Stænger.

147.

Met. Nu velan! vær frisk tilmode.

1. Med sin Alabasterkrukke,
 Fuld af Salve dyrebar,
 Og med mange hede Sukke,
 Som hun dybt i Hjertet bar,
 Ydmyg, fuld af Kjærlighed,
 Knælte Synderinden ned.
 Ja! Maria Magdalene
 Bøved nærme sig den Rene.

2. Synderinden kom med Rødme;
 Brat hun Krukken sønderbrød:
 Salven, kostelig, med Sødme,
 Over Herrens Fod hun gjød!
 Hendes Taare inderlig
 Blandede med Salven sig.
 Munden til hans Fod hun førte
 Og med Haaret den aftørte.

3. I min Barm som denne Qvinde
 Føler jeg min store Synd.
 Lad og mig da Naade finde!
 Jesu! Frelse mig forkynd!
 See mig fuld af Skam og Blu!
 Kjend min angergivne Hu!
 Lad Din Kjærlighed mig lede,
 Alt jeg ved Din Fod maa græde!

4. Himlen ned til Jorden daled,
 Da Du fødtes, Davids Søn!
 Jordens Smerte blev husvalet,
 Hørt blev Støvet's bange Bøn.

Angers Graad saa varm og heed!
 Strøm for Jesu Føder ned!
 Da hans milde Vennestemme
 Skal i Hjertet Du fornemme.

5. Da skal strænge Retfærds Domme
 Gi med Skræk Du tænke paa:
 Da skal Naaden til Dig komme,
 Dine Synder overgaae.
 Jesus vil Dig elske omt,
 Mildt Din Synd vil werde dømt.
 Som Maria Magdalene
 Elst Du ham igjen alene!

Omvendelse.

148.

Mel. Nu velan! vær frist tilmode.

1. Hvordan takke vi vor Herre
 For, han gav sin Søn herved?
 Mange stjonne lidt, desværre!
 Paa hans store Kjærlighed.
 Deres onde Syndelyst
 Dække de med Naadens Trøst,
 Vilde ei af Jesu lære
 Og dog rette Christne være.
2. Vistnok! Ingen skal fordømmes,
 Naar han paa sin Jesum troer;
 Naadens Kilde aldrig tømmes,
 Naaden er og bliver stor;

Men det er dog vist og sandt:
 Ikke Alle Redning fandt;
 Døde Tro kan lidt kun baade,
 Hjælper ikke til Guds Naade.

3. Vil Du fare fort i Lyster,
 Jage efter Syndens Tant,
 Du forgjebes da Dig trøster
 Med den Seir, som Jesus vandt.
 Kjære Hjerter! Get af To.
 Enten maa i Bøn og Tro
 Syndens Bei Du flye og hade
 Eller lide Sjæle-Skade.

4. Lyset er i Verden kommen;
 Beed Du ogsaa, at Du troer?
 Har Du nogen Tid fornummen,
 At Din Jesus i Dig boer?
 Har hans Naades Straales Kraft
 Virkning i Dit Hjerter havt?
 Kan Du i Dit Hjerter finde,
 At der er et Lys derinde?

5. Mange gaae, der, som i Drømme,
 Glemme Salighedens Sag
 Og i Sikkerhed forsømme
 Naadens dyrebare Dag.
 Det er dog paa Tiden vel,
 At man sørger for sin Sjæl.
 Det er Tid at forekomme
 Herrens Retfærd's strange Domme.

6. Lad Din Naades Glands oprinde,
 Milde Jesu! at jeg maa
 Derved altid Beien finde,
 Som jeg har at vandre paa!

Leed mig, Herre! at jeg ei
 Kommer paa den brede Vei
 Eller fra Dit Fodspor viger,
 Før jeg ind i Himlen stiger!

149.

Mel. O Gud, du fromme Gud.

1. **I**dag er Naadens Tid,
 Idag er Gud at vinde.
 Nu kan alvorlig Flid
 Hans milde Hjerte finde.
 Maaskee Din Klokke slaaer
 Imorgen sidste Slag:
 Thi søg for Dine Saar
 En Lagedom idag!

2. Idag begynd, thi let
 Det ellers blev for silde!
 Imorgen kan Du det
 Maaskee ei, skjøndt Du vilde.
 End hører Du Guds Ord:
 „Søg Naadens Skjul og Tag!“
 Endnu er Naaden stor:
 Nu hedder det: idag!

3. **A**k! om en liden Stund
 Maaskee Du brat skal vige.
 Dvæl ei i Syndens Blund,
 Men iil mod Himmerige!
 Betænk Dit eget Gavn!
 Søg ei i Synd Behag!
 Vend om i Jesu Navn!
 Nu hedder det: idag!

150.

Mel. Jeg veed et evigt Himmerig.

1. **D**et er saa svært, det ene Punkt:
Forlad de onde Veie!
Det falder Kjød og Blod saa tungt
At søge Himlens Cie.
2. Det gaaer saa nemt, det er saa let,
At dyrke Gud med Munden,
Mens Hjertelaget er kun slet
Dg Sjelen ond i Grunden.
3. De allerfleste ville ei
Gud Herren dyrke ene
Men vælge sig den brede Wei
Dg tvende Herrer tjene.
4. De gjøre deres Bug til Gud,
For Kjødets Lyst de knæle
Dg tale dog om Herrens Bud
Som hellig Lov for Sjele.
5. Men kan der stiftes sanddru Pagt
Imellem Lys og Mørke,
Naar det i Skriften selv er sagt:
„Gen Gud Du kun skal dyrke!“
6. Thi vælg, o Hjerte! med Forstand,
Hvo der af Dig skal hades!
Gen Herre kun Du følge kan,
Den Anden maa forlades.

7. Sving Dig fra Syndens Fængsel ud,
 Kast bort de Lænker tunge,
 Da skal med Glæde Du for Gud
 Din Frelses Psalme sjunge!

151.

Mel. Gud Hellig Aand i Tro og Iar.

1. Jeg mindes som en straksom Drøm,
 Hvad fordum jeg har levet,
 Da af de onde Lysters Strøm
 Jeg hen i Synd blev revet!
 Da Sjæl og Legem hen jeg gav
 Som brustent Brag paa stormfuldt Hav
 Og hørte op at stride.
2. Hvad var den Fred, som jeg da vandt?
 Hvordan blev jeg vel lønnet?
 Saa haardt et Baand mig Synden bandt;
 Jeg under Byrden stønnet.
 Vaa Tro og Haab jeg Skibbrud leed,
 Og min Forløser's Kjærlighed
 Blev ud af Hjertet revet.
3. Det er forbi. Jeg priser Gud,
 Som aabned mine Blikke,
 Som drog min Sjæl fra Dybet ud
 Og Syndens Fangestrikke!
 Han sendte mig sin Hellig Aand
 Og førte mig ved Frelserhaand
 Igjen til Livets Strande.
4. Lad Intet mig nu drage bort
 Fra Retfærd's sande Veie,
 Indtil jeg engang, helliggjort,

Guds Liv kan faae i Gie!
 Lad mig gaae frem med sikke Fjed!
 Da skal det Haab, jeg glædes ved,
 Gi nogen Tid beskæmmes.

5. Frigjort fra Syndens Trællebaand,
 Vil Gud jeg ene tjene!
 I Trostens og i Haabets Mand
 Han vil mig Løn forlene!
 Ja! Syndens Sold er bitter Død,
 Men evigt Liv i Himlens Skjød
 Er Herrens Naadegave.

152.

Me . Nu velan! vær frisk tilmode.

1. **B**ort, mit Hjerte! med de Tanker,
 At Du er af Gud forladt!
 Hold Dig fast ved Haabets Anker!
 Bortkast ei Din Troes Skat!
 Selv i Syndens Snare er
 Du Din Gud og Fader kjær.
 Skjøndt Din Synd fortjener Døden,
 Gud Dig frelse vil i Nøden.
2. Adams Barn, som andre alle,
 Født i Synd, Du faldt i Hast!
 Da Du var begyndt at falde,
 Sank Du stedse meer i Last.
 Men naar Du til Herren flyer
 Og Din fordums Ondskab styer,
 Vil han Dig, Du Arme, Svage!
 Atter i sin Favn optage.

3. Du i Gud en Fader finder,
 Som langmodig er og god.
 Om Din Arv han huldt Dig minder,
 Skjænker Kraft og Trøst og Mod.
 Hjertelig han glæder sig,
 Naar fra Synd Du vender Dig.
 Smt han vil Dit Hjerte frede,
 Med sit Lys Din Vandring lede.
4. Ingen Es saa høit kan stige,
 Dyb jeg ei saa bundløst veed,
 Som vor Guds uendelige,
 Grændseløse Kjærlighed.
 Om den Synd, jeg øvet har,
 End ti Gange større var,
 Skulde Gud endnu dog vide
 Mig at frelse af min Qvide.
5. Lad, o Gud! Din store Naade
 Altid mig i Tanke staae,
 At jeg i min Sorg og Vaade
 Trøstens Honning smage maa!
 Hav mig kjær, og opvæk mig,
 At jeg atter elsker Dig!
 Lad Din Mand min Sjel regjere,
 Saa jeg aldrig synder mere!

Glæde over Guds gjenfundne Naade.

153.

Mel. Min Sjel nu lover Herren.

1. Korsfæstet jeg mig agter
 Med ham, som Verdens Synder bar:

Imod de fjendste Magter
 Jeg med hans Bistand fægtet har.
 Da med mig selv jeg kjæmped,
 Det Liv og Lykke gjaldt.
 Jeg Fjenden i mig dæmped,
 Den gamle Adam faldt;
 Jeg Syndens Legem kvæsted,
 Og Kjødets onde Lyst
 Til Christi Kors jeg fæsted. —
 Fuldbragt! det er min Trøst.

2. Nu agter jeg mig dødet
 Med ham, som blødte for mit Held:
 Som ved sin Død har bødet
 Og slettet ud min Syndegjæld.
 Sit Suk til Gud han sendte
 I Dødens Dieblif,
 Mit Syndelevnet endte
 Og Lystens onde Skif.
 Tilintetgjorte ere
 De Baand, jeg holdtes i.
 Nu ængstes jeg ei mere
 For Syndens Slaveri.
3. Jeg agter mig begravet
 Med ham, som faldt for Verdens Had.
 Han har min Sjæl begavet
 Med nye Liv i Daabens Bad.
 Der dybt jeg ned har dukket
 Mit syndbetyngte Liig,
 Og Volgen har sig lukket
 Til Frelse over mig.
 Der gif min Sjæl til Hvile:
 Der ingen Sorger boe:
 Nu kan ei Fjendens Pile
 Mig røve meer min Ro.

4. Dystanden jeg mig agter
 Med ham, som Døden overvandt.
 Nu flygte Mørkets Magter;
 Fordærveren jeg lænkebandt.
 Jeg laae i Dybet fangen,
 Men Skrankerne jeg brød,
 Og frelst fra Undergangen
 Jeg steg af Gravens Skjod.
 See! Stenen bort er væltet
 Paa Guds, min Faders, Bud,
 Og Fjendens Segl er smeltet!
 Vær lovet, store Gud!

154.

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Søn.

1. Jeg er retfærdiggjort for Gud
 Ved Jesu Blod, trods Lovens Bud,
 Af overvættets Naade
 Min Frelfers bittere Qual og Død
 Har sonet ud, hvad jeg forbrød,
 Til Sjælens store Baade.
2. Men dette just med Kraft og Fynd
 Paaminder mig, at ei i Synd
 Mit Hjerte meer bør hvile.
 Min Christendaab, mit Christennavn
 Dpfordrer mig i Naadens Favn
 Til Kamp med Mørkets Pile.
3. Hver gammel Synd og Daarlighed
 Nu lægges skal i Graven ned
 Hos Frelseren, der døde;

Men som han selv med Seir opstod,
 Saa skal og jeg med Tro og Bod
 Igjenfødt for ham møde.

4. Dg som jeg har forskæftet nu
 Hver syndig Lyst, som voldte Gru
 Dg Anger mig og Pine,
 Saa vil jeg leve og forvist
 Herefter saa, at Jesus Christ
 Kan kjende mig blandt Sine.

5. Dertil mig styrk, Du Hellig Mand!
 Gi Fristeren ved Syndens Baand
 Skal da til Død mig drage,
 Men jeg skal følge Jesu Bud
 Dg leve helliggjort for Gud
 Idag og alle Dage.

Troens Frugter i et helligt Levnet.

Med Hensyn til Gud.

155.

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende.

1. **D** Held den Mand, der aldrig træder
 I Raad med frække Syndere,
 Sig ei paa Ondskabs Beie glæder
 Dg spotter ei med Spottere!
 Han frodig vil som Træet staae
 Ved Bredden af den klare Na.

2. Ei nogen lønlig Dm ham nager;
 Hans Hod er sund, hans Stamme stærk.
 Han kjender ei til bittre Klager;
 Thi Fremgang kroner hvert hans Værk.
 Hans Liv er Herrens Kjærlighed:
 Af anden Glæde ei han veed.
3. Men saa skal Synden ikke trives;
 Dens bedste Held kun varer kort;
 Som Avner bort af Stormen drives,
 Dens Glæde veires hurtig bort.
 Den er som Sæd paa Klippegrund,
 Der visner om en liden Stund.
4. Giv, Herre! at jeg aldrig glæder
 Mig mere da med Syndere!
 Giv, at forblindet jeg ei træder
 I Raad med frække Spottere!
 Lad mig befastes, vise Gud!
 I Lydighed med Dine Bud!

156.

{Mel. Gud Hellig Aand i Tro og Iær.

1. En fremmed Vandringsmand jeg er,
 Saavel som mine Fædre.
 Mit Borgerskab er ikke her;
 Jeg attraaer hist et bedre.
 O Salighedens Gud! hos Dig
 Lad bygge mig evindelig!
 Hvem skjenker Du sligt Gode?
2. Du svarer fra Din Throne ned:
 „Dem, der i Sandhed vandre:
 „Der elske min Retfærdighed

„Dg ei fornærme Andre:
 „Hvis Sjel er reen, hvis Tunge fri
 „For Falskhed, Løgn og Hykleri,
 „Dg som ei Dndskab øve!

3. „Som ei udbrede Næstens Feil,
 „Ei dømme Andres Synder,
 „Men see sig selv i Lovens Speil
 „Dg med sig selv begynder:
 „Som aldrig forurette den,
 „Hvis Forsvar er i Himmelen,
 „Hvis Bidne i det Høie!“

4. Hvo der, o Gud! henlever saa,
 Han bygger paa en Klippe,
 Der i al Evighed skal staae,
 Lad end al Verden glippe!
 Han skal i hellig Fryd og Ro
 Trygt under Dine Vinger boe
 Dg Naadens Fylde kjende!

157.

Mel. Gud Fader udi Himmerig.

1. **M**in Sjel! om Du vil nogen Tid
 Din Gud i Sandhed prise,
 Da hør Du af al Magt og Flid
 Ny Lydighed ham vise.
2. Forgjeves Du til Kirken gaaer,
 For Herrens Ord at høre,
 Om hjem igjen Du glemsom gaaer,
 Vil ei derefter gjøre.

3. Det hjælper ei, Du kjender Gud
Dg veed af ham at sige,
Naar fra hans Ord og klare Bud
Du vil i Ondskab vige.
4. Bliv ved Guds Bud og lad Din Tro
I kjærlig Gjerning kjendes,
Saa skal Dit Liv i Fred og Ro
Engang med Glæde endes.
5. Vogt Dig for Synden! Frygt Din Gud!
Din Tunge hold i Tømme,
At Du Dit hele Levnet ud
Hans Navn maa ret berømme!
6. Tænk paa, Din Næstes Nød og Trang
Med Hjælp og Trost at lindre!
Lad Verden aldrig nogen Gang
Fra Kjærlighed Dig hindre!
7. Lad saa Din Gjerning prise Gud!
Hans Navn Du saa bekjende!
Dit Liv han da vil føre ud
Til god og salig Ende!

158.

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende.

1. **H**vo Jesum med sin Mund bekjender
Dg nægter ham i Gjerningen,
Dg sig fra Synden ei omvender,
Han vil ei naae Betsignelsen;
Thi skuffes kan den Herre ei,
Der klarlig seer hans Hyllervei.

2. Skjælv for hans Afsyn, hver, som træder
 Paa Uretfærdighedens Bei,
 Og sig ifører Faareklæder,
 Og troer, at Gud randsager ei!
 Naar Synd i Fromheds Dragt fremstaaer,
 Den dobbelt Straf imøde gaaer.
3. Min Gjerning, Ord og Tanke være
 I Sandhed da for Dig, o Gud!
 Lad ei mig anden Uttraa nære
 End tro at følge Dine Bud!
 Lad altid komme mig ihu:
 Mit Hjerte gennemskuer Du!

159.

Mel. Mit Haab og Trost og al Tillid.

1. Naar Falskhed borger Engledragt
 Og blænde vil mit Die,
 Bevar, o Gud! Din Sandheds Magt!
 Send Klarhed fra det Høie!
 Din Sandheds Mand i Klarhed boer
 Og alle Mander prøver.
 Bee den, der taler Lysets Ord
 Og Mørkets Gjerning øver!
2. Ak! griber jeg i egen Barm
 Og der ei Sandhed finder,
 For Gud jeg staaer forskudt og arm,
 Om end i Glands jeg skinner.
 O kunde jeg med Englerøst
 Guds Herlighed udsunge:
 Hvis ei det kom fra sanddru Bryst,
 Forbandet var min Tunge.

3. O Du, som gjennemskuer mig
 Og mine Veie kjender!
 Ei falske Gudsfrøgt skuffer Dig,
 Ei hyllet Fromhed blander.
 I Gjerning vil Du see min Tro,
 Paa Frugten Træet kjende?
 Min Gud! lad Sandhed i mig boe!
 Lad mig i den fuldende!

160.

Mel. Fader vor ubi Himmerig.

1. **B**øgt mig, o Gud! at Dvermod
 Ei i mit Hjerte fæster Rod!
 Lad mig ei troe mig stærk og klog,
 Naar jeg hver Time feiler dog!
 Saa tidt jeg veeg fra Dine Bud:
 Lad det ydmyge mig, min Gud!
2. Om Lykken var mig nok saa huld:
 Om den mig gav al Jordens Guld:
 Om jeg var anseet, hadret, viis,
 Saa hver forkyndte høit min Priis:
 Om jeg blev fast en Helgen kaldt,
 Hvad var det dog, hvad var det Alt?
3. Lær mig, o Gud! med ydmygt Sind
 At see i eget Hjerte ind!
 Lad aldrig mig af Minde gaae,
 Hvad tidt derinde selv Du saae!
 At! af mig selv jeg Intet er!
 O Gud! mig Synder naadig vær!

161.

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Een.

1. **D** Gud! hvad er et Menneske
 For Dig, Du høie, Mægtige,
 Som Liv og Alt tilmaaler?
 Dybt synker jeg i Støvet ned
 Ved Tanken om den Herlighed,
 Hvis Glands mit Blik ei taaler.
2. Blandt alle Engles høie Hær
 Den Viseste, den Største er
 Kun ringe mod sin Skaber;
 Men jeg mod dem? hvor synker ned
 Min Wiisdom, Magt og Herlighed,
 Og sig i Intet taber!
3. Giv, Herre! at min Ringhed maa
 For Die idelig mig staae
 I mine Sorger alle!
 Den mindste Deel, som her jeg faaer,
 Desværre! langt dog overgaaer,
 Hvad jeg fortjent tør kalde.

162.

Mel. Nu takker alle Gud.

1. **S** Sorgens dybe Dal, i Dødens dunkle Skygger,
 Min syndefulde Sjæl sin Jorde-Hytte bygger.
 Om Dagen ingen Sol, om Natten ingen No;
 Min Angest større er, end Nogen det kan tree.
2. Jeg kan mit Hjerte ei for Nogen aabenbare;
 Jeg veed ei nogen Hjælp, som kan min Sjæl bevare.

Al Klogskab Intet er. Hvad er al jordist Magt?
Hvo dertil sætter Lid, i Fare just er bragt.

3. Min Gud! er fra Dit Bryst jeg da for evig revet?
Er uudsletteligt mit Navn til Sorg indskrevet?
Har Du for evig mig Dit milde Afsyn gjemt?
Har Du Dit arme Barn, o Fader! gandske glemt?
4. Al nei! min Qual er stor; men bort med Tvivlens Smerte!
Jeg veed, Du har for mig endnu en Faders Hjerter!
Skjøndt mig min store Synd uærdig gjør dertil,
Du dog Dit Himmerig for mig ei lukke vil.
5. Jeg veed, at Du Dit Ord og Lovte aldrig bryder.
Det er min faste Borg; derved min Sjæl sig fryder.
Ja! sank i Intet hen end Himmel, Hav og Jord,
En Tøddel ei forgik af Dit, min Faders, Ord.
6. Du selv mig lovet har, at Du min Bøn vil høre!
For Dig slet ingen Ting umulig er at gjøre.
Hos Dig er Hjælp og Trøst, hos Dig er bedste Raad.
Som Dug for Morgensol Du tørrer af min Graad.
7. Min Sorg er Dig bekjendt; Du kjender al min Qvide.
Hvor er den Fare, som Du skulde ikke vide?
Beleiligt Tid Du veed at ende al min Vee?
Thi sukker jeg tilfreds: „o Gud! Din Villie skee!“

163.

Mel. Et lidet Barn saa lysteligt.

1. Naar Jordens Venner lade Dig
Alene med Din Smerte,
Saa raaber Herren: „kom til mig!
„Kom! slut Dig til mit Hjerter!“

Her skifter han Dig Fryd og Nød
 Men hist i Paradisets Skjød
 Den bedste Deel han gjemmer.
 Bed Alt han sigter til Dit Vel;
 Forglem ham ei, Du bange Sjel!
 Han aldrig Dig forglemmer.

2. Til sine Børn han kjærlig seer
 Med samme Fadersie,
 Gudsfjøndt hans glade Sol ei leer
 Bestandig fra det Høie.
 Med Solskin Regnen skifte maa:
 Hvorledes vilde ellers gaae
 Det vel med Jordens Grøde?
 Der maatte være Sorg og Graad;
 Thi efter Herrens vise Raad
 Skal saa vi Frelsen møde.

3. Naar Solens milde Straaler snart
 Nu gennem Mulmet bryde,
 Hvor vil ei Alting blive klart,
 Mens tusind Sange lyde!
 Stol kun paa Gud, forsagte Sjel!
 Hvad Herren gjør, er ret og vel.
 Ham være Tak og Ære!
 Hvad her Du saaer i Taarer ud,
 Skal paa hans vise Faderbud
 Hist Glædens Høst Dig bære.

164.

M e l. Nu velan! bær friskt tilmode.

1. Hvorfor sørge? hvorfor klage?
 See mod Himlen! den har Trøst.
 Herren styrker end de Svage,
 Hører de Betrængtes Røst.

Er det Mulm og mørke Nat,
 Dagen kommer atter brat.
 Lad Din Gud i Himlen raade!
 Stel paa ham og paa hans Naade!

2. Bisseligen har Du syndet
 Og forspildt Din gode Deel.
 Selv Du daarlig har fremskyndet
 Bitter Smerte for Din Sjel.
 Men ei efter Strængheds Bud,
 Efter Naade handler Gud.
 Kald paa ham af ydmygt Hjerte,
 Som Din Frelser det Dig lærte!

3. Meget vorder den tilgivet,
 Som har meget elsket her.
 Tro og Kjærlighed til Livet
 Nøglen har og Veien er.
 Elsk da Gud af gandske Sind!
 Fast ham til Dit Hjerte bind!
 Elsk ham, selv naar han Dig saarer!
 Elsk ham gjennem Suk og Taarer!

4. Hvorfor klage? Hvorfor sørge?
 Veien dog til Himlen gaaer.
 Maa Du her med Taarer spørge,
 Svar Du hist med Glæde faaer.
 Bær Dit Kors og tro hans Ord!
 Sorgens vei har Himmelspor.
 Opad Bjerget maa Du stige,
 Vil Du naae til Himmerige.

165.

Mel. Nu velan! væ frist tilmode.

1. Gud! som elskede mig Svage,
 Førend Verdens Lys jeg saae,
 Og Din Aand lod mig ledsage,
 Medens jeg i Mørket laae:
 Bedre end jeg selv Du seer,
 Hvad som til mit Bedste skeer.
 Ud de tunge, mørke Stier
 Du til Lyset mig udfrier.

2. Lær taalmodig mig at tage
 Hvert et Nag, Du lægger paa!
 Lær mig, taus og uden Klage
 Tornefulde Veie at gaae!
 Lad mig ret forstaae og see,
 At paa Synden følger Bæe!
 Lær mig, at naar Kjødets spørges,
 Tidt den værste Sygdom læges!

3. Lad mit Fængsel saa mig blive
 Frelsens Middell for min Sjæl!
 Herre! Du mig Naade give,
 At jeg det benytter vel!
 Giv, at jeg med Bøn og Tro
 Søger Fred og Sjælers
 Og Dit Navn af Hjertet priser
 For den Naade, Du mig viser!

Med Hensyn til Næsten.

166.

Mel. Gud Hellig Aand i Tro os lær,

1. **D** Gud! hver Skabning er Dig kjær;
Din Hjælp er altid rede.
Du er mig i min Svaghed nær
Dg straffer ei i Brede.
D, at jeg kunde ligne Dig
Dg saa sagtmødig vise mig
Mod den, som har mig krænket!
2. Er Nogen ved min Kummer glad,
Giv, jeg ham det forlader!
Forsølger Nogen mig med Had,
Giv, jeg igjen ei hader!
Ja! saae min Fjende jeg i Nød,
Giv jeg da, som Du selv det bød,
En kjærlig Haand ham rækker!
3. Titusind Pund, o Herre! Du
Har alt forladt mig Arme,
Dg dog jeg trænger meer endnu,
At Du Dig vil forbarne.
D lær tilgive mig, som selv
Jeg ønsker, at min arme Sjel
Tilgivelse maa finde!

167.

Mel. Nu bør ei Synden mere.

1. **D**ig, Gud! at kalde Fader,
Er sødt for Menneſket;
Men hvo, som Næsten hader,
Har ingen Børneret.

Giv, at i Jesu Fjed
 Vi broderlig da vandre
 Og vise mod hverandre
 Oprigtig Kjærlighed!

2. Du selv os sammenbinder
 Til Eet paa denne Jord.
 Eet Blod i Alle rinder,
 Een Aand i Alle boer;
 Til fælleds Tro og Haab
 Vi Alle kaldte ere;
 Vi er Dig Alle kjære:
 Du hører Alles Raab.

3. D! skulde vi da glemme
 Det christne Samfunds Baand,
 Og døve Hjertets Stemme,
 Og lyde Tvedragts Aand?
 Nei! om til Havnens Trods
 Vor Fjende vil os drive,
 Vi dog ham vil tilgive,
 Som Du tilgiver os.

4. Imod Dig selv, o Herre!
 Vi har os tidt forbrudt,
 Og altid ei, desværre!
 Det bittert nok fortrudt.
 D lad Din Kjærlighed
 Vort kolde Hjerte varme
 Og aabne vore Arme
 Til mild Forsonlighed!

168.

Mel. Nu hviler Mark og Enge.

1. **D**u hød mig bede, Fader!
 „Forlad, som jeg forlader
 „Min Skyldner Skyld og Brøst!“
 Bee mig, om jeg nedbeder
 Mig gennem Evigheder
 Forbandelse med frække Røst!

2. **Al!** kan paa Nag jeg gemme:
 Al! kan min Sjel ei glemme
 Ein Havn, før Sol gaaer ned,
 Min store Skyld og Brøde
 Bag sidste Aftenrøde
 Mig dømme vil i Evighed.

3. **Barmhertighedens Fader!**
 Hvis Du ei Synd forlader,
 Jeg tør ei staae for Dig!
 Din Kjærlighed mig lede,
 At jeg med Haab tør bede:
 „Som jeg tilgav, tilgiv Du mig!“

169.

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Een.

1. **Vil** Du for Naadens Naasyn staae,
 Min Sjel! og ei til Grunde gaae
 Engang i Herrens Brede.
 Du søge Din Retfærdighed
 I Jesu Tro, og den skal Fred
 Dig her og hist berede.

2. Kom vel ihu den Midnatsstund,
Da Himlen quad med Englemund:
„Nu er der Fred paa Jorden!“
D! hvis de Ord Du sander ei,
Det er, fordi hiin Frelsens Bei
Af Dig ei søgt er vorden.
3. Hvad? eller troer Du, Christi Tro
For Alvor i den Sjæl kan boe,
Hvor Hjertet, let til Brede,
Forstyrrer ved sin Bitterhed
Ei blot sin egen Ro og Fred
Men og sin Næstes Glæde?
4. Du læser jevnlig Herrens Ord:
Du søger ogsaa Herrens Bord;
Men hvor kan Du dog tænke,
At Gud sin Naade og Behag
Det Hjerte, som er fuldt af Nag,
I Jesu Navn vil skjænke?
5. Nei! beed til Gud om Jesu Aand
Og ræk Din Broder Broderhaand,
Mens end Du gaaer hernede!
See, Solen end paa Himlen staaer;
Men vee Dig, hvis, naar ned den gaaer,
Du blusser end af Brede!
6. Da skal der komme Dig den Stund,
Da Du skal høre Jesu Mund
De stränge Ord udsige:
„Gak bort, thi jeg Dig kjender ei!
„Kun den, der søgte Fredens Bei,
„Skal indgaae i mit Rige!“

170.

Mel. Breben din aften.

1. **S** Gud! Din Kjærlighed vil Alle signe;
Lær os, vor Fader! Dig at efterligne!
Hvo ei har Kjærlighed, han kan ei være
Dit Barn med Ære.
2. Endssjøndt jeg føler Sorg i eget Hjerte,
Giv, jeg dog deler gjerne Andres Smerte!
Dg lad mig i det Mindste Lyst ei savne
Til dem at gavne!
3. Sid med Dit Ord jeg styrke maa de Trætte!
Sid syndig Bei jeg maa med Blidhed rette!
Sid jeg, skjøndt Synder selv, maa Andre lære
Dit Navn at ære!
4. O! frelste saa jeg kun een Sjæl fra Døden,
Hvad Binding var det ei min Sjæl i Nøden!
Min egen Synd jeg skulde dækket finde
Dg Himlen vinde!
5. Om Bistand til det Gode naar jeg leder,
Jeg veed, at jeg forgjæves ei Dig beder.
D lad med Haab mig for Dit Nafsyn møde,
Dg glem min Brøde!

171.

Mel. Gud Hellig Aand i Tro os lær.

1. **S** Herre! i Sagtmodighed
Lær stedse mig at vandre,
At ei jeg Broderenighed
Til Ufred skal forandre!

Mig Christi Aand i Hjertet giv,
 At jeg ved Tvedragt, Trætte, Riv
 Gi Christennavnet skjænder!

2. Min Frelser selv taalmodig leed,
 Da han til Korset førtes;
 Gi Klage eller Bitterhed
 Da fra hans Læbe hørtes.
 Og dog han leed med skyldfrit Sind,
 Mens mig den Drik kun gives ind,
 Som selv jeg har isjænket.

3. Lad ham mig mindes, naar jeg vred
 Af bitter Hævn optændes,
 At førend Dagens Lys gaaer ned,
 Det onde Sind maa vendes!
 Mig selv jeg aldrig havne vil:
 Dig, Herre! hører Straffen til:
 Du selv min Sag udføre!

172.

Mel. Gud Hellig Aand i Tro os lær.

1. **G**ud! maatte jeg paa Livets Bei
 Din Lov for Die sætte:
 Da skulde Hjertet umild ei
 Min Broder forurette.
 Gi skulde da hans Sukke mig
 Med Rette klage an for Dig,
 Bor fælleds, store Fader!

2. Gid hver hans Handling ei med Lyst
 Jeg kun af Ondt udleder!
 Gid, hvad jeg veed om lønlig Brøst,

Jeg ei med Fryd udbreder!
 Lad altid rinde mig i Hu,
 Hvad i mit eget Hjerte Du
 Tidt seer Du Hjertets Dommer!

3. Og om jeg saae min Broder glee,
 Maa jeg mig da vel stynde
 At trykke ham end mere ned
 Og høit hans Skam forkynde?
 Lad mig betænke, milde Gud!
 Hvor tidt jeg handled med Dit Bud,
 Og dog har Du mig sfaanet!

4. Ja! naar Ufjærlige med Spot
 Mig i min Smerte krænke,
 Og synes fast at pønsse blot
 Paa Galde mig at sfaenke:
 Lad Gud dog ikke Magten faae!
 O giv mig, Gud! at Hjertet maa
 Den onde Gjerning glemme!

5. Ja! gid jeg kunde selv med den,
 Der loffed mig til Brøden,
 Bevise mig som sanddru Ven
 Og frie hans Sjæl fra Døden!
 Gid, frelste ved Din Naades Magt,
 Os engang i een hellig Pagt
 Dit Rige maatte favne!

Med Hensyn til os selv.

173.

Mel. Gud Hellig Aand i Tro og Lær.

1. **D** Gud og Fader! styrk min Sjæl,
 Naar Gods og Guld mig frister,
 At ei derved mit sande Held,
 Min Sjæle, jeg mister!
 Vee mig, om jeg greb Leilighed,
 At jeg mig Frukt af Næstens Eved
 Ulovligen tilvendte!

2. Med Synd hvad kom, med Sorg bortgaer:
 Som Avner det adspredes.
 Bedrageren ei længe staaer:
 Hans Fald ham snart beredes.
 Forgjeves er hans Udaad sfiult:
 Naar Syndemaalet snart er fuldt,
 Sin Straf han ud maa tomme.

3. Du, Herre! hver en Tanke seer,
 Som Næstens Ret fornærmer.
 Retfærdige! Du aldrig er
 Bedrageres Bessjærmer!
 D lad mig skjælve for Din Dom!
 Om Gods til mig med Ret kom,
 Det skal hos mig ei blive.

4. Men lad Din Aand i salig Frygt
 Paa rette Veie mig lede!
 Mit Huus paa Sandhed verde bygt,
 Og Retfærd om det frede!

Lad Verdens Gods ei lokke mig!
Lad altid mig see hen til Dig,
Naar jeg vil Skatte søge!

174.

Mel. Jeg beder Dig, min Herre og Gud.

1. **D** gif det os til Liv og Sjæl,
Som Gud, vor Fader, vilde,
Da blev vor Vei en Vei til Held,
Da gif det Ingen ilde!
Ja, Fader! til Lyksalighed,
Os, Dine Børn, Du skabte,
Dg Jesus kom til Jorden ned,
At frelse de Fortabte.

2. Men, ak! hvor tidt miskjende vi
Din vise Faderstemme!
I Lysters vilde Sværmeri
Gif Jesus os i Glemme.
Tilgiv os, Herre! naadelig!
Vor Daarskab vi bekjende.
Lad angergivne os til Dig
Med Bøn og Tro os vende!

3. Prent os i Hjertet dybt Dit Ord
Som Viisdoms rette Lære!
Lad det vort Lys paa denne Jord,
Vor Trost og Tilflugt være!
Til Ro i Hjerte, Fred i Sind
Det sikker Vei os vise,
Dg lede os i Himlen ind,
Der evig Dig at prise!

175.

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Søn.

1. Sønfarer, som den rige Mands,
Mit Liv i Lyst af hver en Sands,
Med Herlighed og Glæde:
O Herre! lad i tomme Lyst
Mig høre Dødens Barselskrøst
Dg bort fra Dybet træde!
2. Hensukker jeg mit Liv i Nød
Dg tigger om de Smuler Brød,
Den Rige knap mig under:
O Herre! send den Trøst mig ned,
At gjennem Sorg mod Himlens Fred
Dg evig Fryd jeg stunder!
3. Jeg Armod ei begjære vil,
Ei Rigdom sætter Hu jeg til;
Min Gud for begge raade!
Men naar jeg vandrer bort herfra,
O milde Fader! skjænk mig da
For Jesu Skyld Din Naade!

176.

Mel. Nu bør ei Synden mere.

1. Taalmodighed behøves,
Om Sjelens Haab og Tro
Skal under Trængsler prøves
Dg fast i Hjertet boe.
Tidt har Frimodighed
Man i de gode Dage,
Men kommer Kors og Plage,
Da synker Modet ned.

2. Taalmodighed at lære
 Er ei saa let en Sag;
 Man vil en Christen være,
 Men i sin No og Mag.
 O Hjerte! mærk det vel:
 En Christen bør at stride,
 At taale og at lide,
 Om frelses skal hans Sjel.
3. Taalmodigheden santer
 Sig Kraft paa Golgatha.
 Did søge mine Tanker!
 Der kommer Modet fra.
 Til Korset vil jeg see:
 Min Støttestav det være,
 At jeg maa freidigt bære
 Al Verdens bitre Bæ!
4. Taalmodigheden tier
 Til Verdens Haan og Spot.
 Den haaber og den bier,
 Til Alting bliver godt.
 Lad Verden spotte kun!
 Jeg ved mig selv vil tænke:
 Taalmodighed skal skjænke
 Dog engang Frelsens Stund.
5. Taalmodighed er stille,
 Om den end Hjælp ei seer.
 Hvad Herrens Tanker ville,
 Dog visseligen sseer.
 Hvad hjælper Suk og Graad,
 Som gjør det Onde værre?
 Gud er dog Husets Herre,
 Og kjærligt er hans Raad.

6. Taalmodighed jeg leder
 I Bønnen stedse om;
 I hvad jeg ellers beder,
 Er det min Hovedsum.
 Gid, naar jeg skal engang
 Fra denne Jord mig vende,
 Den gjøre glad mig Ende
 Paa al min Sorg og Trang!

177.

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende.

1. Jeg beder Dig, min Gud og Fader!
 Gi om det Mod, der griber Sværd,
 Liig Peder, og sin Næste skader
 Med Brede's Ord og heftig Færd.
 Sligt Mod blev tidt til Spot og Spee,
 Og bringer Hjertet altid Bee.
2. Men Sjelekræft til kjæk at stride
 Mod Kjødets Magt og Verdens Lyst;
 Til i min Jesu Navn at lide
 Med roligt Sind og kjærligt Bryst:
 — Et saadant Mod, jeg beder Dig,
 Du naadig vil beskjære mig!
3. Det Mod, som Verden daarlig priser,
 Har Anger tidt til Følgesvend.
 Ved det man saare let forliser,
 Hvad ei erstattes kan igjen.
 Tidt Olding angret til sin Død,
 Hvad han som Yngling rast forbrød.

4. Men Nødet, som Guds Aand opluer
 Og nærer stedse meer og meer,
 Med freidig Tillid fremad stuer,
 Med Ro og Fred tilbage seer,
 Det frygter ei for Livets Nød;
 Det giver Kraft og Haab i Død.
-

Naademidlerne.

Guds Ord.

178.

Met. Gud Hellig Aand i Tro os lær.

1. **D**p hvert et Folk paa denne Jord,
 Guds Kjærlighed at kjende!
 Den lyser frem af Livets Ord
 Til hele Verdens Ende.
 Det Ord er fast, og det skal staae.
 Ved det Enhver kan Naade faae,
 Ja evigt Liv og Glæde.
2. Vel Mangen deraf suger Gift
 Og sig forgjebes trøster,
 Og bruger Herrens egen Skrivt
 Til Skjul for sine Lyster.
 Man siger: „det har ingen Nød!“
 Beraaber sig paa Jesu Død
 Og glemmer Bod og Bedring.
3. Man sover roligt ind derved,
 I Stedet for at vækkes,

Dg haaner Herrens Kjærlighed,
 Der os i Ordet rækkes.
 Man driver fast med Ordet Spot
 Dg mene tør: „det er alt godt,“
 Skjøndt Jesus aldrig søges.

4. Hvor Mangen tænker ei paa Gud,
 Undtagen naar han mindes!
 Dg dog maa han af Synden ud,
 Om Naade ret skal findes.
 Guds Ord maa skinne i hans Nat,
 Om Sjelen sin forødte Skat
 I Tro skal atter fatte.
5. Ja! det, at Gud er mild og lod
 Sig ved sin Søn forløse:
 Det Ord om Jesu Død og Blod,
 Det har saa stærk en Tone,
 At det opvække kan igjen.
 Selv hvo i Synden døde hen,
 Dg nyt hans Hjerte skabe.
6. Saa lad det Ord, o milde Gud!
 Fra Slægt til Slægt udbredes,
 At Alle ved dets Naadebud
 Til Livet kunne ledes!
 Lad Alle see, hvor from Du est,
 Dg holde daglig Frydefest
 I Jesu rige Naade!

179.

Mel. Gud Hellig Aand i Tro os lær.

1. Tak, Fader! for Dit Guddoms Ord,
 For Jesu Sandheds Lære!

Det os forkynder, hvad paa Jord
 Bor Lyst og Tid bør være.
 Nu er vor Bøn til Dig, o Gud!
 Alt til at følge disse Bud
 Du selv os ville styrke!

2. Os Svage kun Din Faderhaand
 Kan tryggelig veilede.
 O lær os ved Din gode Mand
 Alt vaage og at bede!
 Lad Ordet gjemmes i vort Bryst!
 Lad det i Sorg os skjænke Trøst
 Og os mod Synd bevare!

180.

Mel. Gud hellig Mand i Tro os lær.

1. Bered os selv, o Gud! naar vi
 Ind for Dit Nafn træde,
 Alt ei uværdigt Hylleri
 Er da blandt os tilstede,
 Men at med Andagt og med Lyst,
 Og os til Lærdom, Raad og Trøst
 Dit Sandheds Ord vi høre!
2. Lad dette Ord ret fjendelig
 Paa os velsignet være!
 Vor Lov og Tak lad takkes Dig,
 Og hør, hvad vi begjære!
 I Jesu Navn og Jesu Tro
 Vi bede, at Dit Ord maa boe
 Blandt os til Verdens Ende!

Daaben.

181.

Mel. Frygt ei, min Sjæl, frygt aldrig meer.

1. **D** Jesu Christ, saa lod Dit Ord:
 „Enhver, som vorder døbt og troer,
 „Skal hisset salig blive!“
 I Tro til dette Naades Ord
 Jeg ogsaa døbtes, og jeg troer.
 Den Tro lad her i Live
 Mig aldrig overgive!

2. Min Tro paa Fader, Søn og Aand,
 Den lad mig være redevon
 I Gjerningen at vise:
 I Lykkens Tid ved Ydmyghed,
 I Modgang ved Taalmodighed!
 Mit hele Levnet prise
 Den Starke, Gode, Vise!

3. Da er det til mit Sjelegavn,
 At, Jesu Christe! paa Dit Navn
 Jeg har annammet Daaben.
 Og naar jeg vandre skal herfra,
 Du i Dit Rige høre da
 Mit Suk, min Bøn, min Raaben,
 Og Himlen staae mig aaben!

182.

Mel. Gud Hellig Aand i Tro os lær.

1. **E**nhver, som troer og vorder døbt,
 Skal hisset salig blive;

Thi Jesus Christus har ham kjøbt,
 For Livet ham at give.
 Ved Herrens Balg i Naadens Raad
 Han hist blandt de Udkaarnes Tal
 Til Himlen er indstreven.

2. Vi sukke derfor hjertelig
 Dg udi Troen sige
 Med Hjertens Bøn, Enhver for sig:
 „D Jesu! lad os stige
 „Ved Daabens Kraft til nye Liv,
 „Dg os i Troen Fremgang giv
 „Til Himmeriges Rige!“

183.

Mel. Mit Barn! frygt den sande Gud.

1. **G**ud! Du fra vor første Stund
 Signer os saa mangelund.
 Du os holder i Din Favn,
 Kalder os med Børnenavn,
 Leder os saa faderlig,
 Vinker til det Himmerig,
 Hvor vi være skal hos Dig!
2. Leed os selv da ved Din Haand!
 Giv os Din Genbaarnes Haand!
 Lad os Daabens store Pagt
 Stedsse holde høit i Agt!
 Hjælp, at vi omvendes, saa
 Naade vi hos Dig kan faae
 Dg engang til Liv indgaae!

Confirmationen.

184.

Mel. Af Høiheden oprunben er.

D Fader, Søn og Mand! Din Pagt
 Usvækket staaer hos Dig ved Magt,
 Om jeg end Løvtet bryder.
 D mind mig altid om min Fed!
 Og naar min Fod paa Veien gleeed,
 Giv, jeg det strax fortryder!
 Af! da tør jeg i Din Skygge
 Freidig bygge.
 Liv og Glæde
 Vil Din Misfandhed berede!

185.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg.

1. **G**ud Fader, Søn og Hellig Mand!
 Vi for Din Throne knæle.
 Bind til Din Frygt med stærke Baand
 De dyrekjøbte Sjele!
 D mind Enhver især
 Om det, de loved her!
 Gid de Dit Rige maae
 I Tro og Sandhed naae
 Og hist med Glæde samles!
2. Stadfæst med dem Din Naades Pagt!
 Lad dem ei Løvtet glemme!
 Det Ja, som Hver af dem har sagt,
 Lad dem i Hjerttet gjemme!

Men svag er dog Enhver:
 Du ene mægtig er.
 Styrk ved Din Kraftes Haand
 En beredvillig Aand
 Til Enden tro at blive!

3. Naar engang atter denne Flok
 Skal ud blandt Farer vanke,
 Din Naade være dem da nok
 Og denne søde Tanke:
 Jeg staaer med Gud i Pagt;
 Jeg vandrer uforsagt.
 Den aldrig blev forladt,
 Som Haab til Gud har sat,
 De Faderløses Fader.

186.

Met. Jeg beder Dig, min Herre og Gud.

1. Jeg træder frem, o Gud! for Dig,
 Der styrke vil de Svage.
 O hør med Naade ogsaa mig!
 Min Bøn lad Dig behage!
 Hjælp, at jeg Ret og Sandhed gjør
 Og ei mit Løfte sviger,
 Og fra den Dei, jeg vandre hør,
 Med Forsæt aldrig viger!
2. Jeg har, desværre! Alt min Deel
 Af denne Verdens Synder;
 Men giv, at jeg med omvendt Sjel
 Nytt Liv idag begynder!
 Forlad mig af Din Kjærlighed,
 Forlad, hvad jeg begræder!
 Og leed igjen mig til den Fred,
 Som Sjel og Hjerte glæder!

3. Dg nu, hvad Qual og Nød som helst
 Jeg skal fremdeles friste,
 Jeg veed dog, jeg ved Dig er frelst:
 Det Haab vil jeg ei miste.
 Hvad jeg har lovet med min Mund,
 Skal vise sig i Live,
 Dg tro jeg til min sidste Stund
 Vil Dig, min Herre! blive.

187.

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Cen.

1. **D** lad os Eldre give Ngt
 Paa Daabens hellighoie Pagt,
 De nu stadfæstet have!
 Lad os den Time tænke paa,
 Da selv for Gud vi stode saa
 Dg ham vort Lovte gave!
2. Hvor tidt har vi det ikke brudt!
 Hvor tidt har vi det ei fortrudt!
 Hvor var vi altid svage!
 Hvor blev det os ei klart og vist,
 At Verdens Lyst er falskest List
 Dg vil fra Gud os drage!
3. Erfaring har vi dyrefjæbt.
 Os Synden har med Sorgen døbt
 Til Liv i Qual og Vaade.
 D maatte Anger slette ud,
 Hvad vi forbrød imod vor Gud,
 Dg skjænke os hans Naade!

4. Gud Fader! i Din Kjærlighed
 Bevar nu disse Unges Tjed!
 Lad dem ei mere synde!
 Tilgivet er den fordums Brøst.
 Lad dem nu, fuld af Mod og Lyst,
 Mod bedre Maal sig skynde!
5. Gengang, naar de ved Jesu Tro
 I Fred og Glæde atter hve,
 Lad denne Dag dem mindes!
 Den Sandhed være dybt i Sind
 Ved Livets Sorg da præntet ind:
 I Gud kun Glæde findes!

Nadveren.

For Altergangen.

188.

Met. Et trofast Hjerte, Herre min.

1. Til Herrens Bord i Jesu Navn
 Jeg agter mig at gange,
 Til Hjertetrost og Sjelegavn,
 Til Salighed at fange.
 Mig Jesu Tro
 Skal give Ro;
 I Hjertet den med Trost skal hve
 For mine Synder mange.

2. Ved Herrens Bord jeg knaler ned,
 Min Jesu Gjæst at være.
 Der vil jeg glemme, hvad jeg leed,
 Og kun min Tak frembære.
 Hvad jeg forbrød,
 Ved Jesu Død
 Udsløttet er, og endt min Nød.
 Gud være Priis og Ære!

189.

Mel. Min Sjel! hvi vil du græmme dig.

1. **D** Sjel! hvor blev de gode Ord,
 Som Jesus fik,
 Dengang Du gif
 Nu sidst til Herrens Bord:
 Da Du ved Skrivtemaalet sad
 Og om Din Herres Naade bad?
2. Da vilde Du forbedre Dig
 Af Hjertens Grund:
 Da var Din Mund
 Paa Løfter meget riig.
 Hvad Frugt er nu vel deraf seet?
 Hvad sand Forandring er vel skeet?
3. Din Banden, Brede, Voldsomhed,
 Guds Ords Foragt,
 Din Sandses Magt,
 Din Bellyst bliver ved.
 Dit Levnet slaaer Dig paa Din Mund
 Og viser Hjertets falske Grund.
4. At sige: „Herre! Herre!“ kan
 Ei her forslaae,

Dit Hjerte maa
 Igjen i Naadens Stand.
 Udrenses maa urene Sind,
 Dg Jesus drage ind.

5. Randsag Dit Hjerte ret for Gud!
 Fald for hans Fod
 I Bøn og Bed!
 Fei gamle Suurdeig ud!
 Lad Jesus i Dit Hjerte staae:
 Da skal Du ret til Alters gaae!

190.

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Søn.

1. Jeg vil nu gaae til Herrens Bord,
 Jeg længes efter Naadens Ord
 Dg efter Jesu Stemme.
 Du Hellig Mand! bered mit Sind
 Dg kald de rette Tanker ind,
 At Verden jeg maa glemme!
2. Den dybe Nat paa Jorden laae,
 Da Jesus sad med sine Faa
 Bed Nadveren tilsammen,
 Dg Fristeren bag Judas stod
 Dg kjøbslog om den Fremmes Blod,
 Dg Helvede sang Amen.
3. Det var en stille Afkedsfest,
 Hvor Sorgen selv var med som Gæst.
 Sit Huus han vil bestikke.
 Et blidt Farvel er hvert hans Ord.
 For sidste Gang paa denne Jord
 Han skal af Kalken drikke.

4. Jeg hører endnu hans Farvel;
 Thi vil jeg ei om Jordens Held
 Dg Glæde mere spørge!
 Jeg tænker paa min Jesu Blod;
 Det staaer min Letsind haardt imod
 Dg lærer mig at sørge.
5. Lad fare hen al jordiff Lyst!
 Jeg rense vil mit Sind og Bryst
 Fra alle onde Tanker.
 Jeg til min Jesus kommer nu,
 Dg med en from andægtig Hu
 Paa Naadens Dørre banker.
6. Skjøndt Sorgen hviler tungt paa Sind
 Dg Taaren brænder paa min Kind,
 Jeg vil mig ikke skamme.
 Ethvert mit Suk fra Hjertets Grund
 Min Frelser vil i denne Stund
 Med Kjærlighed annamme.

191.

Mel. Gud Hellig Aand! i Tro os lær.

D Gud! Du seer os og Du veed,
 Hvad vore Hjerter bede.
 Gid vi med Tro og Ydmyghed
 Maae for Dit Altet træde!
 Mind os om egen Synd og Trods!
 Mind os om Jesu Død for os,
 Dg lad os Naade finde!

192.

Met Jesus han er Syndres Ven.

1. **M**indes vi en fuldtro Ven
 I det Fjerne alle Dage,
 Onskende, han snart igjen
 Vende maa med Fryd tilbage,
 Skulde ei med helligst Hu,
 Christe! ihukømmes Du?

2. For vor Skyld Du kom til Jord.
 For vor Synd Du gif til Døden,
 Til vor Frelse Du opfoer,
 Nøder os til Hjælp i Nøden.
 Selv Du bød udtryffeligg:
 „Mine Venner! mindes mig!“

3. Naar da om Dit Naadebord
 Vi med Andagt tage Sæde
 I den Tro, at ved Dit Ord
 Du er sandelig tilstede,
 Lad da Hjertet i vort Bryst
 Brænde høit i Mindets Lyst!

4. Jesu Christe! fuldtro Ven!
 Skab da i os Hjerter fromme!
 Lad, til vi Dig see igjen,
 Altid os Dig ihukomme,
 Søge Livet i Dit Navn,
 Finde Glæden i Din Favn!

Under Altergangen.

193.

Mel. Jesu søde Huskommelse.!

1. **S**eg knæler ved Dit Alters Fod,
O Jesu Christ! min Frelser god!
Mit Skrivtemaal jeg gjøre vil.
Lyt naadig, Herre! nu dertil!
2. Du veed, hvor ofte dette Bryst
Har væbnet sig imod Din Røst,
Har høiet sig for Mørkets Magt
Og glemt Din milde Raadepagt.
3. Du veed, hvor mangen, mangen Stund
For Verdens Lyst jeg leved kun!
Hvortidt min Synd jeg har forsøgt
At smykke med spidsfindig Kløgt!
4. Du veed, hvorkænge jeg med Flid
Har opsat Hjertets Bedringstid
Og havt i Løndom Synden kjær,
Og holdt mig til Din Fjende nær.
5. Og dog! — o Herre! see min Graad!
Udslet min Synd, min onde Daad!
Og for Dit Blod, som for mig flød,
Bortvend Dig ikke i min Nød!
6. Grundløse, dybe Kjærlighed!
Du Alting seer og Alting veed.
O see nu, Frelser! og hos mig,
At jeg i Tro paakalder Dig!

194.

Mel. Jesu søde Huskommelse.

1. **B**er Herres Jesu Christi Død
Husvaler os i al vor Nød.
O lad os tænke vel derpaa,
At Trøst vi kan i Sorgen faae!
2. Udslettet har han med sit Blod
Den Straf, som mod os skrevet stod.
Han har betalt vor Syndegjæld
Og ledet os til Naadens Væld.
3. At dette trofast er og sandt,
Han giver her sig selv til Pant.
At fast og vis vor Redning var,
Han med sin Død bekræftet har.
4. Sit Legem han os bryde lod:
For os udøste han sit Blod.
Det rækkes her ved Naadens Bord
Til hver, som elsker ham og troer.
5. O salig hver en værdig Gæst
Bed denne sande Himmelfest!
Med Kjærlighed vil Jesus boe
Hos den, der har en stadig Tro.
6. Men hvo uærdig gaaer hertil
Og ei fra Synd sig vende vil,
Han finder ingen Frelse her;
Sin Dom han i sit Hjerte bær.

7. O Jesu Christ! vor Frelser kjær!
 Du, som for os korsfæstet er!
 Forny med os Dit Samfunds Pagt
 Og styrk vor Sjæl mod Syndens Magt!
8. Dit Legem er vort Legem nu:
 Dit Blod med vort har blandet Du:
 Saa lad os nu tilhøre Dig
 I Liv, i Død, i Himmerig!

195.

Mel. Jesu søde Ghuksommelse.

1. O Jesu! Du, den Hyrde god,
 Som Liv og Blod for Hjorden lod!
 Du leed for mig den bitter Død,
 At frelse mig af Syndens Nød.
2. Jeg Synder kommer paa Dit Ord
 Og knæler ved Dit Naadebord.
 Jeg raaber til Dig i min Nød:
 O Herre, Gud! mig ei forstød!
3. Giv, hvad som garner Liv og Sjæl!
 Hvad skade kan, afvend saa vel!
 Kom i mit Bryst! Lad mig med Dig
 Trolovet være inderlig!
4. Hjælp, at ved dette Gjæstebud
 Det Onde drives af mig ud,
 At i et reent og prydet Sind
 Din Aand kan drage til mig ind!

5. Jeg er idag min Jesu Gjæst.
 O Sjel, betank den høie Fæst!
 Han byder Dig til Bords med sig
 Og med sig selv bespiser Dig.
6. Jeg troer og veed, hvad her jeg faaer,
 Skjøndt min Forstand det overgaaer;
 Thi dette Brod hans Legem er,
 Hans Blod i Kalken rækkes her.
7. Hvordan det skeer, det veed jeg ei;
 Usporlig er mig Naadens Vei;
 Men Hjertet føler det og troer,
 Og trøstes ved det store Ord.
8. O Jesu! lad mig aldrig gaae
 Fra dette Bord, hvor Du er paa,
 At jeg jo længes hid igjen
 Til Dig, Du alle Sjeles Ven!
9. Indtil Du selv i Himmerig
 Vil evig samle mig med Dig
 Og efter Sorgen her paa Jord
 Mig trøste ved Dit Himmelbord!

196.

Mel. Jesu føde Tjukommelse.

1. O Jesu Christ! jeg nærmer mig
 I Bøn og Anger her til Dig,
 Og vil hufomme, som Du bed,
 Din bittre Lidelse og Død.

2. Den Dødsens Angst, den Qual og Bæe,
Den Tornekrones Spot og Spee,
Det Kors, som Du afmægtig bar,
Altsammen for min Frelse var.

3. Tak, Frelser! for den Kjærlighed,
Hvormed Du Alt saa villig leed!
D giv, at ei forgjeves nu
Min Sjæl Dig kommer her ihu!

4. Din Naades Fylde røre mig,
At jeg Dig elsker inderlig
Dg vandrer frem i Dine Fjed
Med Tillid og Taalmodighed!

5. Dg farer jeg end stundom vild,
Saa vær mig naadig, huld og mild!
Forlad mig i min Blindhed ei
Men før mig paa den rette Vej!

6. Har Dødens Slange saaret mig,
Mit Blik mod Korset hæve sig!
Naar kun jeg skimter Golgatha,
Al Uengstelse mig vige fra!

7. Vær hos mig i mit svage Liv,
Dg til et bedre Kraft mig giv!
Vær hos mig i min sidste Stund
Dg gjør min Sjæl til Himlen sund!

8. Du skjule mine Synders Tal!
Du skjærme mig mod Dommens Qual!
Min Bryllupsklædning være Du,
At frelst jeg blive kan endnu!

9. Af! skulde jeg ei elske Dig,
Som aabner mig Dit Himmerig?
Af! skulde jeg ei elske Dig,
Der selv saa høit har elsket mig?
10. D lad Dit Minde i mit Bryst
Udslukke hver en syndig Lyst!
Til Mod i Sorg, til Kraft i Strid,
Det styrke mig til evig Tid!

Efter Altergangen.

197.

M e l. Nu velan! vær frisk tilmode.

Jesu Christ! Du gav mig Livet,
Dødens Magt Du overvandt.
Jesu Christ! nu har Du givet
Mig min Frelses høie Pant.
Styrk mig nu i Bøn og Tro!
Giv mig Fred og Sjelero!
Giv, at ieg Din Gæde fremmer
Og Dig aldrig, aldrig glemmer!

198.

M e l. Nu velan! vær frisk tilmode.

Fattig Gæst til Bordet traadte:
Jesu! Du har gjort mig riig.
D, at altid nu jeg maatte
Tjene, takke, elske Dig!
Mættet ved Dit Himmelbrød,
Lødsfet ved Din Kalk saa sød,
Gid jeg maatte i Dit Minde
Trøst og Haab og Styrke finde!

199.

M el. Nu hviler Mark og Enge.

1. **D** Jesu, Du min Glæde,
Som hjærlig vilde træde
I Fængslet til mig ind!
Du, som med Naadens Gaver
Min Sjæl nu mættet haver
Dg trøstet mit bekrængte Sind!
2. Jeg takker Dig af Hjerte
For al Din Angst og Smerte
I stille Urtegaard;
For Spot, Du maatte lide:
For Dødens bittere Qvide:
For Naglegab og dybe Saar.
3. Den Kjærlighed jeg priser,
Der med sig selv bespiser
Bansmægtet, bange Sjæl.
Den Misfandhed jeg tænker,
Som mig i Kalken skjænker
Det sande, rette Livsens Væld.
4. Lad Synd mig flye itide!
Lad mig taalmodig lide!
Min Tanke være from!
I alt, hvad jeg skal gjøre,
Du mig i Minde føre,
At jeg nu er Din Eiendom!
5. O lad mig ei omkomme
Men eengang med de Fromme

Gaae bort i Troens Fred!
 Da skal jeg ikke grue
 Dien Dig, min Frelser! skue
 Dg frydes i Din Salighed!

Bønnen.

200.

M el. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende.

1. Naar mig den sidste Ben forlader,
 Naar ingen Sjel mig her forstaaer,
 Jeg bede kan til Dig, min Fader!
 Dg Bønnen til Din Throne naaer.
 Har Sjelens Tanke ingen Ord,
 I stille Suf den flyer fra Jord.

2. Hvad dybest sig i Hjertet rører,
 Hvad ingen Tunge nævne kan,
 Hvad intet jordisk Ore hører,
 Har Røst i Sjelens stille Land.
 Du, Mandens Fader! mig forstaaer,
 Dg Bønnen til Dit Hjerte naaer.

3. I Jesu Navn jeg vil udgyde
 Min hele Sjel, o Gud! for Dig.
 Min Længsel skal i Bøn udbryde,
 Mit Suf i Tillid tabe sig.
 Til Dig, som lindre kan hvert Savn,
 Jeg vil henflye i Jesu Navn.

201.

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende.

1. Naar Jordens Kummer mig omspænder,
Og Verden ei kan give Trost,
I Bøn jeg løfter mine Hænder
Til Dig, som hører Klagens Røst.
Min Frelsers Ord jeg lider paa:
At naar jeg beder, skal jeg faae.

2. Gud! hvo er jeg, at jeg tør raabe
I hver min Nød og Trang til Dig,
At jeg saa tryggelig tør haabe,
Du hører og bønholder mig?
Tak skee Dig, Gud! at ved Din Søn
Jeg lærte Tillid, lærte Bøn!

202.

Mel. Jeg beder Dig, min Herre og Gud.

1. Til Bønnen Du mig selv indbød,
Du Herrer's Overherre!
Om al min Tarv, i al min Nød,
Jeg tør mit Suf frembære.
Du naadig høre vil min Røst,
Naar jeg for Dig fremtræder.
Af dette Haab jeg øser Trøst:
I det min Sjel sig glæder.

2. Tak, Fader! at Du ved Din Søn
Mig denne Sandhed lærte!
Jeg tør frembære Dig min Bøn
Med et frimodigt Hjerter.

En Synder selv forgjebes ei
 Sit Suk til Dig opsender,
 Naar angerfuld fra Lastens Bei
 Til Dig han sig omvender.

3. Giv mig Din Mand, at stadelig
 Jeg dette troer og haaber,
 Naar jeg for mig og Andre Dig
 I Jesu Navn anraaber!
 Før mig af Sjelens Angest ud!
 Giv Lys mig i mit Mørke!
 I Trængsels Stund, o milde Gud!
 Bed Bonnen Du mig styrke!

203.

Mel. Nu velan! vær frisk tilmode.

1. Fader! tænk paa os, som græde
 Bittre Taarer i vor Nød!
 Vær med kjærlig Trøst tilstede
 I vort Fængsels mørke Skjød!
 Alle Dødeliges Kaar,
 Gud! i Dine Hænder staaer.
 Du kan straffe, Du kan qvæge;
 Du kan saare, Du kan læge.
2. Lad en Frihedsstund oprinde
 Atter af den dunkle Nat!
 Frygt og Angst og Misshaab svinde
 For Din Naades Straale brat!
 Lad til Kamp med Kjød og Bled
 Os ei fattes Kraft og Mod!
 Vil Du bedre Dage sende,
 Gid vi dem maae ret annamme!

3. Mindet om, hvad her vi lede,
 Følge os i al vor Tid,
 Lære os hver Dag at bede
 Dig om Kraft og Held i Strid!
 Selv af Torne paa Dit Bud
 Kunne Roser springe ud:
 Saa lad Sorg til Fryd omvendes
 Og vort Liv i Glæde endes!
-

Døden.

204.

Mel. *Hvo veed, hvor nær mig er min Ende.*

1. Som Morgendug mit Liv henrinder,
 Som Strømmen skynder Tiden sig;
 Maa skee, naar næste Dag oprinder,
 Den rinder ikke op for mig.
 O hjælp mig, Gud! at hver min Dag
 Maa bruges til Dit Velbehag!
2. Hvor flygtige er Jordens Goder!
 Hvor snart staae vi ved Gravens Bred!
 Tidt den, det allermindst formoder,
 Til Død og Grav maa segne ned.
 O lad mig daglig tænke paa,
 At Alt kan hurtig Ende faae!
3. Gæt er fornødent, dertil ene
 Du skjænkede mig Livets Frist.
 Mit Liv som Prøvestund skal tjene,
 Berede mig for Himlen hist.

D lad hver Dag saa føre mig
 Alt mere nær til Himmerig!

4. Vær hos mig, Fader! Herre! Dommer! —
 Du kjender mine Dages Tal —
 Alt Livets Aften, naar den kommer,
 Mig uberedt ei finde skal!
 Og naar Du kalder mig herfra,
 Forbarm Dig, Gud! forbarm Dig da!

205.

Mel. Gud Hellig Vand! i Tro og Iær.

1. Som Skyggen svinder Livet bort,
 Tung er den Vei vi træde.
 Bort Lives Vaar var saare kort,
 Og snart forsvandt vor Glæde.
 Og hvad som end paa Jorden her
 Tilbage for os Arme er,
 Det er kun Sorg og Nøie.
2. Men herligt Haab vi trøstes ved,
 Et Haab, som ei skal svige:
 Vi har endnu en Evighed
 I Guds, vor Faders, Rige.
 Naar Jordens Trængsel er forbi,
 Skal Gravens smalle, dunkle Sti
 Os føre til hans Glæde.

206.

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende.

Vaagn op, før Dødens Stemme kalder
 Dig i en uforventet Stund!

Gen døer i Ungdom, Gen i Alder,
 End døer saa Mangen stærk og sund.
 Sin sidste Time Ingen veed;
 Vel den, som altid er bered!

207.

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende.

1. **H**vo veed, hvor nær mig er min Ende?
 Sec! Tiden meget hastig gaaer!
 Hvor let og snart kan det sig hælde,
 At jeg mit Vandrebudskab faaer!
 Giv mig, o Gud, ved Jesu Tro
 I Afstedstimen Trøst og Ro!
2. I næste Nat maaskee Du kalder
 Min Sjæl hen i Din Evighed;
 Maaskee mit Legems Hytte falder,
 Forinden Solens Lys gaaer ned.
 Giv mig, o Gud! ved Jesu Tro
 I Afstedstimen Trøst og Ro!
3. Lær mig at tælle mine Dage
 Og viselig at bruge dem!
 Lær mig i Kundskab at tiltage!
 Lær mig i Bod at vandre frem!
 Giv mig, o Gud! ved Jesu Tro
 I Afstedstimen Trøst og Ro!
4. Hjælp mig i Tide at bevare
 Mit Hjerte fra Letsindighed,
 At, naar Du kalder, jeg kan svare!
 „Ja, Herre! sec! jeg er bered!“
 Giv mig, o Gud! ved Jesu Tro
 I Afstedstimen Trøst og Ro!

5. I Jesu Navn tilgiv, o Fader!
 Alt, hvad jeg syndet har mod Dig!
 Naar Du ved ham min Synd forlader,
 Gi Graven meer forfærder mig.
 Den leder mig ved Jesu Tro
 Til Himmeriges Trost og Ro.

6. Lad da min sidste Time komme!
 Jeg frygter ei for Dødens Bud.
 Min Frelser lever mig til Fromme;
 Ved ham er Du en naadig Gud
 Og skjænker mig i Haab og Tro
 I Afstedstimen Trost og Ro.

208.

Mel. Far, Verden! Farvel!

1. Far, Verden! Farvel!
 Fra Dig vil jeg vende min trættede Sjel.
 Den Glæde, Du giver, er Intet mod den,
 Jeg haaber at finde i Himlen igjen;
 Thi seer jeg mod Himlen og kjedes nu ved
 Forfængelighed.
2. Hvad er det dog alt,
 Hvad Verden saa falskelig Lykke har kaldt?
 Det er jo en Iis kun, der brister saa snart!
 Det er jo kun Skygger, der svinde med Fart!
 Det er jo kun Bobler, som opfyldes med
 Forfængelighed!
3. Hvad Rigdom og Guld,
 Den Jorderigs Afgud, det skinnende Muld,

Der lokker saa ofte fra Ret og fra Skjel
 Og mætter dog aldrig den gjerrige Sjæl?
 O Rigdom, Du est, som Erfaringen veed,
 Forfængelighed!

4. Og Ære og Magt?

Og seirende Valde og brammende Pragt?
 Hvor ofte misundt af den daarlige Flok,
 Men riig paa Besværighed mere end nok!
 Du Bei, hvor saa ofte den Ypperste glead!
 Forfængelighed!

5. Og kjødelig Lyst,

Der Dødsspiren lægger i Menneskets Bryst?
 Du Ild, som fortærer det Huus, hvor Du boer!
 Du Slange, som lurser, hvor Roserne groer!
 Din Skaal synes Honning, men Drikken er leed
 Forfængelighed.

6. Farvel da, Farvel!

Du skal nu ei længer bedrage min Sjæl!
 Du skuffende Verden, Du svigfulde Hav!
 Jeg søger mod Havnen, den ventende Grav.
 Jeg længes at hvile fra Sorrig og Nød
 I Frelserens Skjød.

7. Der skal mine Aar

Begynde igjen i den herligste Aar.
 Der skal ei hver Morgen min Sorg være ny;
 En Sol skal oprinde, udæftet af Sky.
 Der hviler jeg salig, til Livet gjenfød,
 I Frelserens Skjød.

8. Der skal jeg opnaae,

Hvad her jeg paa Jorden ei kjendte og saae.

En Rigdom og Ære, som aldrig forgaaer,
 En Ven, som i Fare og Trængsel bestaaer.
 Den Havn, som jeg søger i Liv og i Død,
 Er Frelserens Skjød.

9. Livsalige Stund,

Naar saa jeg skal slumre i Afstedens Blund!
 Ei mere Bekymring skal ængste mig da.
 Min Tro og mit Haab skal ei tages mig fra
 Da siger Farvel jeg til Sorrig og Nød
 I Frelserens Skjød.

209.

Mel. Hjertelig mig nu længes.

1. **S**aa hjertelig mig længes
 At hve i Himlens Fred.
 Af Synd og Sorg jeg trænges,
 Og Verden er mig vred.
 Hvi skulde jeg vel grue
 For Dødens kolde Haand,
 Naar jeg ved den kan skue
 Freløsning for min Aand?
2. Jeg veed den store Glæde,
 Hvortil min Sjæl gaaer hen,
 Naar Gud vil mig tilstæde
 At vorde Barn igjen.
 Mit Støv i Jorden lægges;
 Dog kjender jeg den Dag,
 Da det igjen skal vakkas,
 Alt efter Guds Behag.
3. Thi vil jeg Dig befale,
 O Fader! Sjæl og Liv.

Fra disse mørke Dale
 Mig Lys og Leide giv!
 Ei frygter jeg for Vaade,
 Naar jeg herfra gaaer hen;
 Thi Graven er min Vaade,
 Og Døden er min Ven.

4. Ei vil jeg daarlig spørge:
 „Hvor finder Sjelen Sted?“
 Gud! derfor Du vil sørge.
 Du har det alt bereed.
 Mit Haab Du ei vil svige,
 Naar bort Du kalder mig;
 Naar jeg herfra skal vige,
 Du vinker mig til Dig.

5. Hist i Dit Huus et Kammer
 For mig og findes bygt.
 Der kjendes ei til Jammer,
 Til Synd, og Sorg, og Frygt.
 Lad Jordens Storme fare
 Da hen med Brag og Larm:
 Min Ro vil Gud bevare
 Med stærk og kraftig Arm!

6. Jeg derfor døer med Glæde
 Fra Verdens Sorg og Lyst;
 Gud selv vil hist berede
 Bodfærdig Synders Trost.
 Af Angst og Sorg jeg trænges,
 Og Verden er mig vred:
 Hvor hjertelig mig længes
 At boe i Himlens Fred!

210.

Mel. Nu takker Alle Gud.

1. **N**u vil jeg bryde op, nu vil jeg fare heden
Dg reise til det Land, hvor Gud mig skjænker Freden.
Jeg længe nok har reist fra Nøse til Besvær;
Nu stunder jeg til Ro og til min Frelser kjær.
2. Jeg haardt betagen laae, jeg laae i Nød og Smerte:
Jeg bad til Dig, o Gud! med et bekymret Hjerter.
Du har helbredet mig, Du glædet har min Sjæl,
Dg nu, o Herre! nu er Altting saare vel.
3. Jeg seer, hvor naaderig Du vilde mig ledsage;
Jeg seer, hvad jeg ei saae i Livets glade Dage:
Alt Korssets Vei, o Gud! har ført min Sjæl til Dig,
Dg at af Kjærlighed Du kun har tugtet mig.
4. Min Høitidsdag er nær. Alt er saa tyft og stille.
Farvel, o Jord! jeg vil paa Dig ei Tanken spilde.
Mit Hjerter rede er at følge Herrens Bud.
Jeg vandrer, naar Du vil, o Gud! fra Verden ud.
5. Hvor sikkert ved Din Haand jeg gennem Dødens Dale
Skal efter korte Sorg gaae ind i Himlens Sale!
Du kjender Vægen bedst forbi det mørke Sted:
Et Trin endnu! ved Dig jeg da har fundet Fred.

211.

Mel. Gud Hellig Aand i Tro os lær.

1. **K**om, Menneffe! see dette Liig!
Det var som Du i Live.

Paa Jorden har det lignet Dig;
 Hvad det er, skal Du blive.
 Gengang i Graven følger Du;
 Tænk derfor ei i Sind og Hu,
 Du Døden kan undvige!

2. Gengang Du gaaer fra Verden ud;
 Lær tidlig det at kjende!
 Den, som foragter Dødens Bud,
 Staaer nærmest ved sin Ende.
 Siig ei, Du er af Ungdoms Flok;
 Thi viid, at Du er gammel nok,
 Din Aand fra Dig at give!

3. Hvergang Du aander, Du en Deel
 Af Livet fra Dig giver:
 Og før Du aner det, Din Sjæl
 Fra Støvet adskilt bliver.
 Du Regning gjør paa tusind Fjed,
 Og er maaskee knap Fingers Bred
 Fra Graven, som Dig venter.

4. Imens Du lever, lev da saa,
 At Du kan salig blive!
 Du veed ei, naar Du vandre maa
 Og Dig til Døden give.
 Dit Huus i Tide da besfik!
 Tænk, at Du om et Dieblif
 Kan staae i Evigheden!

5. Siig ei: „det har endnu ei Nød;
 „Jeg først min Bøn vil gjøre.
 „Der kommer Sygdom førend Død;
 „Den skal til Gud mig føre.“

Beed Du, om Du en Sygdom faaer?
 Beed Du, om, som Du gaaer og staaer,
 Du ei i Døden synker?

6. I hvad Du gjør, gjør hvert et Fjed
 Med Død i Dine Tanker
 Og sig: „mon jeg er vel berced,
 „Hvis den paa Dørr'en banker?“
 Saa kan Du glad i Graven gaae;
 Saa kan Du for Din Gud bestaae;
 Saa er Din Død til Livet.

212.

Me 1. Hjertelig mig nu længes.

1. Os Jesus Christ forkynder
 Den sidste Verdens Dag.
 Op da fra Dine Synder!
 Din Gud imøde drag!
 Tænk, Du, som Livet nyder!
 Det hastig skal forgaae!
 Naar Domsbasunen lyder,
 Mon Du da kan bestaae?
2. Da skal ei Maanen skinne,
 Ei Solens Herlighed.
 I Mørke Alt skal svinde,
 Hver Stjerne falde ned.
 Da skulle Bølger bruse
 Og Vænder røre sig,
 Mens vrede Storme fuse
 Hen over Jordens Liig.
3. Da skal man Herren skue
 I Kraft og Herlighed;

Indsvøbt i Lynets Lue
 Han kommer hastig ned.
 Af Frygt og Angest hæver
 Da Syndens frække Træl,
 Men fro sit Hoved hæver
 Den gudhengivne Sjæl.

4. O Du, som Synden tjener,
 Stat op dog af Din Grav!
 Gud vel det med Dig mener:
 En Stund han end Dig gav.
 Brug den, før Timen kommer,
 Der kalder Dig til Død,
 At Du kan flye Din Dommer
 Og frelses af Din Nød!
5. Dit Sind Gud vilde drage
 Til sand Bødfærdighed;
 I hvad Du har tilbage,
 Bliv fast og tro derved!
 I Tro og Haab lad brænde
 Din Lampe, klart og lyst!
 I Livets sidste Ende
 Du mangler da ei Trøst.
6. Du Jesum Christum vente
 Og hans Basunes Lyd!
 I Døden vil han hente
 Dig til sin Himmels Fryd.
 Viid, at naar nær han kommer,
 Din Frelse stunder til,
 Da bryder frem den Sommer,
 Som evig vare vil.

7. Kald ham og lad ham ende
 Dig denne Verdens Nød!
 Til ham Din Sjel sig vende
 Med Bøn om salig Død!
 Da skal Du frelst henfare,
 Naar Dybet aabner sig;
 Fra Dødens sidste Snare
 Du gaaer til Himmerig.

213.

Mel. Gud Hellig Aand i Tro og Iar.

1. **G**ud! naar Du byder, skal det skee,
 At Tidens Ende kommer:
 Da skulle Jordens Slægter see
 Al Verdens Overdommer.
 Han, som paa Korsset døde her,
 Almægtig dommer Een og Hver
 For Gjerning, Ord og Tanke.
2. Den Stund ei nogen Skabning veed,
 Da Evighed begynder;
 Men, det er vist, med lette Fjed
 Sig Tiden fra os skynder.
 D! lad ei Døden føre mig
 Uforberedet frem for Dig!
 Styrk, Gud! mig til at vaage!
3. Saa tidt uventet Døden kom,
 Og det gif Sjelen ilde;
 Lad mig i Tanken Død og Dem
 Bestandig sammen stille.
 Naar sidste Time kommer da,
 Jeg vandre tør med Haab herfra,
 Og mildt Du mig vil dømme.

214.

Mel. Min Sjæl nu lover Herren.

1. Naar Regnskabsstunden kommer,
 Al Verdens Klogt da freller ei.
 Den store Hjertedommer
 Har kjendt hver Synders skjulte Bei.
 Den Klogskab, Verden priser,
 Er Daarlighed for Gud;
 Den Udvei, Synden viser,
 I Nat kun fører ud.
 Vandt jeg ved Falskhed Venner,
 Det baader hist mig ei.
 Ei Venner eller Frænder
 Gaae med mig ad min Bei.

2. Maaskee i Morgen kommer,
 Maaskee idag det store Bud:
 „Gjør Regnskab for Din Dommer!
 „Dit Syndebrev er foldet ud.“ —
 Ak! har jeg da ei fundet
 Den Skat, som ei forgaaer:
 Har jeg den Ven ei vundet,
 Hvis Favn hist aaben staaer:
 Til mørke Nat og Fængsel
 For evig jeg gaaer ud —
 O! fra den Nød og Trængsel
 Bevar mig, Herre Gud!

215.

Mel. Nu velan! vær frisk tilmode.

1. Gengang døe, og siden Dommen!
 Dette Ord vi agte maae.

Støvet er af Jorden kommen,
 Støvet maa tilbage gaae;
 Men til Himlen Sjelen sig
 Hæver fra det brustne Liig,
 Og den Dom, som Gud vil fælde,
 Da til evig Tid skal gjælde.

2. Herre! for Din strange Brede
 Bæver Himmel, Hav og Jord.
 Tidlig jeg mig da berede,
 Give Aigt paa Jesu Ord!
 Her er Liv, og her er Død,
 Himmelsk Glæde, evig Nød.
 Vælg, min Sjel! og vælg det Bedste,
 At Guds Naade Dig kan gjæste!
3. Naar min sidste Dag oprinder,
 Hold mig opreist ved Din Haand,
 At ei Syndens bittre Minder
 Overtælde da min Aand!
 Åbn for mig Livets Dør!
 Til min Faders Huus mig før!
 Lad hans Fødder mig omfavne
 Og Tilgivelse ei savne!

216.

Mel. Min Sjel nu lover Herren.

1. Den Sorg, som her vi lide,
 Den varer kun en liden Stund.
 En Morgensol saa blide
 Skal ende Dødens korte Blund.
 Bort Savn vil Gud omvende
 Til evig Glæde der.

Hist bittrest Sorg faaer Ende
 Som Dag og Time her.
 Vor Frelser os modtager,
 Der er ei Kors, ei Grav;
 Der fattigst Tjener smager
 Den Salighed, Gud gav.

2. O Haab, som aldrig sviger!
 O Trostens Ord, som evigt staaer!
 Fra Længsler Land jeg stiger
 Til Salighed, som ei forgaaer.
 En liden Stund jeg bygger,
 Hvor Sørgevilen groer,
 Og i de dunkle Skygger
 Med Savn og Smerte boer;
 Men Christus forud drager,
 Jeg følger i hans Fjed,
 Og hist han mig modtager
 Til Fred og Kjærlighed.

217.

Mel. Hvad min Gud vil.

1. Saa kom, forsonste Dødens Stund,
 Som ende skal min Noie!
 Jeg seer fra denne Syndens Grund
 Op efter Zions Høie.
 Jeg længes mod den Bolig hist,
 Hvor der er godt at være.
 O kom, min Herre Jesu Christ!
 Du Veien did mig lære!
2. De svage Lemmer grue vel,
 Naar jeg paa Graven tænker.

Ja! Frygt for Død selv fromme Sjel
 Tidt lægge vil i Lænker.
 Men for min Jesu Kjærlighed
 Skal dog al Angst forsvinde.
 Naar jeg i Døden synker ned,
 Skal jeg hans Naade finde.

3. Jeg døer jo ei i denne Død:
 Thi Jesus i mig lever.
 Jeg efter den udstandne Nød
 I evig Glæde svæver
 Hos Livets blide Strøm og Elv,
 Nær Salighedens Søde,
 Hvor Herlighedens Gud er selv
 Min Trøst, min Sol og Glæde.

4. Forsag da ei, mit svage Sind!
 Dens Ret Du Jorden give!
 Dit Legem gaar i Graven ind!
 Dit Kjød til Støv lad blive!
 Din Sjel skal efter Livets Strid
 I Herrens Hænder hvile,
 Usaarlig da til evig Tid
 For alle Sorgers Pile.

5. Gaaer kun, I svage Lemmer! ned
 I Gravens Skjød at sove!
 I skal staae op i Herlighed,
 Guds Majestæt at love.
 Ja! der skal Eder samme Hud,
 I her har havt, beklæde!
 Jeg skal med samme Die Gud
 Da see i evig Glæde!

6. Den jeg i Troen tjente her,
 Skal ei mit Støv forglemme.
 Blandt Engle det i Himlen der
 Skal engang have hjemme.
 O store Gud! hvor skal jeg Dig
 Da skue ret med Die!
 Hvor skal min Mund uendelig
 Din Kjærlighed ophæie!

Særegne Psalmer.

Ved Gudstjenestens Begyndelse.

218.

Mel. Gud Hellig Aand i Tro os lær.

Bi samles for Dit Ansyn her,
 O Gud! Dit Ord at høre.
 Giv os Din Bistand, at Enhver
 Maa det til Hjertet føre!
 Giv Lyst og hellig Agtsomhed!
 Giv Kraft og villig Lydighed!
 Vær selv blandt os tilstede!

Ved Gudstjenestens Ende.

219.

Mel. Gud Hellig Aand i Tro os lær.

Vær lovet, Gud! at ei Dit Ord
 Er end blandt os forstummet!

Paa Syndens Sted, hvor Sorgen boer,
 Vi har dets Kraft fornummet.
 Sign da, o Herre! naavelig
 Hvert Ord vi hørte her om Dig,
 Dg lad det Frugter bære!

Paa den sidste Søndag i Aaret.

220.

Mel. Min Sjel nu lover Herren.

1. Før jeg Dit Huus forlader
 For sidste Gang i dette Aar,
 Du Naadens milde Fader!
 Dg atter til mit Fængsel gaaer,
 Mod svundne Tid jeg sender
 Mit Blik, min Tanke ud,
 Dg barnlig jeg erkjender
 Din Tugtelse, min Gud!
 Hver Provelse, Du sendte,
 Hvert Kors, Du rakte mig,
 Alene dertil tjente,
 Alt drage mig til Dig.

2. Vel gav Du mig af Naade
 Alt Barneret fra Daabens Tid,
 Dog vilde Sjelen raade
 Dg tugte op Du faderblid.
 Al! det fornødent gjøres,
 — Jeg føler det saa vel! —
 Nu Tanken indad føres
 Imod min svage Sjel.

En anden Aand os leder
 Tidt mellem Fryd og Savn
 End den, som Abba beder
 I Jesu Christi Navn.

3. Saa tugt mig kun! med Saare,
 Min Fader! takker Dig Dit Barn.
 Du læge og Du saare!
 Frels kun min Sjæl af Syndens Garn!
 Og bliver det mit sidste,
 Mit sidste Naadeaar,
 O lad mig hist ei miste
 Den Arv, som ei forgaaer!
 Som Arving til den Glæde,
 Min Jesus vandt for mig,
 Lad hisset mig indtræde
 Og evig vrise Dig!

Antaarspsalme.

221.

Mel. Breden din afvend.

1. **B**ehlign, o Gud! det Aar, jeg nu begynder!
 Tilgiv de forbigangne Dages Synder!
 Og lad min Fremtids Bandel mere være
 Dit Navn til Ære!
2. Din gode Aand i Fristelsen mig styrke,
 At jeg ved bedre Levnet Dig maa dyrke!
 Og giv, at jeg mod syndig Lyst i Tide
 Maa kraftig stride!
3. Skal jeg fremdeles friste Sorg og Noie,
 O jeg paakalder Dig, Du Evighøie!

Lad mig ei prøves over min Formue
 Men Frelsen skue!

4. See, mine Dage ile bort som Strømme!
 Hvo veed, naar Du mig kalde vil og domme?
 Maaskee i dette Aar, før det forsvinder,
 Mig Døden finder.
5. Men kalder Du mig tidlig eller silde,
 Min Gud! jeg veed, Du vil mig aldrig ilde.
 End gjennem Døden selv Din Haand vil lede
 Til evig Glæde.
6. Thi kaster jeg mig trygt i Dine Arme.
 For Jesu Skyld Du vil Dig jo forbarme.
 I Jesu Navn jeg vil Din Hjælp anraabe
 Og troe og haabe!

222.

For den Gamle.

M e l. Nu velan, vær frist tilmode.

1. **A**lt omkring min Isse breder
 Alderdommen hvide Haar.
 Jeg til Døden mig bereder,
 Træt af Verden, tung af Aar.
 Gud, som trods min Syndevei
 Dog end har forskudt mig ei,
 Lade mig min Vandring ende,
 Saa jeg kan hans Naade kjende!
2. Tidt i mine unge Dage
 Led jeg med saa villig Hu
 Mig af Fristeren bedrage;
 Alt for vel jeg seer det nu!

Mangen Synd Gud hist opstrev,
 Mangen Pligt forhaanet blev.
 Nu, da det mod Aften hælder,
 Ungerfuld min Skyld jeg tæller.

3. Ak! at soundne Dage kunde
 Nu tilbagegives mig!
 Ak! at Gud mig vilde unde
 Tid paany at tjene sig!
 Men min Bøn forgjebes er.
 Døden kommer mere nær.
 Lad den Trøst dog hos mig blive:
 Du, min Gud! vil mig tilgive!

4. Udslæt af Din Bog, o Herre!
 Mine Synders store Sum!
 Naadens Dør Du mig ei spærre!
 Giv min Anger Tid og Rum!
 Gif min Dag end frugtløs bort,
 Lad min Aften, nok saa kort,
 Ubenyttet ikke blive
 Men til Dig mig overgive!

5. Herre! naar da Dagen hælder
 Mod den dybe Gravens Nat:
 Naar den sidste Strid det gjælder,
 Og mit Hjerte banker mat,
 Lindre da min Bitterhed!
 Styrk mit Haab, bevar min Fred!
 Lad for Glimt af Naadens Rige
 Alle mørke Tanker vige!

For en døende Synder.

223.

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Søn.

1. Forlad mig ei, o Naadens Gud!
 Slut ei den sidste Stjerne ud,
 Som lyser for mit Døi!
 Saa mangt et Lys er blegnet hen:
 Jeg har nu ifkun eet igjen
 Til Trøst i al min Nøie.
2. Jeg ligger som en Lazarus.
 Hvert jordist Haab i Muld og Gruus
 Jeg har seet ned at segne.
 Med Alvor vendte først mit Blik
 Mod Gud sig, da det nedad gik.
 Hvor mørkt nu allevegne!
3. D var som Menneffets Dit Sind,
 Min Gud! med bitter Graad paa Kind
 Mit Hjerte maatte briste.
 Thi da gjengjældte Du mig nu
 Min fordums Trods med Skrak og Gru:
 Det jeg tilfulde vidste.
4. Men, Herre! Du er fadermild.
 Saalænge vi paa Jord er til,
 Staaer Naadens Dør os aaben.
 Ei Hyrden glemme vil sit Lam,
 Endskjøndt saa tidt det glemte Ham
 Og døvt var for hans Raaben.
5. Nu har Du fundet mig, min Gud!
 Men, milde Fader, hvor seer ud

Det Barn, som til Dig træder!
 For Verdens Lyst og Daarlighed
 Har solgt det Hjertets dyre Fred
 Og Himmeriges Glæder.

6. O havde nu min Taare Magt,
 Den skulde vidne: Jesu Pagt
 Kan alle Ting opveie.
 At jeg er døbt i Jesu Navn,
 Det er nu Trøst mod hvert et Savn
 Paa dette sidste Leie.

224.

Mel. Søde Jesu! vi er her.

1. Kjære Fader! er det saa,
 At idag af alle Dage
 Sidste Gang mit Suf skal naae
 Op til Dig med Bøn og Klage,
 Lad da alle Sjelens Tanker
 Kaste fromt i Himlen Anker!
2. Aldrig kan jeg Synder nok
 Dig min glade Tak fremstamme,
 At Du blandt Din Børneslok
 Dog har villet mig annamme,
 Saa jeg kunde Dig ilive
 Fadernavn i Christo give.
3. Endnu Get Du lette mig:
 Syndens bitter Nag og Smerte!
 Før Du kalder mig til Dig,
 Fader! fri fra den mit Hjerte!
 Døden, som min Jesus døde,
 Slette ud min Synd og Brøde!

4. Som Du har tilgivet mig,
 Vil jeg kjærlig og tilgive
 Hver, hvis Bitterhed og Svig
 Har mig saaret her ilive.
 Vil Gud Meget mig forlade,
 Skulde jeg endnu da hade?
5. Vengstes Hjertets Fred og Ro,
 Naar min sidste Kamp sig nærmer:
 Rokkes Sjelens Haab og Tro —
 Fader! vær Du min Bestjærmer!
 Lad Din Kraft i mig oprinde,
 Saa jeg stride kan og vinde!
6. Luf saa mildt mit Døie til,
 Naar min Syndenød har Ende!
 Barnlig jeg hengive vil
 Aanden, Dig, min Gud! i Hænde.
 Fra alt Ondt, som er herveden,
 Før mig hisset ind til Glæden!
-

Register.

Nr	Side
104. Vand over Vanden! kom ned fra det Høie!	116.
122. Ak! see til mig i Naade ned.	136.
7. Ak! var jeg end en Helgen i Dit Tempel	7.
118. Ak! vidste Du, som gaaer i Syndens Lænte	132.
1. Alene Gud i Himmerig	1.
222. Alt omkring min Isse breder	240.
10. Alvidende! Dit Die mig randsager	10.
18. Befal i Herrens Hænder	18.
180. Bered os selv, o Gud! naar vi	200.
34. Bort, al den Trost, som ei bestaaer	35.
152. Bort, mit Hjerte! med de Tanker	171.
85. Bort, Verden! af mit Sind og Hjerte	97.
50. Bryd frem, Du Lys fra Østen!	54.
119. Bryd frem, mit Hjertes Trang at lindre	133.
61. Kristus gif ved Aftentide	68.

<i>N</i>	Side
139. Dag for Dag jeg er bedrøvet	158.
216. Den Sorg, som her vi lide	234.
113. Den Tro, som Jesum favner	126.
117. Der er et helligt Væрге	131.
150. Det er saa svært, det ene Punkt	169.
108. Dig bede vi, o Hellig Mand	120.
167. Dig, Gud! at kalde Fader	186.
87. Din Kjærlighed, o Jesu Christi	100.
67. Din Lidelse til Ende er	76.
84. Dit Rige, Jesu Christe! naaer	96.
62. Du bar Dit Kors, o Jesu kjær	69.
168. Du bød mig bede, Fader	188.
92. Du har, o Jesu! os et Mønster givet	105.
126. Du spørger, ængstet Hjerter!	141.
109. Drag ind ad Fængslets Porte	121.
215. Gengang døe, og siden Dommen	233.
4. Gi af Dmskiftelse Du veed	4.
33. Gi vil jeg i min Sorg og Nød	33.
14. En Dag skal opgaae for vort Syn	13.
156. En fremmed Wandringsmand jeg er	176.
182. Enhver, som troer og vorder døbt	201.
39. En salig Hilsen kom til Jord	42.
48. En signet Dag vort Die seer	51.
112. Et helligt Liv, en salig Død	125.

Nr	Side
57. Et Skib af Stormen tumles om	63.
17. Erige Fader, som kjærlig regjerer	16.
203. Fader! tænk paa os, som græde	220.
208. Far, Verden! farvel!	224.
198. Fattig Gjest til Bordet traadte	216.
12. For Dig, o Gud! ei Skjulested jeg finder .	11.
223. Forlad mig ei, o Naadens Gud!	242.
110. Forsøger Eder selv	123.
79. Fra Bjerget op mod Himmelen	89.
102. Fra Himlen Herrens Mand nedfoer	115.
43. Fryd Dig, Du Christi Brud!	46.
78. Fuldendt er Naadens store Værk	88.
220. Før jeg Dit Huus forlader	238.
8. God er Du, Gud!	8.
2. Gud! Du est ene Gud og kan	2.
183. Gud! Du fra vor første Stund	202.
185. Gud Fader! Søn og Hellig Mand	203.
106. Gud Hellig Mand! ved Troen lær	118.
22. Gud! lad min Bøn Dig tækkes	22.
172. Gud! maatte jeg paa Livets Bei	191.
213. Gud! naar Du byder, skal det skee	232.
116. Guds Naasyn er ei fra os vendt	130.

<i>N</i>	Side
165. Gud! som elskede mig Svage	185.
26. Gyd, o Naadens milde Fader	27.
35. Hallelujah! Gud er min Deel	37.
69. Hallelujah! See! Herren er opstanden . . .	78.
66. Han døer, Guds Son. D Syn, som ei har Lige	76.
73. Han er opstanden. Store Bud.	82.
60. Han staaer paa Nanden af sin Grav	66.
75. Har Sorg og Frygt mit Lys udslukt	84.
175. Henfarer som den rige Mands	195.
53. Hensving Dig, Sjel! til Jordans Strøm . . .	59.
3. Herre! evig stor i Ære	3.
19. Herre! stor i Magt og Naade	19.
135. Hjertet omsider er vakt af sin Dvale . . .	153.
137. Hjælp mig, min Gud! og frels min Sjel . .	155.
158. Hvo Jesum med sin Minnd bekjender . . .	178.
148. Hvordan takke vi vor Herre	166.
136. Hvor flyer jeg for Gud	154.
74. Hvorfor gaae paa Veien her	83.
164. Hvorfor sørge? Hvorfor klage?	183.
55. Hvor saligt maa det Brudepar	61.
207. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende . .	223.
149. Idag er Naadens Tid	168.

N ^o	Side
76. I dag skal Alting sjunge	85.
51. I denne skjønnne Juletid	55.
11. I det Dybe, i det Høie	11.
130. I dybest Nød, o Gud! til Dig	147.
72. I Døden Jesus blunded	81.
177. Jeg beder Dig, min Gud og Fader	197.
27. Jeg er med Dig, o Gud! fornøiet	27.
154. Jeg er retfærdiggjort for Gud	174.
9. Jeg er svag, men Gud er god	9.
120. Jeg har maaskee af Dage faa	134.
193. Jeg knæler ved Dit Alters Fod	211.
141. Jeg maa til Jord mit Die slaae	160.
151. Jeg mindes som en skræksom Drøm	170.
80. Jeg seer Dig, Christ! at fare hen	91.
186. Jeg træder frem, o Gud! for Dig	204.
98. Jeg uden Herrens Aand gaaer om	110.
146. Jeg Verden lukker ud af Sind	164.
190. Jeg vil nu gaae til Herrens Bord	208.
59. Jerusaleml Din Afte jeg beskuer	65.
83. Jesu! Dine dybe Wunder	95.
86. Jesu! Din søde Forening at smage	99.
142. Jesus græder, Verden leer	160.
94. Jesus han er Syndres Ben	106.
68. Jesus lever, Graven brast	77.
197. Jesu Christ! Du gav mig Livet	216.

N	Side
81. I Jesu Navn	92.
41. I mørkest Fængsel er vi frie	45.
95. Ingen er saa stor en Synder	108.
162. I Sorgens dybe Dal	181.
6. I Verden er ei Nød saa stor	6.
20. Kast, bange Sjæl! Din Byrde	20.
129. Kast Mørkets Taagedragt, min Mand!	146.
224. Kjære Fader! er det saa	243.
211. Kom, Menneſte! ſee dette Liig	228.
91. Kom vel ihu! Du bange Hjerte	104.
153. Korsfæstet jeg mig agter	172.
32. Lad bruse Storm paa Verdens Hav	32.
49. Med høi og feſtlig Jubelklang	53.
147. Med ſin Malabaſterkrukke	165.
52. Mens Maria bange ſøger	58.
192. Mindes vi en fuldtro Ven	210.
45. Min Sjæl er frelſt fra Synd og Død	49.
29. Min Sjæl! forſynd Dig ei ved Sorg	29.
157. Min Sjæl! om Du vil nogen Tid	177.
30. Mit Die! ſtands med Dine Taarer	30.
159. Naar Falſkhed borger Engledragt	179.

Nr	Side
54. Naar gjennem Provens Dal jeg gaaer . . .	60.
13. Naar Graven har modtaget mig	12.
201. Naar Jordens Kummer mig omspænder . . .	219.
163. Naar Jordens Benner lade Dig'	182.
200. Naar mig den sidste Ben forlader	218.
214. Naar Regnskabsstunden kommer	233.
140. Naar Regnskabsstimen kommer	159.
65. Naglet til et Kors paa Jorden	74.
124. Nu bør ei Synden mere	139.
46. Nu Morgensolen er oprunden	50.
100. Nu rinder op vor Vindsefest	112.
210. Nu vil jeg bryde op	228.
145. O arme Sjel og Hjerte! kom	163.
89. O Du, de Angergivnes Ben	102.
184. O Fader, Søn og Mand! Din Pagt	203.
174. O gif det os til Liv og Sjel	194.
170. O Gud! Din Kjærlighed vil Alle signe . . .	190.
137. O Gud! Du Dig forbarme	157.
133. O Gud! Du har mig straffet haardt	150.
16. O Gud! Du overskuer Alt	16.
191. O Gud! Du seer os og Du veed	209.
132. O Gud! for hvem skal flage	137.
123. O Gud! har vandret jeg	129.
161. O Gud! hvad er et Menneſte For Dig . .	181.

Nr	Side
56. O Gud! hvad er et Menneske, Naar han . . .	62.
166. O Gud! hver Skabning er Dig kjær . . .	186.
173. O Gud og Fader! styrk min Sjæl . . .	193.
155. O Held den Mand, der aldrig træder . . .	175.
103. O Hellig Mand! Du komme brat . . .	116.
107. O Hellig Mand! vor Bistand vær . . .	119.
171. O Herre! i Sagtmodighed . . .	190.
25. O Herre! kommer Sorgens Stund hernede . . .	26.
196. O Jesu Christ! jeg nærmer mig . . .	214.
181. O Jesu Christ! saa led Dit Ord . . .	201.
195. O Jesu! Du den Hyrde god . . .	213.
199. O Jesu! Du, min Glæde . . .	217.
88. O Jesu! Du, mit Hjertes Trøst . . .	101.
44. O Jesu! vor Forsoner . . .	48.
93. O Jesu! vær min Lærer . . .	106.
64. O lader os til Korset gaae . . .	71.
187. O lad os Eldre give Agt . . .	205.
15. Op al den Ting, som Gud har gjort . . .	14.
178. Op, hvert et Folk paa denne Jord . . .	198.
77. O priser, frelstte Skarer . . .	86.
144. Opsæt ei at omvende Dig . . .	162.
115. O salig, hvo Guds Ord har hørt . . .	129.
189. O Sjæl, hvor blev de gode Ord . . .	207.
212. Os Jesus Christ forkynder . . .	230.
42. O Zions Konge! see Din Brud . . .	45.

N	Side
36. Paa Gud alene	37.
37. Priis, Herre! være Dig	39.
58. Qvinden, som i tolv Aar bar	64.
209. Saa hjertelig mig længes	226.
217. Saa kom, forønsfste Dødens Stund	235.
82. Saa mældes der i Pagtens Bog	94.
99. Samlede vi helligholde	111.
28. See, Gud! i Naade ned til mig	28.
70. Som den gyldne Sol frembryder	79.
24. Som Herren det vil føie	25.
204. Som Morgendug mit Liv henrinder	221.
205. Som Skygger svinder Livet bort	222.
90. Store Sjelehyrde! kom	103.
31. Sørger Du endnu, min Sjel	31.
176. Taalmodighed behøves	195.
179. Tak, Fader! for Dit Guddoms Ord	199.
71. Tak for al Din Fødsels Glæde	80.
105. Talsmand, som paa Jorderige	117.
38. Til Ahas blev et herligt Tegn der givet	41.
202. Til Bommen Du os selv indbød	219.
96. Til Dig er al min Tillid sat	109.
143. Til Dig, min Gud! vil jeg med David bede	161.
188. Til Herrens Bord i Jesu Navn	206.

N	Side
21. Til Himlen er mit Hjerte vendt	21.
23. Tungt slaaer mit Hjerte bange Slag	24.
134. Ydmyg Dig under Herrens Haand	152.
206. Vaagn op, før Dødens Stemme kalder	222.
101. Vaagn op, min Sjæl! gjør Dig bereed	113.
40. Vaagn op, hver Sjæl, som sover	43.
131. Vaagn op! hør, Herren kalder	147.
121. Varig Kamp mit Liv maa være	135.
125. Vee mig, at jeg saa mangelund	140.
63. Vel den, som lider og som taaler	70.
221. Velsign, o Gud! det Nar, jeg nu begynder	239.
128. Vend om, vend om, fortabte Sjæl	145.
127. Viig fra mig, onde Frister	142.
169. Vil Du for Naadens Naayn staae	188.
97. Vil Du Sorgen til mig sende	109.
114. Vi med Bedrøvelse	128.
218. Vi samles for Dit Naayn her	237.
160. Vogt mig, o Gud! at Overmod	180.
5. Vor Gud er trofast. Han er Gud	5.
194. Vor Herres Jesu Christi Død	212.
47. Vor Jesus kan ei noget Herberg finde	50.
109. Vor Tro er den Forvisning paa	122.
219. Vær lovet, Gud! at ei Dit Ord	237.

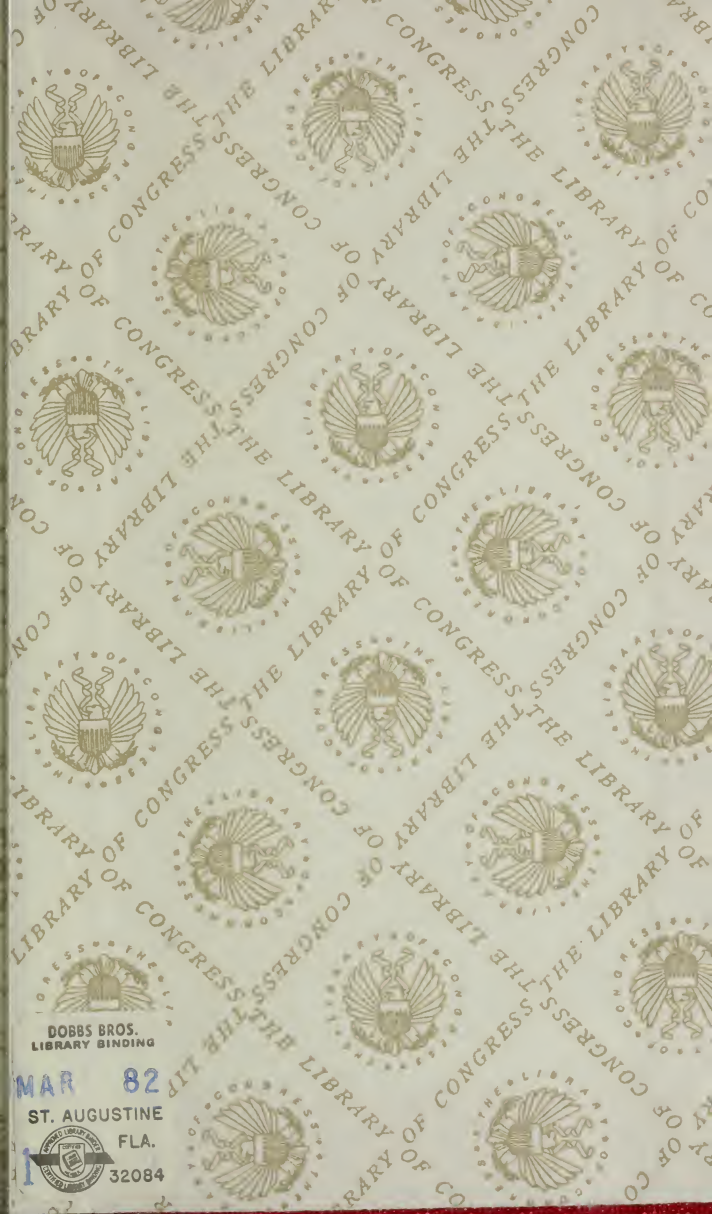
B

Deacidified using the Bookkeeper process.
Neutralizing agent: Magnesium Oxide
Treatment Date: August 2005

Preservation Technologies
A WORLD LEADER IN PAPER PRESERVATION

111 Thomson Park Drive
Cranberry Township, PA 16066
(724) 779-2111

DOBBS BROS.
LIBRARY BINDING

MAR 82

ST. AUGUSTINE
FLA.

32084

LIBRARY OF CONGRESS

0 014 558 036 5

